

▶ UN NOU ▶▶ ▶▶ CICLE PER ▶▶ GUANYAR

▶ PROGRAMA POLÍTIC
FEBRER 2021

Hem treballat amb unes propostes que puguin respondre tant a la situació d'emergència sanitària, econòmica i política com a la situació del moviment independentista i el paper que hem de jugar per fer realitat un projecte de país emancipador, republicà i transformador.

UN NOU CICLE PER GUANYAR

Venim d'una profunda crisi econòmica i social. De patiment. D'una dècada de lluita, amb victòries, amb grans victòries, i amb decepcions sonades de la nostra classe política. Recordem el rescat milionari als bancs, l'escàndol de reforma exprés de la Constitució espanyola per avalar l'austeritat, però recordem també les retallades a la sanitat pública, a l'educació o els milers de desnonaments als Països Catalans.

La crisi del 2008 va entroncar frontalment amb l'auge de l'independentisme. La presa de consciència col·lectiva que el projecte autonòmic havia quedat obsolet. La canalització d'un malestar traduït en un projecte emancipador i amb un potencial transformador com n'hem vist pocs últimament a Europa.

I la CUP, amb aquesta suma de lluites, derrotes i victòries hem intentat complir: ser l'altaveu de les lluites i ser un tensor en els eixos nacional i social. Nosaltres érem i som els del «referèndum o referèndum». I aquest referèndum de l'1 d'octubre, una proposta sorgida de les assemblees de la CUP, va portar-nos a viure la jornada de mobilització i lluita més gran de les últimes dècades del nostre país. L'autodeterminació col·lectiva.

Però també ens ha deixat una confusió col·lectiva. En el cicle que vam obrir el 2014, amb el 9-N, i fins a l'1 d'octubre, l'independentisme va fer un camí enfocat a l'estratègia compartida. No obstant això, de l'1 d'octubre fins avui, la dinàmica ha

estat de conflicte, de baralles de partit i de poca visió de país. Un govern que mentre amb una mà ens deia «apreteu», amb l'altra ens reprimia. Ens demanava i ens demana penes de presó. Hem de posar fi a la repressió política per part de la Generalitat de Catalunya. I evidentment, el final del cicle ens porta a fer autocrítica. Assumim tota la responsabilitat que calgui. Sense perdre de vista quina ha estat la nostra força, la de 3, de 10 i de 4 diputades. Ni una més. I amb tot això, ens hem esllomat per forçar i per reforçar. Que ningú no en dubti.

Però ara ens toca parlar sense por, amb sinceritat. Ens toca reprendre el fil de l'1 d'octubre. Continuar l'embat sostingut contra un estat demofòbic. I és que venim d'un cicle de regressió del moviment independentista, un cicle de repressió, però també de resiliència, de solidaritat i de resistència col·lectives.

I ara la Covid-19 ha canviat les prioritats, les quotidianitats i les nostres vides. Per això hem treballat amb unes propostes que puguin respondre tant a la situació d'emergència sanitària, econòmica i política com a la situació del moviment independentista i el paper que hem de jugar per fer realitat un projecte de país emancipador, republicà i transformador.

L'actual crisi ens ha reafirmat en la necessitat històrica de fer front a un sistema en decadència tancat en els seus propis absurds, i cal, també, un punt d'inflexió en les nostres propostes: per ga-

L'actual crisi ens ha reafirmat en la necessitat històrica de fer front a un sistema en decadència tancat en els seus propis absurds.

rantir la vida necessitem una esmena a la totalitat plantejada des de la solidaritat, la sobirania, la democràcia i, sobretot, des de la defensa de la vida.

Ens cal proposar un projecte de país que parteixi del model actual i formuli una proposta de transició. El primer requisit per a la proposta de futur és defensar els drets democràtics d'un estat amenaçador, i insistir en el fet que les treballadores hem de tenir un paper vinculant i transcendent en tota presa de decisions. Només sobre aquesta base es podran proposar unes alternatives radicals, incloent-hi mesures a gran escala com ara dissenyar polítiques industrials per afrontar la debilitat i destrucció de la producció, facilitar una transició verda, suprimir les desigualtats de riquesa i afrontar la finançament creant institucions financeres públiques.

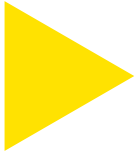
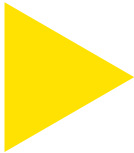
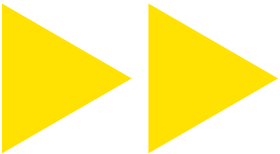
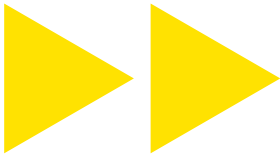
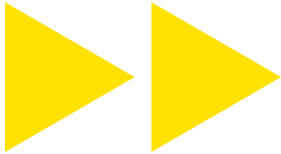
En segon lloc, és necessari avançar cap a formes de control democràtic i col·lectiu capaces de limitar el poder del mercat, i establir programes de planificació i de control públic dels sectors estratègics indispensables per garantir la sobirania per a una vida digna. La sanitat, l'educació, l'energia, l'alimentació, la distribució, la banca, l'habitatge, la recerca i la innovació, entre d'altres, són sectors que han d'estar sota control democràtic i públic, i en cap cas poden funcionar amb la lògica del mercat.

Apostem pel plantejament explícit de la planificació econòmica i del debat sobre què cal produir com a societat, com es distribueix i com es finança per avançar cap a un model de societat democràtic i autocentrat, capaç de vincular-se amb les economies externes en termes de reciprocitat i de solidaritat.

Ara, i de cara a les properes eleccions, amb la Covid com a element central que ha impactat a les nostres vides i comunitats, l'independentisme ha de poder respondre a un projecte col·lectiu, segur i que atengui a la fragilitat col·lectiva. I en aquest context iniciem un nou cicle en què pretenem ser no només un agent actiu i responsable en relació amb el país, sinó també compartir l'anàlisi que fem del moment i tenir la força necessària per dur a terme les nostres propostes en un cicle de confrontació democràtica amb l'Estat. Continuar sent un agent de canvi. I ens hi comprometem públicament.

CONTINGUTS

1. UN PLA DE RESCAT SOCIAL PER GARANTIR LA VIDA 8

1.1. Renda Bàsica Universal	11
1.2. Ni un lloc menys de feina, ni una persona més a l'atur	12
1.3. Habitatge, un dret a conquerir	14
1.4. Apostem per la desprivatització dels serveis públics	18
1.5. Dret als Drets	20
1.6. Gestió decidida i valenta de la crisi sanitària	24

2. CANVIEM EL MODEL, PER GUANYAR 28

2.1. Sobirania econòmica	31
2.1.1. Erradicar la pobresa és sobirania	31
2.1.2. Creació d'una banca pública	32
2.1.3. Reforma fiscal	36
2.1.4. Suspendre el pagament del deute	40
2.2. Transició a una economia pública, social i planificada	41
2.2.1. Pla per un Model Industrial Socialista	41
2.2.2. Economia Pública: Nacionalitzacions i Serveis 100% Públics	43
2.2.3. Economia Plural Transformadora	56
2.2.4. Economia feminista	57
2.2.5. Per un Estatut de les Treballadores dels Països Catalans	60

2.3. Un programa de transició ecosocial per a uns dies decisius 64

2.3.1. Ordenació territorial, urbanisme i sòl	65
2.3.2. Biodiversitat, Geodiversitat i Espais Naturals	68
2.3.3. Cicle de l'aigua	70
2.3.4. Residu Zero	72
2.3.5. Canvi climàtic, qualitat de l'aire i salut ambiental	73
2.3.6. Reordenament demogràfic	75
2.3.7. Recerca i Universitats: una perspectiva ecologista, feminista i anticapitalista als Països Catalans	76
2.3.8. Sobirania alimentària	80
2.3.9. Model i transició energètica	82
2.3.10. Per una tecnologia al servei de les persones, avançant cap a l'empoderament digital	83
2.3.11. Drets dels animals	88

2.4. Drets i llibertats 90

2.4.1. Feixisme mai més, enlloc, contra ningú	90
2.4.2. Feminisme contra l'ofensiva patriarcal	92
2.4.3. Per l'alliberament LGBTI	94
2.4.4. Per una organització social democràtica	95
2.4.5. Per una inclusió real	96
2.4.6. Pel català com a llengua comuna i preferent dels Països Catalans	97
2.4.7. Per una cultura catalana viva i popular	98
2.4.8. Per un espai de comunicació dels Països Catalans	101
2.4.9. Alliberem-nos de la repressió	102

2.5. Internacionalisme 104

2.5.1. Per una Europa i una Mediterrània de la pau, la solidaritat i la fraternitat	104
---	-----

2.5.2.10 propostes per desmilitaritzar els Països Catalans	105
2.5.3. Drets de les catalanes a l'exterior	107

3. CONFRONTACIÓ DEMOCRÀTICA PER LA INDEPENDÈNCIA 108

3.1. Horitzó: Països Catalans 2030 111

3.2. Independència per canviar-ho tot 114

3.2.1. El Referèndum: el conflicte que resol el conflicte	114
3.2.2. Institucionalitat alternativa i poder popular	115
3.2.3. Legislació constituent i desobediència civil institucional	120
3.2.4. Mobilització popular cap a la Insurrecció Democràtica	120
3.2.5. Mecanismes de resolució del conflicte	121
3.2.6. Amnistia per a les preses i exiliades polítiques	121

3.3. Internacionalització del conflicte 122

UN PLA DE RESCAT SOCIAL PER GARANTIR LA VIDA

UN PLA DE RESCAT SOCIAL PER GARANTIR LA VIDA

La situació de triple crisi que vivim –sanitària, econòmica i democràtica– ens obliga a implementar mesures de rescat social que assegurin la qualitat de vida del conjunt de la població. Hem de garantir que les conseqüències de la crisi no recaiguin sobre les classes populars, com va passar fa 10 anys amb les retallades als serveis públics, l'austeritat i la destrucció de llocs de treball, que ens han dut a la situació actual. Per garantir la vida digna de les catalanes, i en plena crisi de la Covid, es fa més necessari que mai un programa de rescat social per fer front a les conseqüències polítiques, socials, ambientals i econòmiques més immediates de la crisi. Ens cal un canvi de rumb radical: ningú sense sostre, sense ingressos garantits, sense feina. Podem omplir els milers d'habitatges buits, podem repartir la riquesa, podem repartir el treball entre totes. I, en termes sistèmics, cal que fem un replantejament feminista als nostres modes de vida capitalistes i patriarcals, cal que posem fi a la destrucció del territori i erradicar la divisió sexual del treball, ens cal una modificació dels temps de treball i de les relacions productives amb l'entorn.

Necessitem un programa de rescat social que pugui resoldre les necessitats immediates i que alhora suposi un motor de transformació enfocat a un programa de sobirania popular i transició cap a una economia pública, social i planificada. La vinculació d'aquests dos nivells (el rescat social i una proposta que apunti a la línia de flotació de la dinàmica d'acumulació per desposseïció del marc econòmic capitalista) ha de demostrar la impossibilitat del règim i les seves institucions de garantir unes condicions de vida dignes per a la classe treballadora.

Un programa de rescat social que doni resposta a les necessitats més immediates de les

classes populars en el seu conjunt. Un programa, per tant, que doni resposta a una situació econòmica agreujada per la gestió de la crisi de la Covid-19 i que concreti legislativament totes les demandes de Pa, Sostre i Treball que el moviment popular ha posat sobre la taula.

El programa de rescat social es construirà basant-se en aquests àmbits:

• **Una Renda Bàsica Universal. Defensem que l'erradicació de la pobresa passa necessàriament perquè paguin aquells qui tenen majors recursos econòmics.**

• **L'habitatge, un dret a conquerir. Defensem que l'habitatge digne és un dret i no una mercaderia al servei de l'acumulació. Per tant, garantir l'habitatge digne per a tothom implica incrementar el parc públic d'habitatge fins a situar-lo al 12% del total, la regulació del preu de lloguer, l'expropiació de pisos en mans de fons voltor i grans tenidors i la defensa política de l'ocupació.**

• **Ni un lloc menys de feina, ni una persona més a l'atur. Per revertir l'ofensiva del capital contra el treball, començant per la reducció de les jornades laborals sense reducció de salari, l'establiment d'un salari mínim interprofessional de 1200 €, el reconeixement del treball de cures i un pla de rescat laboral que impedeixi la destrucció de llocs de feina viables.**

• **Desprivatitzar els Serveis Públics. Necessitem que la salut i l'educació siguin 100% públiques, gratuïtes i d'accés universal. Ningú, independentment de la seva situació econòmica o legal, pot quedar enrere. Cal posar fi a la privatització i els concerts**

Que pal·liï la desposseïció a la qual es veu sotmesa el gruix de la població i garanteixi, per primera vegada, una base autònoma d'existència.

UN PLA DE RESCAT SOCIAL PER GARANTIR LA VIDA

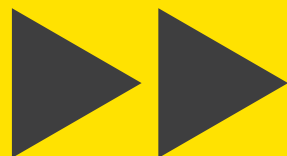

per garantir el millor servei públic i de qualitat per tothom. No volem que les treballadores hagin de ser mai més heroïnes, volem que puguin exercir la seva professió en les millors condicions possibles, per a elles i per a tothom.

• **Dret als Drets. Necessitem garantir l'accés lliure i universal a tots els drets socials, polítics, econòmics i culturals per part de tota la població dels Països Catalans, sense exclusions ni discriminacions. Ningú que es trobi en terres catalanes pot veure vulnerats els seus drets, no ho permetrem més.**

• **Gestió decidida i valenta de la crisi sanitària. Cal reforçar el sistema sociosanitari públic garantint el dret a la vida per tothom. Per fer-ho, cal disposar de tots els recursos que siguin necessaris per salvar les vides de la majoria. Cal revertir les retallades i la privatització de la sanitat pública, així com dotar-nos dels recursos privats suficients fins que superem la crisi sanitària.**

El programa de rescat social no només permet donar una resposta a les necessitats immediates de la majoria, sinó també demostrar els límits competencials de les institucions autonòmiques, del marc constitucional espanyol i de la Unió Europea. Parlem, per tant, d'actes institucionals que sobrepassin el marc competencial a partir de la defensa de la radicalitat democràtica.

RENDA BÀSICA UNIVERSAL

De tots els drets, el primer ha de ser el de l'existència. Cal garantir que la necessitat de treballar per viure no s'imposi mai més a la necessitat d'aturar l'activitat econòmica per sobreviure. Apostem per una Renda Bàsica Universal (RBU), que reparteixi una porció de la riquesa del petit percentatge de persones més riques per assegurar que ningú queda per sota del llindar de pobresa. Que pal·liï la desposseïó a la qual es veu sotmesa el gruix de la població i garanteixi, per primera vegada, una base autònoma d'existència, no entesa com una caritat, sinó com un dret adquirit per residència.

La RBU que plantejem, lluny de mesures parcials i costoses com l'IMV, és un ingrés que rebria el total de la població que resideix al territori, i es finançaria a través d'una reforma fiscal mitjançant la qual més del 90% de la població catalana en resultaria beneficiada. Aquest ingrés estalviaria diners a l'erari públic, ja que no requereix el control i fiscalització de la pobresa que signifiquen les ajudes econòmiques vehiculades a través dels serveis socials. Serviria també per trencar amb la trampa de la pobresa que representen totes aquelles ajudes que estan condicionades a una situació econòmica molt baixa i que generen dependència per rebre algun ingrés.

► ÉS FEMINISTA

A diferència dels ingressos condicionals, la RBU no es troba vinculada a una determinada forma afectiva-relacional ni al concepte «unitat familiar»: tot individu, pel simple fet de ser resident, hi té dret. Des d'una perspectiva feminista, això representa un canvi substancial perquè les qüestions econòmiques són, en molts casos, una de les traves a l'alliberament personal i de gènere de moltes dones, així com una de les dificultats més grans que afronta la comunitat LGTBI. La

independència de la parella a l'hora de percebre aquesta quantia planteja la possibilitat de poder trencar amb una relació abusiva amb una disminució del xantatge econòmic que hi opera, i no estableix beneficis fiscals que premiïn determinades formes afectives, com les desgravacions entorn de la parella de fet o el matrimoni.

► ÉS ANTIRACISTA

La possibilitat de vincular la RBU a la mera demostració d'un any de residència al territori ens permet que persones en situació irregular per les polítiques d'estrangeria de l'Estat, abocades a vendre la seva força de treball en condicions especialment precàries i il·legals, tinguin una base material des de la qual poder desenvolupar la vida. S'obren tot un seguit de possibilitats que faciliten l'organització per lluitar pels drets bàsics, així com poder negar-se a fer feines en condicions d'alt risc laboral com les que es donen, per exemple, a les veremes. Aquesta possibilitat de lluita influeix en una disminució de la pressió a la baixa dels salaris i les condicions laborals que significa la situació de desprotecció de les persones migrants quan l'instrumentalitzen les grans empreses, en connivència amb els governs.

► ÉS TREBALL DIGNE

La RBU, com a ingrés incondicional de diners independent del salari, ajuda a trencar el xantatge a què es veuen sotmesos els treballadors als seus llocs de feina desvinculant l'accés al què és més essencial de l'acceptació d'unes condicions laborals indignes. La RBU minva el poder de les grans empreses en les relacions laborals, ja que la part més dèbil a les negociacions, el treballador, es veu reforçada en rebre un ingrés mínim. D'aquí en podem preveure que la RBU obligaria a fer que les feines amb condicions més dures

Que pal·liï la desposseïó a la qual es veu sotmesa el gruix de la població i garanteixi, per primera vegada, una base autònoma d'existència.

tinguessin uns salaris més grans, ja que ningú s'hauria de veure obligat a acceptar-les com a condició necessària per sobreviure.

ÉS ECOLOGISTA

L'establiment d'una renda que cobreixi el mínim necessari per viure permet una millor ordenació de la població en el territori en la mesura que les dificultats intrínseques de residir a les zones rurals, com la manca de feines estables que permetin ingressos econòmics bàsics, es veuen alleugerides per la RBU. D'aquesta manera, la possibilitat de treballar de manera temporal o condicionada a les condicions climàtiques que ofereix l'agricultura o el turisme rural es veu sustentada per un ingrés segur, cosa que facilita l'establiment de la població a altres zones i les possibilitats de polítiques de reanimació de l'economia, i tendir a un equilibri ecològic del territori i de la població més adequat a les necessitats i menys concentrat a les grans metròpolis.

Ens comprometem a:

- **Fer efectiva una Renda Bàsica Universal** que garanteixi l'ingrés mínim del 60% de la renda mitjana de la població (actualment, uns 735 € mensuals per adult i uns 150 € mensuals per menor).

- **Modificar l'IRPF a un tipus únic del 49%** que permeti la viabilitat econòmica de la RBU. Amb aquesta modificació impositiva i la implantació de la RBU, el 80% de les treballadores veurien incrementats els seus ingressos.

- **Proposar l'estalvi de totes les prestacions públiques d'una quantia inferior al que es percep per la RBU** per reforçar, amb aquest estalvi, altres ajudes que calgués incrementar. Les prestacions de quantia superior a la RBU es continuarien pagant. D'altra banda, proposem l'establiment d'una Renda Màxima, és a dir, d'una quantitat a partir de la qual no es pot acumular més riquesa, que es traduiria en un tipus impositiu del 100% a determinades fortunes.

- **Estudiar una reforma fiscal centrada en el fet que qui ha de pagar l'erradicació de la pobresa és qui n'és responsable.** Aquests nous impostos (o increment dels que ja existeixen sobre les rendes més altes) ha de permetre incrementar els ingressos públics i d'aquesta manera poder redistribuir la riquesa entre tota la població. Amb aquesta proposta podríem situar l'ingrés rebut per la RBU per sobre del llindar de la pobresa.

NI UN LLOC MENYS DE FEINA, NI UNA PERSONA MÉS A L'ATUR

Durant els darrers anys, el desmantellament de la indústria i dels sectors productius ha suposat la pèrdua de milers de llocs de treball de qualitat. És necessari apostar per impulsar un nou model industrial amb petjada ecològica baixa que permeti una transició ecosocial, que posi al centre que ens cal produir allò que necessitem amb uns criteris de sostenibilitat social, ambiental i territorial. No cal que la indústria suposi un atac al medi ambient: una bona política industrial és aquella que incorpora i aporta eines a través de la investigació i el desenvolupament tecnològic, de manera que genera llocs de feina de qualitat i de llarga durada que milloren el benestar del conjunt de la societat. Aquest model industrial ha d'incorporar l'economia circular, la perspectiva feminista i ser respectuós socialment, ecològicament i fiscalment.

La nostra proposta política planteja la necessitat del control públic dels sectors essencials per garantir la reproducció de la vida: l'aigua, l'energia, el transport i les telecomunicacions no poden restar en l'àmbit de la cerca de benefici econòmic per sobre de les persones. Hi hem de garantir l'accés universal sense que representi un buidatge de l'erari públic en mans de capitals transnacionals. La millor forma de gestionar uns béns naturals que són de tothom i que han d'arribar a tothom és a través d'un control públic que pugui pensar en el territori d'una manera total i que no permeti mai més que en moments de crisi pugin els preus d'allò més necessari. No pot haver-hi famílies que no encenguin la calefacció en ple hivern perquè no la poden costejar, de la mateixa manera que no hi pot haver infants que no segueixin les classes per manca d'accés a internet.

Proposem una reducció de la jornada laboral en totes aquelles feines i àmbits laborals que ho

Lluitar per garantir els actuals llocs de treball i impulsar la recuperació dels més de 75.000 llocs de feina perduts per l'impacte de la Covid-19.

permetin, amb l'objectiu de guanyar en temps de qualitat a la vegada que es combat l'atur. Fa cent anys de la lluita per la jornada laboral de 8 hores, la tecnologia ha avançat i hem de posar aquests avenços al servei d'una qualitat de vida i un repartiment del treball millors. També és necessària l'ampliació dels permisos per aturar l'activitat laboral, per tal que regulin la quotidianitat i no l'excepcionalitat, i pal·liin la crisi de cures que majoritàriament sustenten, com ha evidenciat la pandèmia, les dones. Cuidar qui més ho necessita no ha de representar un càstig a la feina que impedeixi que persones perfectament capaces es vegin excloses del mercat laboral. Uns permisos orientats a la conciliació entre vida i treball signifiquen que cap persona que es faci càrrec dels seus hagi de renunciar al seu lloc de treball per tenir cura dels altres.

La crisi econòmica significa una nova ofensiva del capital sobre el treball. Les mesures implantades durant la darrera crisi, com la flexibilització de l'acomiadament, s'han demostrat ineficaces perquè no s'han traduït en un augment dels llocs de treball, sinó que només en més precarietat i més explotació. Proposem un model que blindi i faci créixer els drets laborals, amb l'objectiu de construir col·lectivament un Estatut de les Treballadores dels Països Catalans que ens faci créixer com a país.

Ens comprometem a:

- **Implantar mecanismes perquè cap empresa que pugui ser viable perdi un sol lloc de treball** per la crisi o la manca de voluntat de la banca a l'hora facilitar crèdit.

- **Generar línies d'assessorament pels treballadors i treballadores per assegurar la**

continuïtat de l'empresa. Bastir una economia plural a través d'un model triangular entre les cooperatives de l'economia social i solidària, el control públic dels sectors essencials i la planificació i la participació de les treballadores i els moviments socials, així com una banca pública que permeti la democratització del crèdit i eviti que les elits s'aprofitin de l'endeutament familiar a través d'interessos abusius.

- **Elaborar i executar un pla de seguretat laboral i contenció per rescatar el teixit productiu, les PIME i els autònoms** a través de l'assessorament en clau d'economia cooperativa, social i solidària. Interrupció del pagament de quotes d'autònom i lloguers de locals i línies de finançament públic sense interessos abusius.

- **Lluitar per garantir els actuals llocs de treball i impulsar la recuperació dels més de 75.000 llocs de feina perduts per l'impacte de la Covid-19** a través de l'absorció d'empreses considerades essencials pel sector públic i de la generació de cooperatives de treball a través de l'economia social i solidària.

HABITATGE, UN DRET A CONQUERIR

Els desnonaments suposen un dels actes de violència institucional més flagrants que s'exerceixen diàriament al nostre país. Només al Principat, i tenint en compte els dies laborables, durant el 2019 van tenir lloc 50 desnonaments diaris de mitjana. El nombre de desnonaments per impagament del lloguer ha augmentat de forma exponencial respecte de les execucions hipotecàries, cosa que evidencia l'extensió de l'especulació immobiliària contra les classes populars. Dels 12.446 desnonaments que van tenir lloc al Principat durant el 2019, 8.427 corresponen a desnonaments de lloguer. Només un 21% van ser execucions hipotecàries.

Cal tenir en compte que aquesta situació encara seria molt més sagnant i desoladora sense l'autoorganització i l'autodefensa solidària del moviment popular pel dret a l'habitatge. En són exemple les PAHs, PAHCs, el Sindicat de Llogateres i totes les xarxes, grups i sindicats d'habitatge d'arreu dels Països Catalans.

Ens comprometem a:

- **Exigir el compliment de la Llei 24/2015**, promoguda des del moviment per l'habitatge (especialment la PAH) i que deriva en una ILP que s'aprova al Parlament de Catalunya i que obligui els grans tenidors a oferir un lloguer social a totes les persones en situació de vulnerabilitat que no tenen cap alternativa residencial.

- **Exigir el pagament de multes i sancions econòmiques a tots els grans tenidors** que no ofereixin aquests lloguers socials.

- **Proposar reformular el concepte de «gran tenidor»** per tal de deixar de considerar una

pràctica normalitzada l'acumulació d'habitatges. Apostem per aquesta definició: «Tota persona física o jurídica que sigui propietària directa o interposada de més de 3 habitatges o posseeixi una superfície construïda de més de 700 metres quadrats, excloent-ne la propietat de l'habitatge on viu i les propietats on viuen els seus familiars de primer grau, així com les propietats annexes, com garatges i trasters, vinculades als habitatges».

- **Exigir censos periòdics per conèixer la realitat existent de les persones sense llar** i poder actuar amb les dades a la mà. Ampliar i enfortir els equips de carrer per intensificar l'acompanyament i crear equips de sanitàries que visitin al carrer aquelles persones que viuen al ras.

- **Exigir la suspensió immediata dels desnonaments** quan no hi hagi una alternativa residencial. Així mateix, demanem que aquesta suspensió es perllongui fins que l'administració pública pugui real·lotjar dignament les persones desnonades i en el seu entorn d'arrelament social.

- Exigir, en tots aquells casos que no hagi estat possible aturar el desnonament, la **prohibició de l'enviament dels cossos policials antiavalots i l'ARRO i que s'aturi de manera immediata la repressió contra les activistes**.

- Proposar de **treballar amb els governs locals per tal de disposar d'un parc públic suficient d'habitatges de transició**, perquè totes les famílies en espera d'adjudicació d'un habitatge d'emergència disposin d'un allotjament temporal digne. En els municipis on no es pugui habilitar aquest parc

públic de transició, s'haurà d'expropiar temporalment l'ús de tots els habitatges amb llicència turística que no s'utilitzin i remunicipalitzar tota la xarxa d'albergs actualment externalitzada.

- **Exigir als municipis que facin possible el dret de tota persona a estar empadronada al seu habitatge habitual**, sigui quin sigui el seu règim d'ús: propietat, lloguer o ocupació. I treballar, alhora, per regularitzar la situació de totes les persones sense papers.

- Exigir que mentre l'administració no pugui garantir l'habitatge digne per a tothom i el parc d'habitatge públic sigui insuficient, **defensi l'ocupació d'habitatges buits en mans de bancs, fons voltors i grans tenidors**.

- Exigir les següents mesures en matèria d'**emergència energètica**:

- ▶ Prohibició i sancions efectives a totes aquelles companyies que tallin el subministrament a persones econòmicament vulnerables.

- ▶ Suspensió del deute de les persones que no poden fer front al pagament dels subministraments bàsics de llum, aigua i gas.

- ▶ Relació entre les subministradores i els punts energètics que depenen de l'ajuntament i/o amb serveis socials a fi que l'administració tingui l'oportunitat de protegir les veïnes.

- ▶ Instal·lació dels comptadors en llars en situació d'ocupació sense títol habilitant.

- ▶ L'adaptació d'un comptador social per tal de cobrir i garantir els subministraments a les famílies vulnerables. Sancionar i gravar les empreses que intentin fer negoci dels serveis bàsics amb tarifes abusives.

La dificultat principal a l'hora d'abordar la problemàtica de l'accés a l'habitatge és la manca de reconeixement del Dret Subjectiu a l'Habitatge. És a dir, en el marc legal vigent un habitatge és una mercaderia més, no un dret que les institucions tenen l'obligació de garantir a la ciutadania. Per sobre del dret a l'habitatge interposen el dret a la lliure empresa i a la propietat privada, pilars del capitalisme.

L'habitatge és un dret fonamental i ha de ser un servei públic. Per avançar en aquesta direcció, l'administració pública és la que ha de limitar, incidir i intervenir en el lliure mercat especulatiu en què se situa l'habitatge, a fi que les pràctiques neoliberals tinguin cada vegada menys marge de maniobra i alhora s'evidenciï, encara més, que els objectius d'aquests mercats estan molt allunyats de l'interès comú.

Ens comprometem a:

- **Proposar la creació d'un contracte únic, estandarditzat i fiscalitzat per l'administració que protegeixi la llogatera de contractes amb condicions abusives i preus arbitraris**. A mitjà termini, és una mesura que busca minimitzar que l'accés a l'habitatge passi, en la immensa majoria de casos, per un contracte entre privats amb un marc legal que imposa molt poques obligacions a la propietat. S'han de regular, a més, els preus d'aquests contractes. També s'ha d'incloure a les clàusules que determinades càrregues

Aquesta situació encara seria molt més sagnant i desoladora sense l'autoorganització i l'autodefensa solidària del moviment popular pel dret a l'habitatge.

de la propietat no es derivin a la llogatera (IBI, impost de recollida de deixalles, etcètera).

· **Proposar la creació d'una oficina pública que elabori els contractes de lloguer** i garanteixi el compliment estricte dels drets de les parts.

· **Proposar un índex de preus que respongui a la situació econòmica de les ciutadanes** i amb relació al salari ordinari, no al preu del mercat. Aquest índex ha de ser vinculant i s'han de gravar tots aquells lloguers que no el compleixin, de manera que sigui més rendible per a la propietat ajustar-se a l'índex que pagar el gravamen.

· **Proposar una regulació i definir el model d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús.** La majoria d'administracions públiques que estan desenvolupant polítiques en aquesta direcció ho fan més per la incapacitat de mobilitzar el sòl públic existent que no per la seva convicció en el model en qüestió. Cal avançar en l'extensió d'un model que garanteixi les condicions d'assequibilitat i inclusivitat dels projectes i que es converteixi en una alternativa generalitzable al conjunt de les classes populars.

· **Proposar mesures específiques per als territoris despoblats o en risc de despoblació.** Una limitació de preus encara més gran serviria d'incentiu en relació amb l'ús i la mobilització dels habitatges en aquestes zones del país. S'ha d'acompanyar aquesta mesura amb polítiques productives locals que responguin a les necessitats de les persones residents.

· **Exigir el compliment dels criteris d'impacte ecològic, energètic i social en qualsevol nou projecte urbanístic.** Treballar des de l'urbanisme feminista

· Exigir l'obligatorietat, en tota nova construcció i/o rehabilitació integral, de contemplar (per normativa de país i municipal) **sistemes de recollida, reciclatge de residus i de generació d'energia neta** (com a mínim per cobrir els usos comuns).

Finalment, necessitem dotar-nos d'un model de planificació econòmica que permeti un augment del finançament i d'inversió en polítiques d'habitatge públic. Hem d'encaminar-nos cap a un parc públic d'habitatge que alliberi l'habitatge del catàleg de productes financers. Aprofitar els habitatges existents donant un ús a tots els habitatges buits i reduint el nombre d'habitatges d'ús turístic. La Llei 18/2007 es proposa l'objectiu d'assolir, en el termini de vint anys, que el 15% dels habitatges principals existents siguin habitatges destinats a polítiques socials. Som a 2021 i el percentatge d'habitatge públic no ha passat de l'1,5%.

Ens comprometem a:

· **Elaborar un pla director d'habitatge general de tot el territori** que inclogui un cens actualitzat d'habitatges i locals buits.

· Desenvolupar una llei per tràmit d'urgència que de freni forma irreversible la venda de sòl públic residencial a mans privades. **Hem de retenir el sòl públic i destinar-lo de manera permanent a l'habitatge públic.**

· **Aplicar un cànon mensual per metre quadrat a tots els propietaris d'habitatges buits que es correspongui amb el 50% de l'import de lloguer per metre quadrat calculat a la zona.** La totalitat d'aquesta recaptació anirà destinada a unes polítiques públiques d'habitatge que prioritzaran les situacions d'emergència i l'habitatge social. Com diuen els moviments socials en defensa del dret a l'habitatge, «no s'entén: gent sense casa i cases sense gent». Segons dades de l'INE, els habitatges buits al Principat (segons les dades del darrer cens, de 2011) ascendeixen a 448.356.

· **Establir que el 50% dels habitatges nous i de grans rehabilitacions es destini al parc públic de lloguer.**

· **Retirar els ajuts i subvencions a l'exploatació de l'habitatge d'ús turístic.** Proposar l'elaboració simultània de regulacions municipals que en limitin l'ús en benefici de les veïnes:

En el marc legal vigent un habitatge és una mercaderia més, no un dret que les institucions tenen l'obligació de garantir a la ciutadania.

► Prohibició d'habitatges d'ús turístic i apartaments turístics en edificis veïnals.

► Prohibició d'habitatges d'ús turístic i apartaments turístics que no tinguin accés directe a la via pública.

► Prohibició d'habitatges d'ús turístic i apartaments turístics en zones on hi hagi dèficit d'habitatge residencial.

· **Expropiar, sense compensació econòmica, edificis buits en desús dels propietaris.**

· **Expropiar de manera immediata**, per raons d'interès general i sense compensació econòmica, **tot el parc d'habitatges buits propietat de les entitats financeres i grans tenidors**, per incorporar-los al parc públic d'habitatges.

· **Realitzar un pla d'adequació i rehabilitació del parc d'habitatge** mitjançant empreses públiques o cooperatives d'àmbit municipal que potenciïn programes de foment de l'ocupació i la inclusió social.

· **Establir que el lliurament de nous immobles privats es vinculi al lliurament o construcció d'habitatge social**, de manera que no es pugui construir o lliurar un nou immoble fins que no s'hagin cobert les necessitats d'habitatge social de l'entorn.

· **Participar com a ens públics en el tanteig i retracte** i impedir el dissentiment del dret si no hi ha una justificació veraç i que sigui pública i formalment notificada.

· **Prohibir subhastar tot l'habitatge i sòl adquirits per l'administració pública mitjançant les herències intestades.**

· **Crear un impost propi sobre la propietat.** Aquest impost haurà de gravar de forma clara i contundent totes aquelles propietats que no compleixin la funció social de l'habitatge, incloent-hi les propietats de l'Església, del Ministeri de Defensa i del Ministeri de l'Interior.

· Dur a terme **mesures fiscals sobre el nou concepte de gran tenidor** i establir un impost a la segona propietat o segona residència, ja que no té com a funció principal l'habitatge habitual d'una unitat de convivència.

· **Aplicar una càrrega contributiva de caràcter municipal i anual per als immobles turístics.**

· **Desenvolupar un sistema de càrregues fiscals per impedir** l'exempció o beneficis fiscals per a SOCIMIS i societats de béns i comunitats de béns relatives al món de l'habitatge.

APOSTEM PER LA DESPRIVATITZACIÓ DELS SERVEIS PÚBLICS

Com a participants en la Plataforma en Defensa dels Serveis Públics, ens fem nostre l'objectiu principal de la defensa dels serveis públics que, com es demostra crisi rere crisi, emergència rere emergència, han de ser de titularitat, provisió i gestió públiques i comunitàries. Ens organitzem i lluitem coordinadament i col·lectivament per la desprivatització i la desmercantilització de tots els serveis i recursos públics que ja estan privatitzats, i en defensa dels que encara són públics i corren el risc de ser privatitzats totalment o parcial.

No volem que es faci negoci amb l'educació, la salut, els serveis socials, l'aigua, l'energia o altres serveis i recursos, públics i comunitàries, que han de garantir unes condicions socials i ambientals dignes per al conjunt de la població, així com la sostenibilitat del medi ambient. Nosaltres ho tenim clar: per davant dels seus beneficis, les nostres vides.

La gestió i la provisió dels serveis i recursos públics s'han de regir per:

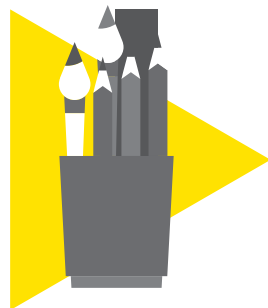
► **La universalitat**, entesa com l'accés gratuït i en igualtat per a la totalitat de la població sense discriminació per raons de classe, diversitat funcional, sexe, orientació sexual, identitat de gènere, edat, origen, situació administrativa, racialització o de qualsevol altra índole. Cap llei no hauria d'excloure ningú de l'accés a la totalitat dels serveis públics. És per això que reclamem la derogació de la Llei d'Estrangeria. Constatem també que són les dones les qui molt majoritàriament supeixen les mancances dels serveis públics en la cobertura de les nostres necessitats.

► **La responsabilitat pública intransferible i el finançament íntegrament públic** en tot el

cicle de vida i cadena de subministrament dels serveis públics. Són indispensables la creació d'una banca pública i la implementació d'una política fiscal que permetin una redistribució real de la riquesa a través dels serveis i recursos públics. A més, les despeses i les inversions han de ser publicades perquè les pugui conèixer i fiscalitzar tota la població, i així assegurar-ne la transparència. D'aquesta manera evitem els sobre costos derivats de l'opacitat que actualment impera en els serveis públics i podem saber on van a parar els diners públics.

► **La participació activa d'usuàries i treballadores** dels serveis en la presa de decisions, en la política i la planificació és clau, ja que són elles qui millor en coneixen les necessitats. D'aquesta manera evitem que interessos mercantils s'avantposin als drets i necessitats de les persones.

► **La dignificació de les condicions laborals.** Un conveni únic per a cada àmbit que garanteixi que les treballadores dels serveis públics tenen unes condicions laborals dignes en termes de salari, jornada i estabilitat per desenvolupar llur treball. Regularització, i en concret, permís de treball, per a totes les persones migrants. Accés universal a la feina pública sense discriminació per raons de classe, sexe, identitat de gènere, ètnia, origen, nacionalitat, situació administrativa o de qualsevol altra índole. Erradicació de la subcontractació i les desigualtats generades per la mateixa administració en la prestació d'un mateix servei públic, per tal d'evitar dobles i triples escales salarials -moltes fruit de les subrogacions a empreses privades. Per la mateixa feina, un mateix salari.

► **La qualitat en la prestació del servei** per poder atendre amb dignitat les usuàries i assegurar la cobertura dels seus drets i necessitats i evitar, així, que per causa de la precarització dels serveis les usuàries hagin de patir situacions de vulnerabilitat.

Guiant-nos per aquests principis i amb l'objectiu principal de desprivatitzar els serveis públics, ens comprometem a:

· **Aturar immediatament tots els projectes privatitzadors directes i indirectes:** els nous plans funcionals de les regions sanitàries són una variació dels consorcis sanitaris que, malgrat el canvi de nom, acaben permetent el mateix tipus d'activitats, i per tant faciliten l'entrada dels interessos privats en la gestió del sistema sanitari públic. La cooperació entre els centres apuntada en les nostres apostes s'ha de fer sobre les bases del model que aquí propugnem.

· **Recapitalitzar i recuperar el sistema sanitari.** Per tant, analitzar i avaluar les concessions, convenis i concerts per a la seva recuperació com a provisió pública directa. Restauració del sistema sanitari públic desmantellat en pro de la sanitat privada, amb la necessària utilització del 100% de sales d'operacions, laboratoris, alta tecnologia i serveis de diagnòstics, la reobertura de llits tancats; i la dotació de recursos humans que evitin la sobrecàrrega laboral.

· **Pla de xoc per reduir les llistes d'espera,** reobrint els serveis tancats, sales d'operacions i llits que han deixat d'estar operatius, posant torns de tarda on no n'hi hagi per maximitzar també l'aprofitament tecnològic. Es procedirà a dotar les plantilles de personal suficient per dur a terme l'objectiu amb èxit.

· **La construcció de prou centres públics per cobrir la demanda de places públiques, l'eliminació de tots els barracons i l'adequació dels centres escolars** amb climatització sostenible per suportar onades de calor

i de fred, que previsiblement cada vegada seran més freqüents.

· **Internalització dels serveis que depenen del sistema educatiu,** com el servei de menjadors, entre d'altres, per tal que passin a ser gestionats pel mateix Departament d'Educació.

· **Fomentar la creació de recursos educatius** en els centres escolars i que es comparteixin sota llicències d'ús lliure que ajudin a implementar el currículum de totes les assignatures de tots els ensenyaments públics.

· **Supressió progressiva dels concerts educatius:** cal que els recursos públics es destinin completament als centres públics.

· **Increment de la inversió en educació fins, com a mínim, al 6% del PIB** que estableix la LEC.

· **Gestió pública directa de tots els centres i recursos dedicats a la infància i l'adolescència** per garantir uns serveis suficients i de qualitat i unes condicions laborals dignes.

· **Creació de nous recursos** (infància, gent gran, víctimes de violència, etcètera) per desmassificar els actuals i poder donar suport als usuaris en el seu desenvolupament com a éssers humans.

· **Inspeccions públiques a les empreses concessionàries** de serveis sociosanitaris. Fi de les concessions si s'incompleix el plec de condicions. Municipalització/estatització i internalització de les plantilles en acabar les concessions.

· **Creació de les residències i els centres de dia necessaris per cobrir, com a mínim, la totalitat de les llistes d'espera,** siguin de nova construcció, recuperant la gestió d'equipaments públics o expropiant-ne de concertats o privats. Un model de residències que permeti un estil de vida més proper al de casa.

No volem que es faci negoci amb l'educació, la salut, els serveis socials, l'aigua, l'energia o altres serveis i recursos, públics i comunitàries.

DRET ALS DRETS

El racisme és un sistema estructural i material que ubica i adscriu desigualment les persones en aquest sistema racialitzat. Això confereix drets, oportunitats i esperances de vida desiguals. Els Països Catalans som sud geopolític d'Europa i nació oprimida de l'Estat espanyol, però també formem part del Nord global i de l'Europa fortalesa i al servei del capital amb un llarg passat colonial. En el camí cap a la nova república que volem, hem de desenvolupar un full de ruta per fer partícips totes les persones que hi viuen sense deixar ningú pel camí. Volem fer visible i denunciar com es materialitza la violència a les vides de les persones migrants i racialitzades dels Països Catalans i plantejar una proposta política per posar-hi fi.

No hi ha catalans de primera i de segona en funció del lloc d'origen o de la llengua que parlen. Defensem una república amb drets per a tothom, inclusiva, en què tothom pugui viure en pau i amb respecte vingui d'on vingui i se senti d'on se senti. Aquí no sobra ningú! Per això volem construir una república on totes tinguem cabuda. I la volem construir entre totes, independentment de l'origen, abolint la llei d'estrangeria i totes les lleis racistes i clasistes. Una República en què les refugiades siguin ben vingudes. La República ha de ser un model de referència en el respecte a la pluralitat i diversitat cultural, lingüística i de tots els elements que conformen la identitat de cada persona. La residència ha de ser l'únic requisit per gaudir de la ciutadania plena i, per tant, per a la concessió de l'únic estatus existent amb garantia i plenitud de drets per a tothom (vot, educació, sanitat, accés a la funció pública, etcètera).

En darrer lloc, és indispensable fer un treball profund de prevenció, abordatge i erradicació de tota la violència racista que, dia rere dia i de manera més evident o més subtil, les institucions i, en particular, els membres de la judicatura i els cossos policials exerceixen envers les persones racialitzades, migrants i refugiades.

Ens comprometem a:

- **Fer una recollida de dades oficials i una elaboració dels indicadors** necessaris per al coneixement de l'estat de la població que està racialitzada en diferents àmbits (sanitat, educació, laboral, participació social, etc.), informació que ha de permetre:

- ▶ **Desenvolupar la Llei 19/2020, del 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no discriminació** aprovada al Parlament de Catalunya.

- ▶ **Impulsar el marc legal que garanteixi l'accés al padró** de totes les persones migrants **obligant els ajuntaments a empadronar** totes les persones, fins i tot en la forma de padró sense domicili fix. El padró és necessari per poder accedir al sistema educatiu, tenir accés a la sanitat pública i per a la regularització de la situació administrativa.

- ▶ **Elaborar un Pla Integral de lluita contra el racisme i la islamofòbia** que proposi un catàleg de mesures efectives i inclogui mesures específiques en l'àmbit de la islamofòbia de gènere. Aquest pla ha de comptar amb mesures i establir sancions per posar fi a la discriminació en l'accés a l'habitatge i a la discriminació en l'accés als llocs de feina.

És ▶ indispensable fer un treball profund de prevenció, abordatge i erradicació de tota la violència racista.

- **Tancar immediatament dels CIE**, posar fi a les batudes per raons d'origen cultural i als vols de deportació forçada en territori català, segons l'aprovació de la resolució del Parlament de Catalunya el juliol de 2015.

- **Dur a terme unes polítiques públiques de suport a les persones refugiades:**

- ▶ Establir immediatament vies segures i un visat humanitari per a les persones refugiades des de totes les oficines de la Generalitat a l'exterior i des de les futures ambaixades de la República.

- ▶ Dotació pressupostària per a la gestió municipal d'ajuts a les persones refugiades.

Alhora, cal tenir present que la realitat de la infància i jovent que migra als Països Catalans és cada vegada més crítica. El discurs d'odi, xenofòbia, racisme i islamofòbia, conjuntament amb la situació de crisi econòmica i sanitària, fan aflorar el dany estructural d'una societat que no ha treballat en la reparació profunda de les seves relacions socials, ni en l'àmbit educatiu, cultural ni institucional, i que ara recull els fruits de la poca contundència a l'hora de condemnar el colonialisme, el franquisme i els totalitarismes feixistes de tota mena.

Aquest escenari és el que fa possible que des de les institucions no tan sols es permeti, sinó que es criminalitzi i es concebi la infància que migra sola com una amenaça i un perill per a les veïnes dels municipis on resideixen. I és aquest escenari el que fa possible que organitzacions veïnals espontànies com les «patrulles de barri» puguin exercir amb impunitat violència contra menors.

Es fan veritables esforços per deshumanitzar aquests infants i joves abandonant-los físicament, mentalment i emocionalment dels espais que habiten. Aquesta negligència és especialment greu i inadmissible quan es produeix per part de les institucions que són responsables de vetllar per la integritat dels seus drets com a infants i joves en la mesura que en tenen la tutela, guarda i custòdia.

La situació que viuen és molt greu i des de la nostra candidatura no podem guardar silenci.

Ens comprometem a:

- **Impulsar una investigació exhaustiva de la institució DGAIA** (Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència) que inclogui revisar els protocols d'actuació i fiscalitzar els convenis i acords amb les organitzacions i empreses que tenen relació amb els infants i adolescents atesos per aquesta institució.

- Impulsar una **investigació exhaustiva de tots els centres de menors dels Països Catalans** a on viuen els joves migrants tutelats, que inclogui la revisió dels protocols interns del centre i entrevistes amb el personal i els joves.

- **Defensem la derogació íntegra de la Llei d'Estrangeria**. Mentre no es derogui, impulsarem la reforma urgent dels articles referents a la gestió administrativa de joves i adolescents que viatgen sols i/o indocumentats per eliminar immediatament la possibilitat de fer servir els mecanismes actuals de comprovació de la majoria d'edat, que són vexatoris i atempten contra els drets humans i especialment, els de la infància.

La violència cap a les persones racialitzades i migrants pren múltiples formes en tots els àmbits de les seves vides. Parlem dels àmbits sanitari, laboral, educatiu i en el si de l'administració pública. Calen accions concretes per poder garantir el lliure accés als drets socials, polítics, econòmics i culturals més bàsics per a totes les persones que viuen als Països Catalans. No podem continuar tolerant la negació de drets a cap persona i lluitarem per assolir la plena igualtat, perquè no podem deixar ningú endarrere.

Ens comprometem a:

EN L'ÀMBIT SANITARI

- **Garantir el padró** a totes les persones migrants perquè puguin accedir a la sanitat pública.

- **Implementar protocols específics per a l'atenció sanitària de persones culturalment**

diverses per garantir la igualtat de tracte i la no discriminació per part del personal sanitari.

· **Impuls d'investigació i estudis** sobre les especificitats d'atenció sanitària a persones no blanques amb la finalitat d'establir marcs de referència adequats.

EN L'ÀMBIT LABORAL

· **Implantar mesures de discriminació positiva en l'àmbit laboral** per promoure i garantir l'accés de les comunitats que estan racialitzades a tots els sectors d'activitat econòmica.

· **Documentació de residència sense necessitat de gaudir d'un contracte laboral** per a totes les persones que viuen a Catalunya.

· **Regularització laboral de les persones que treballen a l'economia informal** com ara, per exemple, recollint ferralla o fent venda ambulant.

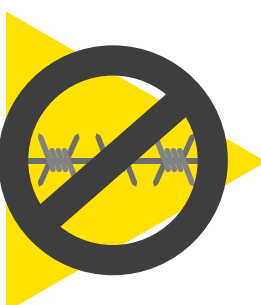
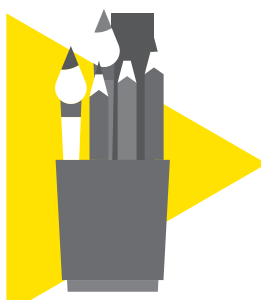
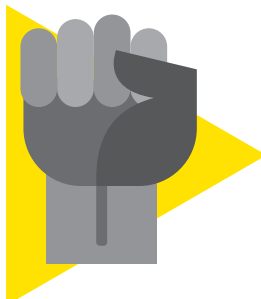
· **Regularització laboral de les persones que treballen com a cuidadores i treballadores domèstiques.** Lluitar contra les condicions de treball abusives i d'assetjament sexual que pateixen les treballadores del sector. Exigir el compliment del conveni de l'OIT en aquesta matèria.

· **Desenvolupar polítiques actives d'ocupació** des del SOC per lluitar contra les noves formes de pobresa emergent en situacions d'irregularitat i irregularitat sobrevinguda.

EN L'ÀMBIT CULTURAL

· **Festes populars:** Garantir la dignitat en el tracte, el respecte i la no discriminació de cap persona ni comunitat en la concepció i desenvolupament de les festes populars arreu del territori dels Països Catalans, especialment les que impulsen i/o avalen les administracions públiques.

· **Mitjans audiovisuals:** Garantir la dignitat en el tracte, el respecte i la no discriminació de cap persona ni comunitat en la concepció i desenvolupament del contingut audiovisual produït

i/o emès per l'administració pública a través de la CCMA (Corporació catalana de mitjans audiovisuals).

· Impulsar un procés de **memòria i reparació històrica sobre el colonialisme català**.

EN L'ÀMBIT EDUCATIU

· **Impulsar la diversitat a l'aula ordinària** amb mesures que evitin una alta concentració d'alumnat amb NEE (Necessitat Educatives Especials: famílies vulnerables, en risc d'exclusió social, nouvingudes, etcètera) en un mateix centre, establint un sistema de quotes que garanteixi un repartiment equitatiu, just i igualitari de l'alumnat amb NEE en els diferents centres.

· **Establir protocols específics que garanteixin l'accés en igualtat de condicions a l'escola pública de tot l'alumnat amb NEE** en les diverses activitats educatives (material educatiu -llibres, Chromebook-, sortides i transport escolar), sobretot en aquelles escoles fora dels nuclis urbans on els serveis accessoris (transport, acollida i menjador) esdevenen un requisit imprescindible.

· **Garantir l'accés universal i gratuït a l'educació a tot l'alumnat** del territori legislant per trencar lligams i contractes públics amb entitats educatives privades. L'existència d'escoles privades i concertades afavoreix la segregació escolar perquè ofereix a les famílies l'oportunitat de la lliure elecció de centre per motius discriminatoris. A més, són una eina que perpetua la jerarquització social en detriment de les classes populars.

· **Reconeixement i prevenció de l'assetjament escolar per racisme, antigitanisme i islamofòbia.** Impulsar la creació d'un protocol específic de prevenció i actuació davant d'aquestes situacions d'assetjament i discriminació.

· **Derogar el protocol «Proderai»** contra els infants i adolescents musulmans i fer pedagogia contra la islamofòbia i el racisme.

· **Implantar mesures de discriminació positiva a l'àmbit educatiu** per promoure i garantir l'accés de les comunitats que estan racialitzades a totes les disciplines i nivells acadèmics.

· **Facilitar l'accés universal de tot l'alumnat al lleure educatiu.** Si fos necessari, aportant-hi un pressupost específic.

· **Revisió en clau descolonial del currículum.** Incloure als currículums educatius de totes les etapes continguts sobre la història i cultura de les comunitats del Sud global i les seves aportacions a la història catalana i universal.

· **Formació específica de formadores i docents** de totes les etapes educatives, obligatòria per exercir la docència.

· **Garantir l'accés al padró** a totes les persones migrants perquè puguin accedir a l'educació.

EN L'ÀMBIT DE L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA

· **Revisió del sistema d'homologacions i requisits** per accedir a treballar a l'administració pública amb l'objectiu de facilitar l'entrada de persones que estan racialitzades, que actualment són persones migrants en la gran majoria.

· Dissenyar i implantar un **programa de formació antiracista** que compregui tots els àmbits de l'administració i els seus diferents actors, posant especial èmfasi en la part del funcionari o treballadors públics que tenen contacte amb el públic: representants polítics, treballadors públics de mitjans de comunicació, i cossos de seguretat.

· **Creació d'un organisme intern en clau antiracista**, amb capacitat de fiscalització, sanció i correcció, amb competències en tots els àmbits de l'administració pública.

· **Forces i cossos de seguretat.** En el desplegament de la llei 19/2020, i amb l'objectiu d'erradicar les identificacions per perfil ètnic o racial, cal implementar i desplegar programes com el PIPE (Programa per a la Iden-

tificació Policial Eficax) o similar que porti garanties a la població que es veu criminalitzada per racisme, antigitanisme, islamofòbia i xenofòbia.

· **Relacions internacionals: garantir les relacions comercials justes de la Generalitat de Catalunya amb altres països**, especialment amb els del Sud Global, en clau de sostenibilitat i horitzontalitat, per tal de no contribuir en les relacions extractivistes i abusives que són a l'origen dels processos migratoris mortals.

GESTIÓ DECIDIDA I VALENTA DE LA CRISI SANITÀRIA

La situació de crisi sanitària arran de la Covid-19 ha posat de manifest, una vegada més, les mancances de les polítiques de salut pública, així com la greu situació del personal dels centres sanitaris i residències geriàtriques, com a punta de l'iceberg d'unes polítiques privatitzadores dels serveis de salut i d'atenció a les persones que han deixat en segon terme, en el marc del model actual, tot allò que té a veure amb la reproducció de la vida i les tasques imprescindibles i necessàries relegades històricament a les dones. Alhora, tenint en compte la situació en què ens trobem en el moment actual i que s'allargarà els pròxims mesos, cal abordar d'una manera decidida i valenta la gestió de les noves onades, així com el desenvolupament de les proves diagnòstiques i de la campanya de vacunació.

1. SOBRE LES POLÍTIQUES DE SALUT PÚBLICA

Les mancances cròniques en salut pública (manca de finançament, formació, preparació en la gestió d'epidèmies de malalties infeccioses i preparació en emergències de salut pública) són a l'arrel de la crisi de salut poblacional i sanitària de la Covid-19. Per això, i contràriament al que han fet els altres partits, nosaltres hi donem una importància primordial. Així doncs, creiem que s'han de dur a terme polítiques d'emergència en salut pública, i per això ens comprometem a:

- Donada la situació de gran gravetat, incloure dins de l'equip assessor al director de Salut Pública de la Generalitat els experts en salut pública externs a la Generalitat que voluntàriament s'han ofert a ajudar en la gestió de la pandèmia.

tat que voluntàriament s'han ofert a ajudar en la gestió de la pandèmia.

- Realitzar, responenent a la crida de bona part de la comunitat científica internacional, una avaluació d'experts sobre les polítiques de salut i socials en resposta a l'epidèmia, per tal d'enfortir la salut pública catalana i aprendre dels errors i mancances evidenciades durant la pandèmia.

- Incloure els principis d'equitat social (geogràfica, de classe, de gènere, de nacionalitat, d'ètnia o de racialització) i de salut en les polítiques dutes a terme pel govern en resposta a la pandèmia.

- Enfortir la capacitat de preparació i resposta a emergències en salut pública mitjançant la dotació temporal d'una major capacitat gestora a responsables de salut pública del govern, per tal que puguin tirar endavant intervencions urgents basades en l'evidència científica disponible al moment, amb transparència i respectant sempre els criteris d'equitat social i de salut.

- Potenciar la implantació i coordinació de les diferents Unitats de Vigilància Epidemiològica (UVE) del territori, per tal de fer front a l'augment en la incidència de malalties transmissibles (com ara malalties de transmissió sexual, legionel·losi), mitjançant un increment en la contractació de personal, així com el desenvolupament i la millora dels sistemes de notificació de malalties de declaració obligatòria, en la línia del que s'ha implementat en el context de la COVID-19.

Les mancances cròniques en salut pública són a l'arrel de la crisi de salut poblacional i sanitària de la Covid-19.

- Establir un comitè de lideratge i coordinació per coordinar les respostes de les organitzacions de salut pública i serveis de salut, a escala de comarques i municipis, amb l'objectiu de compartir les millors pràctiques per respondre a la pandèmia.

2. SOBRE ELS RECURSOS PER AL PERSONAL DELS CENTRES SANITARIS I RESIDÈNCIES GERIÀTRIQUES

La manca de recursos no ve donada arran de la pandèmia, és fruit de deu anys de retallades i d'una gestió que prioritza el lucre i el mercantilisme enfront de la defensa d'un sistema 100% públic. El contagi de centenars de treballadores va posar en evidència la manca de protecció que tenien, juntament amb els continus canvis de protocols. La qüestió residencial ha mostrat la seva faceta més dura, un fet del que s'ha passat de puntetes durant molts anys. Ens comprometem a:

- Assumir el control públic del teixit industrial necessari per a l'abastiment correcte de material sanitari a tots els centres de salut i residencials, amb la intervenció pública d'empreses productores de material i recomposició, i avaluant-ne la nacionalització en els casos que es tracti de sectors estratègics.

- Garantir el material necessari per a totes les professionals que atenen persones contagiades per la Covid-19 o que tenen cura de població de risc: equips de protecció individual, solucions hidroalcohòliques i respiradors.

- Garantir la coordinació i equitat en el repariment de material.

- Proveir el nombre necessari de llits hospitalaris de gestió pública preparats per atendre malalts de Covid-19, llits d'UCI, i una estratègia paral·lela per poder atendre tota la patologia greu que no es deriva de la Covid-19, però que també requereix atenció hospitalària.

3. SOBRE L'ACCÉS A LES «PROVES DIAGNÒSTIQUES DE COVID-19»

Si alguna cosa es va posar en evidència durant la primera onada va ser la manca tant de material de protecció com de proves diagnòstiques massives, tot i la insistència del món científic i de la mateixa OMS, que asseguraven que era la clau per aturar la pandèmia.

Ens comprometem a:

- Possibilitar l'accés a tots els recursos disponibles per permetre proves massives de PCR, amb transparència en els criteris de realització.

- Assumir el control de la indústria farmacèutica perquè produeixi els reactius necessaris per a les proves diagnòstiques, tal com ha fet Alemanya, i reactivar el programa Orfeu per fer servir tota la infraestructura i recursos dels laboratoris de centres de recerca públics.

- Garantir l'efectuació dels tests al domicili de la persona contagiada o, com a mínim, al CAP de referència, per evitar la mobilitat de persones potencialment infectades.

4. SOBRE LES MESURES EN LES ONADES QUE VINDRAN

La progressiva relaxació reactiva de mesures de restricció social ens ha dut a una situació propera a la de la primera onada. Cal, doncs, potenciar urgentment polítiques de salut pública que evitin el col·lapse del sistema sanitari de forma proactiva.

En concret, ens comprometem a:

- Prioritzar una estratègia eficient de testatge, identificació ràpida de casos i quarantena de contactes, considerada actualment la més eficaç per tal de controlar l'expansió del virus a escala territorial.

- Utilitzar el testatge massiu amb tests ràpids per poder mantenir activitats culturals i d'altres d'especial interès social de forma segura.

- Intensificar les mesures per reduir la mobilitat i el contacte social limitant el treball a la producció i els serveis bàsics en alimentació i sanitat a fi de reduir el nombre de contagis. Potenciar el teletreball quan la feina ho permeti. Crear mecanismes per garantir que les empreses ofereixen el teletreball a les treballadores que ho desitgin.

- Introduir asimetries en els processos de confinament i desconfinament que tinguin en compte les desigualtats de classe i les conseqüències que se'n deriven.

- Desplegar el procés de desconfinament proveint la població de recursos per protegir-se i efectuant tests de forma massiva per tal de controlar i evitar els contagis de Covid-19. Facilitar les proves que puguin determinar l'estat immunitari de cada treballador i la possibilitat de ser contagiador asimptomàtic perquè es pugui actuar en conseqüència amb els resultats de les proves.

- Aïllar per territoris, per poblacions o fins i tot per barris els focus d'infeccions que puguin tornar a sorgir, per tal de contenir-ne la propagació, tenint en compte les desigualtats socials de risc existents.

5. SOBRE LA CAMpanyA DE VACUNACIÓ

Cada cop hi ha més evidència del que anomenem determinants socials de la salut. I això no hauria de ser aliè a l'hora de planificar la campanya de vacunació. No només som vulnerables per edat, estar a primera línia o per malalties prèvies: els aspectes socioeconòmics demostren que el risc d'infecció està relacionat estretament amb aquests condicionants. L'accessibilitat és un tema clau per afavorir que la població accedeixi a la vacunació.

Ens comprometem a:

- Prioritzar l'estratègia de vacunació a la població general basant-se en criteris de risc,

No només som vulnerables per edat, estar a primera línia o per malalties prèvies: els aspectes socioeconòmics demostren que el risc d'infecció està relacionat estretament amb aquests condicionants.

tenint en compte aspectes tant clínics com socioeconòmics, per tal de protegir primer els grups més vulnerables.

- Garantir les condicions laborals a tot el personal destinat a la campanya.

- Planificar el personal i els espais necessaris per dur a terme la campanya massiva de vacunació, dotant d'infraestructures i personal necessari l'Atenció Primària, i garantir així proximitat i accessibilitat al centre de vacunació.

6. SOBRE LES LLISTES D'ESPERA

- Elaborar un pla de xoc per reduir les llistes d'espera reobrint els serveis tancats, sales d'operació i llits que han deixat de ser operatius, posant torns de tarda on no n'hi hagi per maximitzar l'aprofitament tecnològic i amb plantilles de personal suficient per dur a terme l'objectiu amb èxit. El pla de xoc s'acompanyarà d'un pla de contractació i ampliació de plantilles per donar-hi resposta garantint els drets laborals.

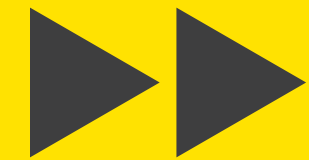
- Reduir d'un 50% les llistes d'espera en els següents casos: la primera visita amb l'especialista, en la realització de proves diagnòstiques i en l'espera d'una intervenció quirúrgica. Per fer-ho efectiu, es prioritzarà l'assistència als centres del SISCAT de titularitat pública i s'evitaran les derivacions entre els centres, que ocasionen problemes de mobilitat a les persones malaltes. En quedarán exclosos expressament els centres de titularitat privada. Això comporta la recuperació de la totalitat de l'activitat sanitària que es feia en els serveis sanitaris públics, optimitzant l'ús de les sales d'operacions en torn de matí i tarda i recuperant els llits que s'han eliminat o tancat provisionalment. Es dotarà del pressupost necessari i del personal del qual s'ha prescindit.

- Fins que no s'elimini l'espera a la sanitat pública, suprimir les tres llistes diferenciades dels centres que s'inclouen en el SISCAT i que per tant reben finançament públic (accés a la sanitat via CATSALUT, mútua o privat).

CANVIEM EL MODEL

► PER GUANYAR

CANVIEM EL MODEL, PER GUANYAR

La Covid-19 ha posat a prova les estructures de què ens dotem com a societat per garantir la vida. Les retallades en sanitat fetes de forma reiterada durant la darrera dècada tant pel govern espanyol com per la Generalitat, les ràtios elevades a les escoles, la deslocalització d'empreses, el tancament de negocis, els treballs precaris i temporals, l'endeutament familiar, els lloguers inassumibles, la pujada de les factures, els talls de llum, etcètera, ens condueixen a necessitar, a banda d'un pla de rescat social, **una estratègia com a país que treballi en grans consensos de tipus social, i que ens permeti assegurar que mai més una crisi (o qualsevol desastre natural) impactarà d'una manera tan devastadora en la nostra societat.** No podem trobar-nos mai més sense el material sanitari més bàsic, com mascaretes i respiradors. Els nostres impostos no han de servir mai més per augmentar els beneficis de grans empreses amb capital estranger. La salut o la vida dels nostres avis i àvies no s'han de poder comprar i vendre mai més.

Ens cal construir un model econòmic perquè això no pugui tornar a passar. Un nou model econòmic basat en una Economia Plural Transformadora. Dirigit a satisfer equitativament les necessitats econòmiques, socials i culturals del conjunt de la societat dels Països Catalans; a proporcionar salut, renda, cures, habitatge, proveïments energètics i protecció social de forma universal; a garantir el conjunt de béns i serveis necessaris per a la reproducció social i la dignitat de la vida humana. Del nou model econòmic plural, i dels seus marcs participatius de planificació, n'han d'emanar polítiques públiques transformadores basades en la recerca i la innovació en tots els àmbits, que facin bascular l'estructura econòmica catalana cap al

bé comú, la dimensió col·lectiva i la solidaritat. I en concret, cap a la propietat pública i social, la gestió democràtica, la socialització dels excedents i la transició ecosocial. Cal reorientar el sistema econòmic cap a una Economia per a la Vida. Per tant, ens cal modificar substancialment les polítiques econòmiques recents i desplaçar la tasca reguladora de l'economia cap a unes institucions socials amb més capacitat de servir el bé comú, com ara el sector públic, l'economia social i solidària, el sindicalisme, el treball reproductiu i de cures.

Per això, defensem un programa obertament socialista, feminista i ecologista, a partir de propostes concretes com la banca pública catalana, la nacionalització de serveis, la reconversió industrial, el canvi de model cap a una economia pública, social i planificada, i el control democràtic dels recursos naturals, entre moltes altres propostes.

Per construir un país més just i més democràtic, més lliure i més ecològic, més obert i més solidari, cal assumir les limitacions institucionals i jurídiques i generar estratègies que les desbordin. Els canvis reals que necessitem són impossibles des de les actuals institucions i marcs jurídics i polítics, però el projecte independentista i la perspectiva d'una forma estat que retngui la sobirania és ara mateix l'horitzó polític que permet decidir sobre els aspectes fonamentals de la vida de les persones. Des del territori al control democràtic dels mercats o dels preus, per poder fer front a les polítiques austericides de la Unió Europea i a la demofòbia continuada de l'estat espanyol, la possibilitat de construir un país nou és l'única via per garantir la vida digna de les catalanes. En aquest sentit, la pandèmia de la Covid-19 ha evidenciat que fer política a favor de la gent topa amb els condicionaments de la UE a la injecció de diners, la negativa del

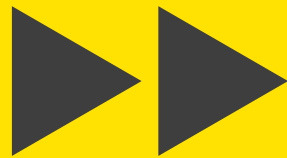
► Defensem
un programa
obertament
socialista,
feminista
i ecologista,
a partir
de propostes
concretes.

Canviem el model, per guanyar

govern espanyol a utilitzar l'estat d'alarma per al control democràtic de l'economia, o la subcontractació de Ferrovial per part del govern català, que contribueix a tenir una sanitat gestionada per empreses que no tenen com a objectiu principal garantir el dret a la salut. El projecte independentista té més sentit que mai si es construeix en la lògica de posar al servei de la gent, i no de les elits, els recursos, per recuperar totes les sobiranies.

SOBIRANIA ECONOMICA

ERRADICAR LA POBRESA ÉS SOBIRANIA

Cobrir les necessitats bàsiques de la població i, en especial, dels sectors més vulnerables de Catalunya, que s'han deteriorat per culpa de les pressions de les polítiques d'austeritat dels darrers anys, que han prioritzat el pagament del deute i el manteniment dels privilegis a les elits empresarials, les grans fortunes i patrimonis. La capacitat de millorar les prestacions socials i els serveis públics està vinculada a la capacitat d'implementar reformes fiscals progressives, a la reducció o l'impagament dels interessos del deute i a la reestructuració de la despesa cap a àrees socials, amb l'eliminació de les contractacions i els concerts amb empreses privades per a la prestació de serveis socials i la reducció de despesa en càrrecs i directius.

Els dictats de la UE fixen la devaluació econòmica a través de la reducció dels salaris dels treballadors i treballadores. El sistema fiscal imposat per la dreta neoliberal s'ha basat a incrementar els impostos sobre les rendes d'aquells que només tenen el seu treball com a mitjà de subsistència, sense tenir en compte que el treball és l'únic factor que crea riquesa i valor. Una major pressió fiscal sobre els capitals és la millor garantia per a una economia productiva sòlida.

Malgrat que creiem que aquestes mesures són merament pal·liatives i insuficients en un marc imposat per la troica, i per tal d'apostar per una societat equitativa amb pobresa zero, ens comprometem a:

- Impulsar una reforma fiscal progressiva que gravi les rendes del capital –grans, mitjanes i petites– mentre avancem cap a una economia al servei de les classes populars.

Reforçar els impostos sobre transaccions, successions i patrimoni a fi que siguin impostos realment progressius en què l'esforç principal sigui dels qui més tenen i ingressen. Així mateix, cal que l'IRPF sigui realment un impost progressiu i, per tant, que qui ingressi més, pagui més. Aquesta reforma ha d'anar dirigida també a una participació del sector públic més activa.

- Convertir la taxa turística en una autèntica eina de redistribució. Que se'n destini la recaptació a pal·liar els impactes negatius del turisme, per exemple, ampliant el parc públic d'habitatge social.

- Crear tributs ambientals o modificar-ne alguns dels que ja hi ha per desincentivar pràctiques nocives per al territori i que siguin també una eina de preservació.

- Apostar per l'autogestió i el cooperativisme com a formes d'economia social al servei dels interessos de les classes populars.

- Implementar un nou model de distribució de renda que serveixi, entre d'altres, per assegurar uns ingressos mínims mensuals a aquelles famílies que no en tenen de cap mena. Per això, farem la proposta inicial d'una Renda Garantida Universal de 735 € mensuals que beneficiarà un 80% de la població. La nostra aspiració serà la d'augmentar progressivament la quantitat percebuda amb l'aplicació de la reforma fiscal que proposem.

- Facilitar el transport públic gratuït a tots els aturats de llarga durada i a aquelles per-

Una major pressió fiscal sobre els capitals és la millor garantia per a una economia productiva sòlida.

CREACIÓ D'UNA BANCA PÚBLICA

sones que tenen ingressos inferiors a l'SMI. Garantir el dret a l'alimentació a totes les famílies.

· Crear Plans d'Ocupació Pública amb contractació directa per respondre a la precarietat i reduir l'atur.

· Potenciar les propostes basades en l'economia social i solidària que ens permetin disposar dels serveis d'atenció a les persones, cures, i proveir les necessitats bàsiques de forma autogestionada i no mercantilitzada.

L'únic objectiu de la banca tradicional és la maximització dels beneficis a curt termini per als seus accionistes, encara que per assolir-ho hagin de prendre mesures que vagin en contra de l'interès general. A aquesta manca de principis bàsics també s'hi van acabar afegint les caixes d'estalvi en èpoques de la suposada «bonança econòmica» i bombolla immobiliària i, sobretot, al principi de la crisi financera, endossant productes com les participacions preferents i clàusules abusives als seus propis clients. Les úniques entitats que no han caigut en aquestes dinàmiques han estat les de la banca ètica i cooperativa, que representen un percentatge molt petit del sector bancari català.

En un moment en què el país i el planeta necessiten un canvi important pel que fa al model econòmic, productiu i financer que aposti per un sistema de producció sostenible, arrelat al territori i adaptat a les necessitats reals de la població, per disminuir la dependència del sector turístic, per a un model energètic descentralitzat i renovable i per a la reconversió del sector primari, ens cal una banca capaç d'apostar per tots aquests sectors estratègics.

PER QUÈ UNA BANCA PÚBLICA?

Per facilitar tots aquests canvis en el model econòmic, ens cal una banca que:

- ▶ Aposti per potenciar financerament aquells sectors que des de l'administració pública es considerin estratègics per al bé comú, encara que suposin una rendibilitat de la inversió a llarg termini -bona part d'aquests projectes no tenen cabuda avui en la banca privada.

L'objectiu principal de la banca pública ha de ser poder influir -de forma directa i indirecta- sobre el mercat financer i garantir que aquest respon a l'interès general per sobre dels interessos privats.

- ▶ Prioritzi l'economia real, sostenible i arrelada al territori davant de les inversions especulatives, amb la reducció del risc de fallida bancària que comporta.
- ▶ Sigui capaç de canalitzar l'estalvi d'empreses i famílies cap a una economia real i lligada al territori, que acabi redundant també en l'entorn immediat dels mateixos dipositants, i així, ofereixi alternatives als fons d'inversió actuals, basats en la majoria dels casos en operacions purament especulatives.
- ▶ Serveixi com a element anticíclic, sobretot per pal·liar la manca de crèdit en l'economia productiva i reproductiva en períodes de recessió.
- ▶ Garanteixi l'accés al finançament de les administracions i empreses públiques en condicions privilegiades.

La banca ha de tenir una funció social: què volem produir, per la qual cosa hem de parlar sobre la transició socioecològica; com volem produir, i hem de parlar de les relacions laborals; i per a què volem produir, i introduir-hi els principis de l'economia social i solidària.

Cada dia es fa més imprescindible la construcció d'una banca pública, solvent, capaç d'actuar com una banca comercial i d'inversió, que pugui influir de forma directa sobre el mercat financer d'una manera efectiva i que assoleixi un volum suficient d'actius per garantir l'accés al crèdit del teixit productiu, famílies i administracions públiques, independentment dels cicles econòmics. La crisi bancària i la desaparició de les caixes d'estalvi ha comportat que actualment a Catalunya tinguem un oligopoli financer format per quatre grans bancs. La presència en aquest espai de la banca ètica i cooperativa és merament testimo-

nial de moment, i pel que fa a l'ICF, el seu volum d'actius i passius ni tan sols representa l'1% en volum d'actius i passius si el comparem amb el d'algun d'aquests quatre bancs.

L'objectiu principal de la banca pública ha de ser poder influir -de forma directa i indirecta- sobre el mercat financer i garantir que aquest respon a l'interès general per sobre dels interessos privats. Per tant, es fa imprescindible pensar en la banca pública com una eina que no sigui un agent més en aquest mercat -amb una quota més o menys gran de mercat-, sinó que ha d'aconseguir esdevenir l'element central i principal del sector bancari. Aquesta és l'única via per modificar l'estatu quo i aconseguir un canvi en les pràctiques bancàries, financeres i econòmiques dominants, que ens han portat a patir una crisi financera i una bombolla immobiliària, que han abocat a la misèria tantes i tantes persones i han augmentat l'endeutament de les administracions públiques. Unes pràctiques que no s'aconseguiran evitar mitjançant les petites modificacions introduïdes pels òrgans reguladors ni amb nous acords de Basilea, i mentre no canviïn els objectius socials d'aquells ens que controlen el mercat financer i es deguin i es dediquin només a defensar els interessos dels seus accionistes.

El creixement d'aquesta banca pública, doncs, haurà de ser progressiu però sostingut, tant pel que fa a la concessió de crèdit com a la captació de dipòsits i a la seva implantació territorial, amb l'objectiu d'anar reduint l'espai de la banca tradicional -excloent d'aquesta definició la banca ètica i cooperativa-. No té cap sentit que continuem acceptant la situació actual, en què uns pocs acumulen tots els beneficis d'un sector financer que està recolzat en l'àmbit públic, que és qui assumeix bona part dels riscos de les seves operacions.

Però en el procés de substitució progressiva de la banca tradicional per una banca pública, la socialització dels beneficis bancaris no pot ser l'únic objectiu, sinó que cal construir una altra manera de fer i entendre les entitats financeres. Des de la banca pública no s'han de buscar mai els beneficis a curt termini i a qualsevol preu, encara que redundin en el benefici col·lectiu, sinó que cal construir una altra manera d'entendre les finances, al servei de les persones i famílies i de l'economia productiva i reproductiva per sobre de l'economia especulativa. Per facilitar un model econòmic que avanci cap a la sostenibilitat ambiental, els llocs de treball de qualitat i el consum responsable. I des de la nova banca pública s'ha de posar fi als abusos sobre les famílies i les petites empreses i autònoms d'aquests darrers anys, que s'han pogut produir gràcies al control absolut sobre el mercat financer que tenia l'oligopoli bancari i a la complicitat necessària dels bancs centrals i la resta d'autoritats competents.

QUINA BANCA PÚBLICA?

Una banca al servei de les persones i l'economia productiva i reproductiva que defugui dels guanys immediats i la volatilitat dels mercats financers i especulatius que tant de mal fan a les persones i al nostre entorn. Així doncs, la banca pública no ha d'oferir productes bancaris basats en la borsa i altres mercats especulatius.

La banca pública ha de ser una banca ètica. Per tant, ha de fer compatible la rendibilitat financera i econòmica amb l'assoliment d'objectius socials i ambientals. En aquest sentit, a l'hora de valorar la concessió de crèdits s'hauran d'utilitzar mecanismes d'avaluació per valorar el retorn econòmic, però que també permetin valorar el retorn social i ambiental. Un control que hauria de permetre el seguiment durant tot el període de retorn.

Ha de ser una banca de proximitat i ha de garantir la informació i la comprensió dels seus productes als clients, sobretot als particulars. Ha de ser un banc que operi amb productes senzills i comprensibles, que assegurin la igualtat d'informació entre el banc i el client i que evitin casos com els de les participacions preferents, clàusules terra, swaps, índexs de referència com l'IRPH, comissions excessives o altres tipus de clàusules abusives.

La banca pública ha de garantir el finançament de les administracions públiques, des dels ajuntaments fins a la Generalitat. Entre les seves finalitats socials, ha de permetre el finançament de projectes destinats a la millora de la qualitat de vida de les persones, i ho ha de fer amb unes condicions preferents quan es tracti d'administracions i empreses públiques.

En la línia per la seva aposta per l'economia productiva i reproductiva, no només ha de ser una eina financera, sinó que ha de participar, tal com fa en part l'actual ICF, en el capital social d'empreses en sectors que es considerin importants i ha de ser una eina per ajudar a nacionalitzar aquells sectors privatitzats els darrers 40 anys i també aquells que es consideri que han de ser de propietat col·lectiva.

La banca pública ha d'evitar, en la mesura del possible, l'ús d'instruments financers complexos i arriscats, com per exemple el cas de les titulitzacions de les hipoteques o el shadow banking.

La banca pública ha de jugar un paper clau per mirar d'evitar les bombolles especulatives en el mercat de l'habitatge. Tot i que la capacitat d'incidència és limitada mentre hi hagi altres bancs que operin a Catalunya i continuï entrant capital estranger per especular amb l'habitatge, és un element important que ha d'anar acompanyat de modificacions legislatives pel que fa a l'habitatge i la llei hipotecària. Des de la banca pública s'ha de respectar totalment l'ús social de l'habitatge i cedir la gestió de tots els immobles de la seva propietat a les administracions públiques. Les hipoteques que es concedeixin hauran d'incloure clàusules que reconeguin el dret a la dació en pagament davant la impossibilitat de fer front als pagaments hipotecaris.

Entre els principis bàsics de la banca pública han de ser primordials la transparència absoluta,

Una banca al servei de les persones i l'economia productiva i reproductiva que defugui dels guanys immediats i la volatilitat dels mercats financers i especulatius.

la participació i el control popular, aspectes en els quals no ha destacat l'ICF fins avui en dia.

La banca pública ha de ser capaç de retre comptes i explicar totes les seves operacions –productes, inversions i crèdits concedits– a tots els seus clients, però també a tota la ciutadania, que al final és la propietària del banc. I aquesta transparència s'ha d'estendre a tots els nivells, incloent-hi les retribucions de tots els membres dels òrgans directius.

La participació ha de ser un dels elements centrals del nou banc, i ha de permetre un control efectiu i real que no va funcionar en el cas de les caixes d'estalvi.

Cal una estructura dels òrgans de direcció del banc públic que permeti un control real de tots els seus membres i, sobretot, un òrgan executiu que tingui molt clar quin és l'objectiu del banc i que no busqui el benefici a curt termini, sinó el màxim benefici social a mitjà i llarg termini.

EL PAPER DE L'ICF

Actualment, l'Institut Català de Finances porta a terme una part de les funcions que hauria de complir la nova banca pública catalana, però només la que fa referència al finançament d'empreses, participació en empreses de capital risc i participació en el capital d'algunes empreses, i en una magnitud molt inferior a la que seria desitjable. Per tant, l'ICF i la seva estructura actual poden ser un bon punt de partida per a la construcció de la nova banca pública.

L'ICF es finança per tres vies per obtenir els recursos per desenvolupar les seves activitats: a través d'endeutament amb entitats financeres privades, a través d'endeutament amb entitats de crèdit públic i a través de l'emissió de deute al mercat de capitals.

Per poder avançar cap a la conversió de l'ICF en una banca pública, és imprescindible que l'ICF aconsegueixi la fitxa bancària que li permeti poder generar crèdit sense necessitat d'anar a buscar finançament als mercats financers. L'obtenció d'aquesta fitxa bancària també permetria poder accedir al mercat interbancari i a les línies finançament dels bancs centrals. La manca d'aquesta fitxa bancària fa que l'obtenció de recursos perquè l'ICF desenvolupi la seva tasca resulti molt més cara. Per exemple, durant els darrers anys l'ICF ha arribat a pagar interessos superiors al 4,5%. Així doncs, aquesta fitxa bancària permetria finançar els seus clients amb unes condicions d'interès molt més favorables.

Per tant, cal prioritzar els tràmits per poder obtenir l'autorització de la fitxa bancària per part dels organismes competents. Una fitxa bancària per poder operar com a banca minorista, banca d'empreses, finances corporatives, mercat de capitals i gestió d'actius. No n'hi ha prou d'aconseguir una fitxa que només autoritzi l'ICF a actuar com a banc públic d'inversió (promotional bank), que és l'objectiu de l'ICF per als pròxims anys. Cal crear una banca pública que tingui les mateixes

eines que les entitats bancàries que conformen l'oligopoli financer a Catalunya. Cal remarcar que la creació d'aquesta banca pública hauria estat molt més senzilla si des de la Generalitat o l'ICF s'hagués comprat, en el seu moment, alguna de les caixes d'estalvi catalanes que han acabat rescatades, fusionades, absorbides o convertides en bancs. D'aquesta manera s'hauria aconseguit la fitxa bancària i una xarxa d'oficines, treballadors i clients des d'on posar els fonaments d'aquesta nova banca pública.

La constitució d'aquesta banca pública catalana hauria de ser de capital públic en un 100%, tal com són molts bancs en el nostre entorn europeu. Necessitem una banca que estigui al servei de l'interès públic i per tant, qualsevol participació privada, encara que sigui en un percentatge inferior al 50%, pot distorsionar els objectius principals de la banca pública. Així doncs, la necessitat inicial d'aportació de capital s'ha de cobrir des dels pressupostos públics. Una aportació que s'hauria de fer principalment des de la Generalitat de Catalunya, tot i que s'hauria d'estudiar l'entrada de capital d'altres administracions públiques que s'hi poguessin afegir (Diputacions, Consells Comarcals, Ajuntaments). Aquest capital social es podrà anar augmentant a mesura que la banca obtingui beneficis i també es podrà incrementar amb les aportacions previstes en els successius pressupostos públics.

Pel que fa a la captació de dipòsits –element bàsic per augmentar la liquiditat del banc–, la implantació territorial progressiva no pot suposar un gran fre a la captació de dipòsits. En uns moments en què bona part dels clients fan gairebé la totalitat de les seves operacions per via telemàtica, cal fer una aposta forta per la banca electrònica, tal com ja fan la majoria dels bancs comercials. Cal fer un esforç perquè en molt poc temps es puguin fer, a través d'aquesta banca en línia, la majoria de les operacions més habituals dels clients i empreses de la banca convencional.

La implantació de les oficines repartides pel territori ha de ser progressiu però sostingut. La Generalitat disposa, a més de les oficines pròpies de l'ICF, de tota una xarxa d'oficines pròpies repartides per totes les comarques que ha de servir per facilitar aquesta extensió territorial. Un dels objectius a complir per l'entitat hauria de ser la implantació homogènia al territori assegurant, com a mínim, una oficina o finestreta d'atenció en cada comarca en el temps més breu possible.

ELS NOSTRES COMPROMISOS

La banca pública ha d'esdevenir un dels instruments principals per garantir la suficiència de recursos financers per tal d'engegar i sostenir totes aquelles activitats econòmiques que tinguin un desenvolupament d'acord amb els objectius de desenvolupament estratègic de la societat. En aquest sentit, s'haurien de definir aquests objectius de la forma més participativa i democràtica possible, i s'haurien d'orientar a satisfer les necessitats de la població en un entorn ecològicament

viable. Així, caldria que les activitats que rebessin el suport financer públic estiguessin subjectes a:

- Fixar llocs de treball de qualitat;
- Aconseguir iniciar i/o aprofundir en el desenvolupament local i territorial;
- Desenvolupar la seva activitat sense un impacte destructiu sobre el territori i els ecosistemes;
- Avançar cap a formes de propietat democràtiques;
- Potenciar l'economia social i solidària.

La necessitat de superar el règim i els pactes del 78 passa també per treballar, des d'aquí i amb aliances europees i internacionals, perquè els mercats financers no tinguin la mateixa influència sobre la vida de les persones i sobre les decisions dels governs. En aquest sentit ens comprometem a:

· Impulsar una reforma de l'Institut Català de Finances (ICF) per tal que es converteixi en l'embrió real de la banca pública catalana. Per això, cal que se'n reformi la governança i que sigui realment democràtic i públic. Alhora, cal incorporar en totes les seves avaluacions de crèdits, préstecs o avals el retorn social i ambiental de qualsevol de les peticions de finançament.

· Implementar la necessària transparència a l'ICF, que ha de ser bandera d'una banca pública al servei de la transformació, de manera que la informació sobre crèdits concedits, les condicions i l'evolució ha d'estar a l'abast de la població de manera clara i concisa.

· Generar les estructures necessàries que assegurin la creació d'una banca pública que, més enllà de ser un instrument de lluita contra els efectes destructors de l'economia capitalista i del model productiu actual, esdevingui a la pràctica el pal de paller de la constitució de la República.

· Recuperar totes les propietats en mans de la SAREB en territori català per tal de destinar-les a augmentar el parc públic d'habitatge de lloguer social.

· Recuperar com a propietat pública tots els actius en territori català de Bankia, controlada en més d'un 60% pel FROB. Això ha de servir per començar el desplegament pel territori de la nova banca pública comercial.

· Fomentar les finances ètiques i cooperatives, amb l'activació de l'estalvi per garantir i dinamitzar l'accés al crèdit de l'economia productiva. En aquest sentit, fixar l'obligació que totes les administracions catalanes dipositin part dels seus fons en entitats de finances ètiques i cooperatives.

REFORMA FISCAL

Que el rescat de l'economia no sigui senzillament una socialització de les pèrdues privades no només exigeix que els estats puguin monetitzar el dèficit (que el BCE pagui les factures), sinó que els ingressos dels estats no provenguin majoritàriament del treball i dels impostos indirectes. Així, aquest rescat no hauria de ser només monetari, sinó que hauriem de llançar mesures per millorar la qualitat i equitat recaptatòries.

La reforma fiscal ha de servir per recuperar serveis bàsics i despesa social urgent, així com per compensar l'esforç que han fet els sectors populars, que han pagat la crisi fiscal postbom-bolla financera del 2008 amb retallades, augments de taxes i impostos cada vegada menys progressius (especialment l'IVA). Per aquests elements, la proposta que fem parteix de la triple justificació més teòrica dels impostos: garantir la sostenibilitat de la despesa pública, reduir la desigualtat i un paper anticíclic.

Existeix una estratègia del capital per absorbir la riquesa col·lectiva en forma d'ingressos públics i traslladar-ne la responsabilitat a les classes populars, una manera de redistribuir de baix a dalt. Per això, amb la finalitat de redistribuir la riquesa de dalt a baix, millorar la justícia fiscal i lluitar contra tota forma d'especulació, ens comprometem a proposar les mesures impositives recollides en aquesta reforma fiscal:

PERSECUCIÓ DEL FRAU FISCAL

El que és injust en el sistema fiscal són els mitjans que tenen els rics per evadir impostos: la tributació dual entre rendes del treball i de l'estalvi, les SICAV i els Fons d'inversió, la possibilitat de traslladar el domicili fiscal de les

empreses i els patrimonis a paradisos fiscals reconeguts o encoberts, les subdeclaracions, la possibilitat d'utilitzar testaferros o la creació de fundacions per tributar menys, entre d'altres.

Una reforma fiscal implica també modificar les maneres d'evadir i perseguir el frau fiscal. Per això ens comprometem a treballar per:

· Establir limitacions i prohibicions a la contractació i a les ajudes públiques a aquelles empreses que tenen seus a paradisos fiscals (incloent-hi també, en aquesta mesura, aquelles empreses que paguen dividends o fan recompra d'accions).

· Eliminar les SOCIMI, EVTE o SICAV, o, si n'hi ha, eliminar totes les bonificacions que existeixen o exempcions que facilitin que siguin una eina efectiva del gran capital per evadir impostos.

CREACIÓ D'UNA TAXA COVID A LES GRANS FORTUNES

Creació d'una taxa temporal i extraordinària amb recaptació finalista per pal·liar els efectes de la Covid-19, tant en l'àmbit sanitari com en l'econòmic i social. Aquest nou impost hauria de gravar la riquesa, de l'1% més ric, i permetria que en deu anys, només amb aquesta taxa, es financés tota la despesa causada per la Covid-19. Els tipus impositius podrien ser:

· Impost d'un 3% als beneficis empresarials de +5 milions d'euros, patrimoni de fons voltors i grans tenidors i transaccions patrimonials que superin el milió d'euros.

La reforma fiscal ha de servir per recuperar serveis bàsics i despesa social urgent, així com per compensar l'esforç que han fet els sectors populars.

· Impost de l'1% als patrimonis personals entre 1 i 10 milions d'euros, un 2% entre 10 i 50 milions i un 3% a +50 milions.

Tanmateix, proposem consolidar la Taxa Covid creant un impost permanent sobre les grans fortunes. Més enllà de l'emergència sanitària i econòmica, cal repensar l'actual model de repartiment de la riquesa. Un impost sobre les grans fortunes, basat en la Taxa Covid, ha de ser el punt de partida per ajustar aquesta tributació.

INCREMENT PROGRESSIU EN L'IRPF

L'impost sobre la renda ha de tenir com a objectiu que el fruit de la riquesa es destini a uns usos col·lectius i no a l'acumulació del capital en mans privades, i hauria de ser una eina perquè la capacitat de consum es repartís i poder substituir el consum individual per un consum col·lectiu.

Per això, proposem augmentar la progressivitat a partir dels 60.000 € declarats, que segons les estadístiques de l'Agència Tributària representen només el 4% dels contribuents:

Base liquidable	ACTUAL tipus (%) estatal	ACTUAL tipus (%) autonòmic	PROPOSTA modificar el tipus autonòmic (%)	INCREMENT de la nostra proposta (%)	TOTAL (%)
fins a 12.450€	9,5	12	12	0	21,5
De 12.450€ a 17.707€	12	12	12	0	24
De 17.707€ a 20.200€	12	14	14	0	26
De 20.200€ a 35.200€	15	14	14	0	29
De 35.200€ a 53.407,20€	18,5	18,5	18,5	0	37
De 53.407,20€ a 60.000€	18,5	21,5	21,5	0	40
De 60.000 € a 90.000 €	22,5	21,5	22,5	1	45
De 90.000 € a 120.000 €	22,5	23,5	24	0,5	46,5
De 120.000 € a 175.000 €	22,5	24,5	25	0,5	47,5
De 175.000 € a 300.000 €	22,5	25,5	26	0,5	48,5
+ de 300.000 €	23,5	25,5	26	0,5	49,5

TAXACIÓ DE LA RIQUESA

Impost de Patrimoni

- Eliminar el topall conjunt renda-patrimoni.
- Augmentar progressivament el primer tram un 0,05 i el tram més alt, un 0,5.
- Eliminar l'exempció de participacions societàries, limitant-la a negocis individuals i empreses de dimensió reduïda i substituint la resta d'aquestes exempcions per una deducció decreixent en la quota, una escala de gravamen que impulsi la progressivitat dels grans patrimonis i un menor límit de la quota íntegra (avui el 60% de la suma de les bases imposables de l'IRPF), per evitar que les persones que deriven enormes rendes a través de societats redueixin aquest impost.

Impost sobre Donacions i Successions

Gravar la transmissió de la riquesa és millorar la igualtat d'oportunitats, ja que aquests instruments d'acumulació de valor en propietats generen una desigualtat en les oportunitats perquè suposen un increment de patrimoni sense un esforç propi. Alhora, cal tenir en compte que les transmissions de propietat lucratives aprofundeixen les desigualtats perquè es donen sense cap contrapartida. Per això, proposem:

- Bonificacions només aplicables a les herències inferiors a 200.000 euros (amb la possibilitat que en quedi exempt l'habitatge habitual de fins a 300.000 euros). Harmonització dels impostos sobre herències i béns immobles.

Revisió de l'Impost sobre Valor Afegit

L'IVA és un impost regressiu perquè paguem el mateix per cada producte, però als rics els suposa un percentatge menor en capacitat econòmica, i amb l'encariment del cost de la vida, les persones empobrides veuen limitat el seu accés a béns i serveis bàsics. A més a més, les petites i mitjanes empreses i els autònoms tenen menys possibilitats de fer front a pujades d'IVA. Per això, proposem:

- Reconceptualitzar l'IVA com a mecanisme regulador del consum de forma que:
- Qualitativament sigui de tipus molt baix per als béns bàsics i essencials i gravi de forma

creixent el consum de béns prescindibles, fins a arribar a un tipus molt alt en el consum de béns luxosos.

- Quantitativament gravi de forma creixent el sobreconsum de béns en funció de la seva petjada ecològica i de la seva «exclusivitat» social (entesa com a no disponibilitat per al conjunt de la població).

IMPOSTOS AMBIENTALS

Amb l'objectiu que les propostes ecologistes siguin de caràcter redistributiu i per establir una sinergia entre justícia social i ecologisme, de manera que les classes populars no pateixin els costos d'una transició verda urgent. La tributació ecològica ha de ser distributiva, ja que, segons Oxfam, les dades ho evidencien. Si comparem totes les persones del món segons el seu nivell de renda, el 10% més ric del planeta és responsable del 50% de les emissions de CO₂ associades al consum (una petita elit contaminant que és 60 vegades més responsable de les emissions de CO₂ que el 10% més pobre).

Cal tenir present els elements clau per a una veritable fiscalitat ecològica que caldria aplicar a partir d'ara, ja en la fase de transició cap a una nova societat sostenible. Una fiscalitat que tingui en compte altres mesures econòmiques, com la nacionalització dels recursos naturals o l'energia per tal d'assegurar que ningú en tingui la propietat i preservar-los de la sobreexplotació i el malbaratament. Una fiscalitat que integri tota la tributació ambiental dotant els impostos d'una coherència sistèmica i amb les garanties que dona la plena aplicació del dret tributari. Una fiscalitat en què predomini la voluntat d'influir en la modificació de conductes o decisions dels agents econòmics respecte de les temàtiques ambientals, per avançar cap a un canvi de model productiu que ens ha de permetre restablir l'harmonia entre les persones i entre aquestes i la naturalesa. En aquest sentit, és important destacar el potencial de la fiscalitat aplicada en un sentit positiu. Es poden posar com a exemple d'això les bonificacions fiscals sobre l'Impost de Béns Immobles (IBI) i l'Impost sobre Instal·lacions, Construccions i Obres (ICIO) que estan implementant molts municipis dels Països Catalans per impulsar l'autoconsum elèctric.

Amb la voluntat de transitar cap a un nou mo-

La Taxa Covid hauria de gravar la riquesa, de l'1% més ric, i permetria que en deu anys, només amb aquesta taxa, es financés tota la despesa causada per la Covid-19.

del econòmic, prenem el compromís de desenvolupar un model de fiscalitat ambiental basat en aquests principis:

- Una fiscalitat amb voluntat finalista per tal de corregir el deteriorament ambiental.

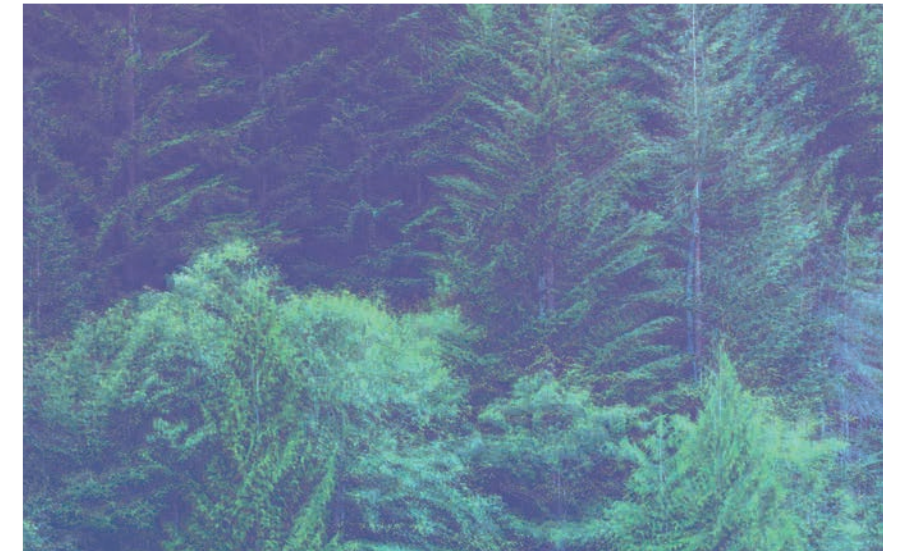
- Una fiscalitat que introdueixi una càrrega tributària que equivalgui tant als costos directes originats per qualsevol intervenció sobre el medi com als costos indirectes i als costos derivats del manteniment de la sostenibilitat dels recursos i els serveis que la mateixa naturalesa aporta.

- Una fiscalitat que incideixi especialment en l'ús dels recursos naturals més que no sobre els productes finals. Una fiscalitat que incideixi des de l'inici de l'activitat de producció. Disseny i implementació d'una fiscalitat ambiental progressiva per desincentivar la sobreexplotació i destrucció dels recursos naturals, així com la generació de totes les modalitats de residus i emissions contaminants. Així mateix, ha de ser una fiscalitat que ha de permetre incentivar les alternatives regeneradores i sostenibles d'una nova economia circular, per fer front a la crisi ecològica i climàtica i les conseqüències de la degradació dels ecosistemes.

- Una fiscalitat que incorpori el concepte de petjada ecològica, a través de l'IVA o fins i tot a través d'un impost que gravi de forma holística la petjada personal, com per exemple una taxa progressiva sobre les emissions de carboni (o l'empremta de carboni), inclosa o complementària a l'impost sobre la renda.

- Una fiscalitat que penalitzi els mitjans i patrons de transport més contaminants, reservats a minories socials mundials, com el transport aeri, tal com s'està promovent actualment des de la iniciativa ciutadana europea per posar fi a les exempcions fiscals als carburants en el sector de l'aviació. Per tot això, plantejem:

- Incorporar noves figures impositives que pal·liïn els efectes negatius de determinades activitats econòmiques, com ho són l'impost sobre les activitats extractives i l'ús de com-

bustibles fòssils i nuclears. Així mateix, es proposa que les polítiques de conservació es nodreixin amb la incorporació de part de la recaptació que es deriva de la taxa turística, el cànon de l'aigua i altres tributs que tenen impacte sobre la conservació de la natura.

- Recaptar de manera efectiva de l'impost sobre les emissions de diòxid de carboni dels vehicles de tracció mecànica, que ha de nodrir amb el 50% dels seus ingressos el Fons de Patrimoni Natural. En aquest sentit, cal garantir que el Fons de Patrimoni Natural es nodreixi de manera equivalent amb els recursos que estaven previstos de cara als anys 2020-2021, derivats de la recaptació de l'impost sobre les emissions de diòxid de carboni.

- Obrir un debat a fons per legislar sobre la gestió dels residus amb l'objectiu de garantir que la protecció ambiental en sigui el centre i no el negoci econòmic. Gestió directa dels serveis de residus públics.

- Incorporar el deute ecològic i la petjada ecològica en la normativa mediambiental.

- Impulsar impostos que gravin el consum sumptuari i de luxe, les rendes i el patrimoni de les grans fortunes i els guanys de les grans empreses.

SUSPENDRE EL PAGAMENT DEL DEUTE

L'expansió de l'economia capitalista i el seu refinançament (i crisi) en l'economia mundial han tingut un efecte devastador per al medi ambient i per a la classe treballadora a escala planetària. I en les classes populars dels Països Catalans s'ha traduït en: depauperació mediambiental extrema, canvi climàtic, extincions, etcètera, en el pla ambiental; polítiques d'austeritat, retallades socials, privatitzacions de serveis públics i béns col·lectius, atur massiu estructural, deteriorament de les condicions laborals i salarials, entre molts altres efectes en el pla social i econòmic.

El deute és una de les principals formes per desposseir les classes populars i d'espoliar nacions senceres en benefici del capital. Combinat amb les polítiques d'austeritat i amb la desfiscalització sistemàtica de les classes dominants, el deute privat s'ha reconvertit en públic, i ha esdevingut així una part molt important dels pressupostos de les administracions públiques. La política de carregar el deute sobre les classes populars, i sobre la classe treballadora en particular, ha de desaparèixer. La prioritat en l'obligatorietat del pagament del deute ha significat una retallada sistemàtica de les polítiques socials.

Actualment, gairebé el 80% del deute públic de Catalunya és en mans de l'Estat espanyol mitjançant els sistemes de finançament autonòmics. En el cas del País Valencià el deute públic que controla l'Estat arriba al 85%, i a les Illes Balears, a gairebé el 70%. Els darrers anys, la política de la Generalitat no ha estat en cap cas la reducció deute públic, sinó el traspàs del deute comercial al FLA i al fons de facilitat financera de l'Estat, i ha facilitat així la intervenció econòmica de les finances públiques i, en conseqüència, el control de les polítiques públiques per part de l'Estat espanyol. El deute s'ha convertit en una

eina més de subordinació de la Generalitat a l'Estat espanyol.

L'exercici de la plena sobirania popular requereix no només trencar amb les imposicions de l'Estat espanyol, sinó també les de la UE i la Troica, institucions antidemocràtiques que actualment dicten les polítiques neoliberals d'austeritat. Ens comprometem a:

- **Suspendre immediatament el pagament del deute i decretar l'impagament definitiu de la usura legalitzada fins a resoldre les necessitats de les classes populars.**

- **Defensar la realització d'una auditoria popular del deute, amb el suport de l'administració, que tindrà com a objectiu saber com i en què s'han gastat els recursos i fomentar un debat públic sobre l'origen de la llosa del deute i les seves conseqüències per a la vida de les classes populars. Aquesta auditoria també tindrà com a objectiu dirimir la il·legalitat del deute i, en conseqüència, si el pagament ha de continuar recaient, com fins ara, en les classes populars a partir de la prioritització (obligada) del seu pagament abans que qualsevol política social.**

- **Potenciar una xarxa d'entitats públiques desobedients amb el deute.**

El deute és una de les principals formes per desposseir les classes populars i d'espoliar nacions senceres en benefici del capital.

TRANSICIÓ A UNA ECONOMIA PÚBLICA, SOCIAL I PLANIFICADA

PLA PER UN MODEL INDUSTRIAL SOCIALISTA

Fem una aposta per assolir un model industrial propi sota criteris de sobirania. Aquesta planificació haurà de contemplar la nacionalització o intervenció d'aquelles indústries estratègiques tenint en compte criteris d'equitat i sostenibilitat amb el medi ambient, exigint, per tant, la necessitat d'un canvi de model productiu. Aquesta planificació i canvi de model han d'anar lligats a altres mesures que assegurin el finançament necessari per poder realitzar les inversions necessàries, com la creació de la banca pública.

No podem dibuixar la realitat industrial del nostre país dels darrers trenta anys si abans no prenem en consideració com la Unió Europea (aleshores Comunitat Econòmica Europea) ens va imposar la realització de quatre grans activitats productives: turisme, construcció, agroalimentació i automoció. Això suposava que bona part de la indústria pesant i la indústria pública s'hagués d'eliminar. És important tenir clar que la nostra manca de sobirania productiva no ve únicament de la mà de territoris que no tenen gairebé competències normatives en indústria, sinó que ve determinada per la Unió Europea.

Al nostre país s'ha deixat d'apostar per una política industrial potent durant els darrers anys. Potser un dels exemples més clars per veure això el tenim quan, a la Comunitat Autònoma de Catalunya, el Departament d'Empresa i Innovació (on també tenim Universitat, Recerca i Mines) passa entre 2010 i 2020 d'un pressupost en suport a la indústria de 165 milions d'euros a 49 milions.

Amb una clara visió ecosocialista, el nou model ha d'apostar fermament per indústries que tinguin una petjada ecològica baixa. Beneficiar impositivament indústries que ofereixen béns i serveis per a les persones. Cal gravar les indústries que no s'adaptin a la política d'emissions i

ambiental vigent i prohibir les que ofereixin béns que no es poden reciclar, reutilitzar o reparar fàcilment. També s'ha d'apostar per un sector d'R+D+I en productes que es puguin reintroduir fàcilment a la cadena productiva o de material (materials orgànics o biodegradables, productes reparables, ecodisseny, etc.). El model ha de quedar emmarcat dins d'una economia circular en el sistema d'economia planificada i l'economia social i cooperativa.

També ens cal fer una aposta per la sostenibilitat dels polígons industrials existents i en funcionament, tant des del punt de vista ambiental i d'accessibilitat amb transport públic, com d'implantació d'energies renovables, així com de la seva integració en àrees urbanes, rurals i naturals.

MANTENIMENT DE LES ACTIVITATS INDUSTRIALS, NACIONALITZACIONS I EINES PER A LA GESTIÓ DE LES EMPRESES PER LES TREBALLADORES

La indústria és, en bona part de les seves activitats, sinònim de feina de més qualitat i estabilitat que la resta de sectors, qüestió per la qual hauríem de protegir-la com un tresor.

Així, s'han de desenvolupar mecanismes pels quals una vegada hi hagi una situació de crisi productiva o de manca de liquiditat financera, l'Administració activi la interlocució amb l'empresa per al seu acompanyament. Cap empresa que pugui ser viable ha de perdre un sol lloc de treball per qüestions conjunturals o de manca de liquiditat provocada per altres empreses, o bé per la manca de voluntat de la banca a l'hora d'accedir al crèdit.

De la mateixa manera, davant la negativa de les empreses per continuar l'activitat i davant de realitats on s'expressi una mínima viabilitat, l'Administració ha de crear línies d'assessorament als treba-

El model ha de quedar emmarcat dins d'una economia circular en el sistema d'economia planificada i l'economia social i cooperativa.

lladors i a les treballadores per a la continuïtat de l'empresa. La primera opció ha de ser l'aposta per l'empresa pública, processos de nacionalització o municipalització pels quals la Generalitat o els Ajuntaments puguin constituir empreses públiques que siguin successores de les empreses que tanquin, tant pel que fa a l'activitat com pel que fa als treballadors i les treballadores. Això sí, hem de construir un nou model d'empresa pública on hi hagi una participació triangular de l'administració pública, de representants de moviments socials, i dels treballadors i les treballadores. Els tres interessos, que poden ser diferents, hi han de ser representats. Poc a veure amb un model simple de participació societària o la injecció de capital públic. Hem de tenir unes empreses públiques que es gestionin sota el control dels treballadors i les treballadores.

Com que coneixem la dificultat política, no tècnica, de procedir a la gestió pública d'empresa, també s'ha d'apostar perquè des de l'administració pública s'orienti i es faciliti la continuïtat empresarial a través de cooperatives. És a dir, que els treballadors i les treballadores que pateixen l'anunci d'un tancament empresarial rebin assessorament, facilitats tècniques i econòmiques per continuar amb l'activitat a través de la constitució d'una cooperativa de treball associat.

Pel que fa a la continuïtat empresarial, sigui a través de gestió pública o gestió cooperativa, es fan necessàries modificacions a la Llei Concursal tant en la prelació de crèdits com a no subrogar-se en els deutes.

TRANSICIÓ ECOLÒGICA I APOSTA PER UNA INDÚSTRIA SOSTENIBLE

La indústria no ha de ser sinònima d'atac al medi ambient i contrària a la sostenibilitat. De fet, una bona política industrial és la que incorpora i aporta eines, a través del desenvolupament tecnològic, per reduir la contaminació i protegir el medi ambient.

El conjunt de governs han assumit un paper passiu en política industrial, de manera que es cedeix aquest paper directament a les grans empreses o patronals i es renuncia al paper de lideratge i orientació.

En aquest sentit, es necessiten polítiques que facilitin els canvis productius necessaris per a una indústria sostenible. Però hem de veure també que la relació de la transició ecològica i la indústria hauria de ser una font de generació de feina. Per tant, no només cal que l'Administració identifiqui aquesta realitat, sinó que la posi en marxa, sigui perquè ho fan empreses privades o perquè s'impulsen empreses públiques.

UN NOU MODEL DE POLÍGONS INDUSTRIALS I PROTECCIÓ DAVANT DE L'ESPECULACIÓ URBANÍSTICA

La crisi del 2008, juntament amb la crisi de la Covid-19, deixaran espais fantasmagòrics en alguns polígons industrials, fet que demanarà una atenció especial perquè algunes infraestructures essencials no es transformin en deserts. Necessitem canvis normatius per prohibir la requalificació industrial a immobiliari. Els darrers anys hem vist com, en zones urbanes, rere de trasllats o tancaments empresarials hi havia una aposta per l'economia especulativa. Hem de dir que en aquest fenomen hi ha la col·laboració necessària dels plens municipals, que faciliten que allà on únicament podia haver-hi indústria s'hi puguin aixecar habitatges.

SUBVENCIONS I AJUTS A LA INDÚSTRIA VINCULADES A L'OCUPACIÓ DE QUALITAT I EL SEU MANTENIMENT

Som absolutament contràries a les bonificacions en la contractació, que de facto són una manca d'aportació de la indústria a l'erari públic i no generen més ocupació. Tampoc no som partidàries, de manera genèrica, als ajuts i subvencions públiques a la indústria, però considerem que s'han d'estudiar cas a cas. No pensem que hagi de tenir el mateix tractament la mal anomenada economia de plataforma que una cooperativa de treball associat que es dedica a la reinserció social. En tot cas, sí que tenim un posicionament general i

clar sobre ajuts i subvencions: han d'anar acompanyats de garanties de manteniment de l'ocupació i, per tant, que l'incompliment d'aquestes circumstàncies n'impliqui el retorn.

IMPULS D'UN MODEL CATALÀ D'INDÚSTRIA

El model neoliberal de fragmentació del procés productiu facilita les crisis empresarials de tot tipus. A la vegada, el conjunt de governs han assumit un paper passiu en política industrial, on no es planifica i no es té una política pròpia en indústria, de manera que es cedeix aquest paper directament a les grans empreses o grans patronals i es renuncia al paper de lideratge i orientació. A banda dels elements que ja hem incorporat en el present apartat programàtic sobre política industrial, també creiem que hi ha d'haver unes línies que determinin l'orientació estratègica que reclamàvem:

- ▶ Arribar al 3% del PIB en I+D.
- ▶ Model industrial diversificat, per garantir la sobirania productiva, i amb equitat territorial.
- ▶ Model industrial amb participació de treballadors i treballadores.
- ▶ Model industrial amb perspectiva feminista.
- ▶ Model industrial que aposti pel desenvolupament tecnològic.
- ▶ Model industrial ecològic i amb l'economia circular incorporada.
- ▶ Model industrial respectuós socialment i fiscal.

ECONOMIA PÚBLICA: NACIONALITZACIONS I SERVEIS 100% PÚBLICS

Cal revertir el desmantellament del sector públic. No acceptar les tesis neoliberals, també les que maquilla certa esquerra que es declara com a socioliberal, i que en els seus discursos i propostes ens diu defensar els drets de les classes populars, però que a la pràctica, en la seva política econòmica, es plega als desitjos del capital internacional i no permet un avenç real en la millora de les condicions de vida de la majoria de la població. Per avançar cap aquesta economia pública, proposem dues vies estratègiques:

· Nacionalitzacions dels sectors considerats essencials, i també dels que es consideren estratègics (en la nostra realitat nacional).

· Garantir que el poc sector públic que hi ha sigui 100% públic en titularitat, gestió i provisió de serveis a la ciutadania.

NACIONALITZACIÓ DELS SECTORS ESSENCIALS I ESTRATÈGICS

La nostra proposta política planteja la necessitat d'internalitzar els serveis públics que en l'actualitat es gestionen de forma privada. En el mateix sentit, proposem la nacionalització de totes aquelles activitats que, sense ser serveis públics, han de garantir la sobirania productiva pel nostre país. La proposta de nacionalitzacions no forma part únicament de la lògica de sobirania productiva, sinó també de la lluita per al manteniment de l'ocupació de qualitat.

Cap empresa que pugui ser viable ha de perdre un sol lloc de treball per qüestions conjunturals o manca de liquiditat provocada per altres empreses, o bé per la manca de voluntat de la banca en l'accés al crèdit. Davant de la realitat actual s'ha d'apostar per l'empresa pública, per processos de nacionalització o de municipalit-

No acceptar les tesis neoliberals, també les que maquilla certa esquerra que es declara com a socioliberal, que a la pràctica, en la seva política econòmica, es plega als desitjos del capital internacional.

zació pels quals la Generalitat o els Ajuntaments puguin constituir empreses públiques que siguin successores tant de l'activitat com dels treballadors i les treballadores. Això sí, hem de construir un nou model d'empresa pública on hi hagi una participació triangular de l'administració pública, representants de moviments socials i representació dels treballadors i les treballadores. Els tres interessos, que poden ser diferents, han de ser-hi representats. Poc a veure amb un model simple de participació societària o la injecció de capital públic.

Així, el nostre no és un model de participació en el capital, sinó el de processos de nacionalització, que a priori no han de comportar cap indemnització als anteriors titulars (ja l'han cobrat amb les plusvàlues del treball), però sí un retorn just del capital inicial aportat i en què la gestió estigui sota el control de les treballadores.

La batalla per les nacionalitzacions no és tècnica ni legal, sinó política. El neoliberalisme intenta fer creure que les empreses públiques no són eficients socialment ni rendibles econòmicament. Potser només hauríem d'analitzar l'experiència de les empreses públiques i privades de telefonia per poder respondre-hi contundentment. En altres temps telefonia, banca, electricitat, telecomunicacions, companyies aèries, automòbil, petroquímiques i un extens etcètera eren públiques, eficients socialment i rendibles econòmicament.

El control de les infraestructures bàsiques és un factor estratègic en qualsevol país per poder exercir la sobirania popular. Les infraestructures que considerem bàsiques són les que permeten la generació i distribució d'energia –ja tractades en el punt anterior–, les de comunicació de viatgers i mercaderies –viàries, ferroviàries, portuàries i aeroportuàries–, les que permeten l'abastiment i distribució de l'aigua i les de telecomunicacions.

Si volem construir un Estat plenament democràtic, en el qual les classes populars i treballadores tinguin el control de les seves vides, hem de disposar de la plena sobirania sobre els aspectes bàsics per poder legislar únicament a favor de l'interès general, i això es fa impossible si una part de les infraestructures essencials del país obeeixen a altres interessos, siguin els d'altres institucions o els d'empreses privades.

Si analitzem la situació de totes aquestes infraestructures, veiem que la gran majoria no estan sota control públic. Hi ha dues maneres a través de les quals aquestes infraestructures escapen al poder i control popular. Per una banda tenim les que gestiona l'Estat espanyol, com els ports de Barcelona i Tarragona, els aeroports de Barcelona, Girona i Reus, o la major part de la xarxa ferroviària; i per una altra banda, aquelles

–de titularitat de l'Estat espanyol o de la Generalitat– explotades per empreses privades, com les autopistes de pagament, les vies d'alta capacitat amb peatges a l'ombra o l'Aigües Ter-Llobregat (ATLL).

Si ens fixem en el trànsit de mercaderies i passatgers trobem, per una banda, que algunes de les principals infraestructures viàries estan gestionades per l'Estat espanyol i, per una altra, que la gran majoria de vies d'alta capacitat –siguin de l'Estat espanyol o de la Generalitat– estan explotades per empreses privades, sigui a través del cobrament de peatges directes o bé de peatges a l'ombra. Aquesta gestió privada provoca un empobriment generalitzat com a país i un traspàs de capital de la classe treballadora o públic cap a interessos privats. A banda, la gran majoria ja han amortitzat el seu cost, i així i tot, les empreses que les gestionen continuen enriquint-se amb la seva gestió.

Pel que fa a la xarxa ferroviària, tot i el traspàs del servei de rodalies i regionals de l'Estat espanyol a la Generalitat des de l'any 2010, totes les infraestructures ferroviàries d'aquestes línies continuen sent propietat de l'Estat espanyol. És probablement en aquestes línies ferroviàries on s'ha pogut veure una major desídia per part de l'Estat espanyol en el foment i la millora del transport públic a Catalunya, amb una manca absoluta d'inversions en el manteniment i millora de les infraestructures. És per això que, si volem avançar cap a un transport més sostenible a través d'un transport públic de qualitat, es fa imprescindible l'apropiació per part de la Generalitat de tots els quilòmetres de vies –i infraestructures associades– propietat de l'Estat espanyol que hi ha actualment a Catalunya.

Si analitzem la situació dels ports de Catalunya, trobem que la gestió de la majoria es fa des de la Generalitat, excepte en el cas dels dos més grans: Barcelona i Tarragona. L'Estat espanyol considera que aquests dos ports són d'interès general, i encara que la Generalitat i els ajuntaments puguin tenir un espai en els organismes de gestió, la competència exclusiva sobre ells continua en mans de l'Estat espanyol.

La situació als principals aeroports de Catalunya, i principalment al del Prat, és encara més preocupant que les anteriors. La seva gestió continua en mans de l'empresa AENA –propietat en un 51% del Govern espanyol– i ni la Generalitat ni cap ens local hi tenen cap mena de capacitat d'intervenció. Per tant, tenim unes instal·lacions aeroportuàries controlades des de 500 km de distància per una empresa publicoprivada que en cap cas prioritza els interessos de la població catalana en les seves polítiques de gestió.

Pel que fa al cicle de l'aigua, la Generalitat sí

que té plenes competències sobre la captació, abastiment i distribució en alta, mentre que la distribució en baixa és competència dels ajuntaments. En aquest àmbit, la despossecció de les classes populars, l'augment dels preus i les deficiències en el manteniment han estat per la via de la privatització dels serveis. El cas de la venda a capital privat d'ATLL o la gestió subcontractada de la majoria de les depuradores catalanes en són els exemples més preocupants, sense comptar amb les privatitzacions del servei de subministrament en baixa que han dut a terme molts ajuntaments.

Pel que fa a les infraestructures de telecomunicacions, estan gairebé completament privatitzades. Fins i tot els repetidors de TV que abans eren públics i donaven servei a la televisió pública catalana han estat privatitzats –i ara els gestiona Abertis–, tot i que alguns van ser cedits en el seu moment pels ajuntaments. Pel que fa a la xarxa de fibra òptica, també està privatitzada i no han reeixit els intents de crear un operador neutre. I si ens fixem en els repetidors de telefonia mòbil o la xarxa de fil telefònic, la situació no és millor. Per tant, en ple segle XXI i en l'era del coneixement i les comunicacions tenim un país on les infraestructures de telecomunicacions estan totalment privatitzades i escapen del control públic.

Veient doncs la situació de la propietat i gestió de bona part de les infraestructures bàsiques del país es fa imprescindible la recuperació de la nostra sobirania en aquest camp basada en dos punts bàsics:

- Obtenir la titularitat d'aquelles infraestructures públiques gestionades per l'Estat espanyol per tal de mantenir-ne la gestió pública.
- Revertir cap a la gestió pública les infraestructures actualment gestionades per empreses privades suspentent els processos de privatització o de renovació de concessions d'infraestructures en marxa i recuperant les que han estat privatitzades.

En aquest sentit i com a mesures efectives per avançar en la nacionalització de les infraestructures bàsiques del país, ens comprometem a:

- No renovar cap concessió d'autopistes ni de peatges a l'ombra. En aquelles autopistes en què resten molts anys perquè finalitzi la concessió, realitzarem una auditoria per conèixer el benefici que han generat a les empreses concessionàries i iniciarem els estudis per a la seva expropiació.

- Realitzar auditories sobre totes les vies concessionades pel sistema de peatge a l'ombra i obrir les vies legals i d'estudi corresponent per mirar d'expropiar-les.

- Crear una empresa pública que gestioni les autopistes a les quals se'ls acabi la concessió, o recuperar-les mitjançant altres sistemes.

- Augmentar la pressió tributària sobre les grans gestores d'infraestructures a Catalunya mitjançant la introducció d'impostos específics.

- Iniciar les accions necessàries per assumir el control de les infraestructures bàsiques que actualment encara controla l'Estat, principalment els aeroports, els ports de Barcelona i Tarragona i una part essencial de la xarxa viària i ferroviària.

- Exigir a l'Estat, abans que la Generalitat n'assumeixi el control, el pagament de totes les inversions que hauria d'haver fet en la xarxa ferroviària i que han provocat el lamentable estat en què es troben bona part de les infraestructures de rodalies i regionals.

- Recuperar el control i la gestió pública de l'empresa de subministrament en alta Aigües Ter-Llobregat.

- Posar fi a la política d'externalitzacions en la gestió de les depuradores. Tot el cicle de l'aigua ha de ser públic i, per tant, no es renovarà cap concessió de cap més EDAR.

- Crear una oficina per fomentar i donar suport als municipis en els processos de remunicipalització de la gestió de l'abastiment d'aigua.

- Nacionalització, per raons d'interès general, de totes les xarxes de transport i distribució d'energia per tal de garantir el subministrament al conjunt de la ciutadania, així com per facilitar la connexió dels projectes comunitaris.

- Començar els procediments necessaris per nacionalitzar, per raons d'interès general, totes les grans infraestructures de producció elèctrica.

- L'actual Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI) ha d'esdevenir l'empresa

La batalla per les nacionalitzacions no és tècnica ni legal, sinó política. El neoliberalisme intenta fer creure que les empreses públiques no són eficients socialment ni rendibles econòmicament.

pública capaç de crear uns sistemes i xarxes de telecomunicacions per avançar cap a:

- Creació d'una xarxa pública neutra de fibra òptica i telefonia que permeti posar fi a la dependència de les xarxes privades i que s'aprofitei per crear un nou operador públic d'internet i telefonia fixa. Aquest operador públic haurà de permetre l'accés universal a internet per facilitar la reducció de la fractura digital.
- Creació d'una xarxa pública d'estacions de telefonia mòbil que permeti crear una empresa de telefonia mòbil totalment pública.
- Recuperar la gestió pública de tota la xarxa de TDT.
- Fomentar la creació de xarxes comunitàries i locals de telecomunicacions interconnectades amb la xarxa de fibra òptica nacional.
- Garantir la neutralitat com a principi fonamental d'Internet. S'ha d'assegurar que totes les dades que circulen a través de la xarxa es tracten per igual i de manera no discriminatòria, diversa, innovadora i lliure, per garantir les llibertats d'accés i la distribució d'informació.

SERVEIS 100% PÚBLICS

1.Salut sense discriminacions: per un Sistema Nacional de Salut públic i universal

La pandèmia ha fet més evidents les enormes desigualtats socials i econòmiques de la nostra població, unes desigualtats que, quan es traslladen en el camp de la salut, mostren la seva crueltat en forma de malaltia i mort. La nostra esperança de vida no pot tenir codi postal; volem esborrar tota desigualtat perquè el dret a la vida és igual per a tothom i no pot estar condicionat pels desequilibris socioeconòmics actuals. Cal situar on toca el paper primordial que hauria de tenir en la nostra societat la Salut Pública, alhora que proposem mesures per modificar els determinants socioeconòmics de la salut i promoció-la a tota la població, amb especial atenció a aquella que és més vulnerable.

PROPOSTES PER MILLORAR EL MODEL SANITARI I DE SALUT CATALÀ

Sobre l'atenció primària, a curt termini:

- Blindar i reforçar els CAP perquè puguin donar una resposta satisfactòria a la pandèmia de la Covid-19, ja que fins ara s'ha centrat en els serveis hospitalaris i l'atenció telemàtica. Recuperar el paper de l'atenció primària com a porta d'entrada i primer contacte amb el sistema sanitari, l'atenció de la patologia urgent lleu i el control de les patologies cròniques de la població.
- Desplegar una campanya informativa, des dels canals oficials del Departament de Salut, sobre la prioritat de contactar amb el CAP en cas de problema de salut o dubte, i assenyalant l'equip d'atenció primària com a equip referent de salut de la població
- Garantir que cada barri tingui accés a serveis de diagnòstic per imatge en cas de sospita de pneumònia per Covid-19 per tal de minimitzar els desplaçaments de la gent amb capacitat infectiva i garantir la resolubilitat del centre d'atenció primària, encara que això signifiqui l'ús o nacionalització d'infraestructures privades, fins ara infrautilitzades.
- Garantir prou línies telefòniques als CAP, gratuïtes i accessibles per a tota la població.
- Facilitar a les treballadores dels CAP material suficient per fer activitat telemàtica i facilitar la conciliació que permeti fer aquestes tasques des del domicili, en cas que es demani.
- Obertura dels Centres d'Atenció Primària els caps de setmana per assegurar l'accessibilitat a tot el territori, la descongestió d'altres dispositius en dies festius i no demorar atencions que suposin una possible descompensació posterior.
- Habilitar dins els CAP zones d'aïllament fàcilment controlables i que es puguin netejar separades de l'activitat habitual sense risc de contagi, o facilitar infraestructures adequades en els CAP on això no sigui possible.

La nostra esperança de vida no pot tenir codi postal; volem esborrar tota desigualtat perquè el dret a la vida és igual per a tothom i no pot estar condicionat pels desequilibris socioeconòmics actuals.

· Reforçar l'atenció domiciliària des dels mateixos centres, acompanyada de mesures en els equips de protecció individual per a tots els col·lectius professionals. Donar facilitats en el desplaçament del personal i material suficient per garantir l'atenció.

· Mantenir els equips d'atenció primària com a gestors de la salut de les persones residents en centres sociosanitaris i residències, tenint en compte l'increment del volum de feina que això suposa a l'hora d'assignar recursos.

· Planificar un desplegament de les eines de consulta no presencial basat en criteris de sostenibilitat i qualitat assistencial, que permetin apropar els pacients als professionals sanitaris i que en cap cas substitueixin visites presencials necessàries per a l'avaluació clínica.

· Campanya permanent de detecció i prevenció d'ITS, amb formació adequada a tots els professionals del sistema de salut i amb atenció específica a tots els CAP.

· Combatre la serofòbia i garantir un accés igualitari a tots els serveis per a les persones que viuen amb VIH.

· Campanya de formació a tot el personal dels CAP per a un tracte correcte cap a les persones trans i de lliure expressió de gènere.

Sobre el personal sanitari:

· Estabilitzar la plantilla amb condicions dignes i salaris dignes, recuperant les retallades que mai s'han revertit de 2010. Considerar totes les persones de dispositius sanitaris com a treballadores sanitàries i, per tant, que cap d'aquests serveis sigui externalitzat.

· Crear les places suficients de MIR i EIR pensant en les necessitats reals de la població i incentivar l'elecció de les especialitats relacionades amb l'atenció primària i comunitària.

· Resoldre de manera immediata de totes les oposicions pendents de resoldre des de fa

més d'un any. I convocar oposicions de manera periòdica per estabilitzar les plantilles.

· Subrogar tot el personal de serveis externalitzats en el moment de la recuperació de la gestió. Això vol dir personal de neteja, de cuina, personal del 061, de transport sanitari, etcètera.

Sobre el Sistema Nacional de Salut:

· Nacionalitzar tots els consorcis sanitaris i mútues obligatòries, i eliminar tots els incentius fiscals a la inversió en assegurances i pensions privades.

· Construir un sistema sanitari 100% públic (de titularitat, aprovisionament i gestió) que inclogui tota la xarxa de serveis auxiliars (transport, neteja, laboratori, farmàcia, 061, etcètera) i de centres d'atenció primària, hospitalària, centres de salut mental, sociosanitaris. Per tal d'avançar en aquesta direcció, no renovar les externalitzacions de serveis vigents i procedir a la seva internalització. En aquest interinatge, i davant de l'eventual aparició de rebrots o noves emergències sanitàries, garantir que la sanitat privada està sota control públic i que els preus no venen marcats per la lògica del mercat i els beneficis, i per tant, per l'empresa privada.

· Construir un sistema sanitari 100% públic primarista, és a dir, que l'Atenció Primària i Comunitària constitueixi la base i el centre del sistema. Crear el departament i la càtedra de medicina de família a les universitats.

· Elaborar una Estratègia Nacional de Salut que identifiqui els grans reptes del Sistema Nacional de Salut, entre els quals destaquem l'augment de les malalties cròniques i la multimorbiditat. Serà un dels grans reptes del canvi demogràfic que vivim: una esperança de vida més llarga implica una quantitat més gran de persones amb malalties cròniques (i sovint múltiples). Actualment ja hi ha un programa d'atenció a la cronicitat, però s'hauria de reforçar i fer que el seguiment i tractament d'aquests pacients formi part d'una estratègia de salut.

- Construir un sistema sanitari que prioritzi la salut preventiva i comunitària i que treballi amb la resta de departaments de l'administració pública per tal de fer front als determinants socials de la salut:

- Avançar cap a un model d'atenció integrada que involucri proveïdors de serveis de salut, agents socials i entitats del tercer sector per promoure una visió holística tant de les estratègies de prevenció com del tractament de les persones amb problemes de salut.

- Potenciar i crear dispositius de salut per empoderar i desmedicalitzar la ciutadania fomentant les autocures i la cura a tercers. L'augment de tasques assistencials ha fet que les tasques d'atenció comunitàries de les professionals d'atenció primària (educació en la promoció de la salut i en la prevenció de patologies) hagin quedat relegades a un segon terme. Cal dotar de temps i personal els CAP perquè les treballadores puguin atendre també les necessitats de la comunitat i es deixi de veure el pacient com un individu aïllat.

- Fer ús de les estratègies d'atenció no presencial per incrementar i millorar la comunicació entre els pacients i els professionals d'atenció primària, i contribuir d'aquesta manera a un seguiment millor i una detecció precoç de possibles complicacions.

- Visibilitzar i educar en la importància de factors com el medi ambient, la nutrició, l'habitatge, l'ambient laboral, etcètera en la gestió de la salut personal i comunitària. Creació de programes personalitzats per a cada barri i municipi per a la resolució dels principals problemes que afecten la salut dels habitants.

- Garantir els drets reproductius de totes les persones. Tant les dones cis com els homes trans han de poder accedir a la reproducció assistida amb independència de la seva opció sexual, identitat de gènere i estat civil.

- Garantir el dret al consentiment informat i a la integritat física de les persones intersex.

- Comptar amb professionals de Salut Pú-

blica –epidemiòlogues i altres salubristes, incloent-hi les infermeres i metgesses-, i també amb el personal dels ajuntaments amb formació en salut pública, així com les psicòlogues i educadores socials, que es dediquin a la prevenció i a la promoció de la salut (no n'hi ha a tots els ajuntaments, però sí a la majoria dels grans que no han externalitzat la realització de les atribucions de promoció de la salut: Sabadell, Terrassa, Barcelona, Santa Coloma de Gramenet, Lleida, Badalona, Granollers, Mataró, etcètera). Crear programes personalitzats per a cada barri i municipi per a la resolució dels principals problemes que afecten la salut dels habitants. Dotar els ajuntaments que no en tenen dels recursos necessaris a tal efecte, com es va fer fa trenta anys amb els ajuntaments democràtics.

Sobre les llistes d'espera

- Elaborar un pla de xoc per reduir les llistes d'espera reobrint els serveis tancats, quiròfans i llits que han deixat d'estar operatius, i posant torns de tarda on no n'hi hagi, al mateix temps, per maximitzar l'aprofitament tecnològic, amb plantilles amb prou personal per dur a terme amb èxit l'objectiu. El pla de xoc s'acompanyarà d'un pla de contractació i ampliació de plantilles per donar-hi resposta garantint els drets laborals.

- Reduir d'un 50% les llistes d'espera per als següents casos: la primera visita amb l'especialista, la realització de proves diagnòstiques i una intervenció quirúrgica. Per fer-ho efectiu es prioritzarà l'assistència als centres del SISCAT de titularitat pública, s'evitaran les derivacions entre centres que ocasionen problemes de mobilitat a les persones malaltes, i en quedaran expressament exclosos els centres de titularitat privada. Això comporta la recuperació de la totalitat de l'activitat sanitària que es feia en els serveis sanitaris públics, optimitzar la utilització dels quiròfans en el torn de matí i tarda, i recuperar els llits que s'han eliminat o tancat provisionalment. Es dotarà del pressupost necessari i del personal del qual s'ha prescindit.

- Fins que no s'elimini l'espera a la sanitat pú-

Elaborar una Estratègia Nacional de Salut que identifiqi els grans reptes del Sistema Nacional de Salut.

blica, suprimir les tres llistes diferenciades dels centres que s'inclouen en el SISCAT i que per tant reben finançament públic (accés a la sanitat via CATSALUT, Mútua o privat).

- Tot i que les persones trans no sempre requereixen reassignació de gènere, cal garantir l'efectiva unificació de llistes d'UTIG i Trànsit per a les cirurgies de mastectomia i vaginoplastia i escurçar l'actual termini d'entre 6 i 7 anys.

Sobre la indústria farmacèutica

- Controlar de manera 100% pública les transferències de capital públic a la indústria farmacèutica per garantir la transparència i el benefici públic quan s'estableixin col·laboracions entre el sector públic i privat.

- Impulsar una producció farmacèutica 100% pública. Mantenir una independència real de la recerca pública i dotar el sistema públic d'infraestructura per a la producció de fàrmacs essencials, i minimitzar així la dependència de la indústria farmacèutica privada.

- Crear una empresa pública de fabricació i distribució de material sanitari essencial com ara mascaretes, benes, xeringues, bates, agulles i altres fungibles, així com el salí, el iode, l'alcohol i més coses d'ús diari que no estan subjectes a patents.

- Tenir en compte el factor ecològic-ambiental a l'hora d'aprovar fàrmacs i no només el benefici econòmic. Aquesta mesura inclou la racionalització en la quantitat de medicaments dispensats, que s'hauria d'ajustar a la prescripció necessària per evitar un excés d'envasos i medicaments no utilitzats.

Sobre l'atenció universal

- Regularització laboral i dels permisos de residència de tots els immigrants per poder accedir a tots els serveis en igualtat de condicions, especialment al servei sanitari i a les mesures laborals i socials. I en qualsevol cas, que el padró no sigui un requisit indispensable per accedir als serveis de salut.

En relació amb les polítiques de salut pública

LLEI DE SALUT PÚBLICA

- Desenvolupar, implementar i avaluar una nova Llei de Salut Pública que inclogui els components de la salut pública moderna: governança; informació; protecció; prevenció i promoció de la salut; equitat i participació; capacitat. Aquests components han de permetre un sistema català de salut pública que permeti complir les funcions bàsiques de salut pública: monitoratge i vigilància; prevenció i promoció de la salut; planejament, implementació i avaluació dels programes de salut pública; legislació de polítiques en salut pública; polítiques intersectorials amb principis d'equitat social (geogràfic, de classe, de gènere, de nacionalitat, d'ètnia o raça) i de salut en les polítiques dutes a terme pel govern, i de programes de capacitació en salut pública; reducció de les desigualtats socials en salut; recerca en salut pública i control de qualitat de les funcions bàsiques en salut pública. Lideratge i coordinació

- Establir un Comitè de lideratge i coordinació per tal de coordinar les respostes de les organitzacions de salut pública i serveis de salut, a escala de comarques i municipis per compartir les millors pràctiques per respondre a la pandèmia.

- Proporcionar un mecanisme que inclogui processos per informar dels avenços a Catalunya en la implementació de les recomanacions temporals; recopilar, analitzar i proporcionar actualitzacions periòdiques al comitè sobre aquest progrés. En aquest sentit, seguir les millors pràctiques de l'OMS, incloses les revisions intra-acció, i aplicar les lliçons apreses per mitigar el ressorgiment de la Covid-19; invertir en la implementació de plans d'acció nacionals per a la preparació sostenible i les capacitats de resposta. Vigilància

- Impulsar estudis epidemiològics i de la qualitat de l'aire en aquells territoris o nuclis

de població on es duguin activitats productives que puguin posar en risc la salut de la població, per tal de determinar el veritable impacte i les mesures necessàries per a evitar-lo.

En relació amb l'atenció sociosanitària

- Fer efectiu un model d'atenció a la gent gran integrant els serveis d'atenció social i sanitària i entitats del tercer sector, repensant el model d'atenció a la dependència i a la cronicitat i amb una provisió i gestió 100% pública i universal.

- Redissenyar el model residencial com a model principal d'atenció i promoure un model que prioritzi l'autonomia de les persones, desplegant altres alternatives públiques com pisos o apartaments comunitaris o sistemes de cohousing senyors públics, com es poden trobar en altres països europeus.

- Incorporar tot el personal de les residències i de cura a les persones com a personal sanitari al conveni laboral SISCAT. En aquest sentit, mentre no existeixi un sistema sociosanitari 100% públic que garanteixi que totes les residències concertades tenen un mateix conveni, proposem decretar tot el personal de les residències i de cura a les persones com a personal sanitari

- Potenciar mesures perquè les treballadores puguin tenir cura voluntàriament dels familiars més grans i no hi hagi cap ingrés forçat per qüestions de conciliació laboral, habitatge inadequat, pobresa o aïllament social.

2. Educació.

Educació pública, de qualitat i catalana

Veiem amb preocupació com, a una educació segrestada des de fa anys per contínues retallades i a un dèficit escandalós d'inversió pública en educació, s'hi sumen ara les problemàtiques derivades d'una pandèmia. En aquest context, apareix la necessitat de treballar la digitalització dels ensenyaments a un ritme més ràpid del que un sistema ferit de mort pot aguantar. I se susciten debats importants com el de la jornada escolar,

que posa damunt la taula vells temes pendents, com són la conciliació familiar i la segregació escolar.

El context educatiu continua regit per unes lleis educatives, la catalana i l'espanyola, que tracten l'educació com un servei clientelar i no com un pilar bàsic de la societat. Una de les derivades d'aquest caràcter polític del menysteniment de l'educació pública és el manteniment de l'escola privada concertada (sovint religiosa), que absorbeix una part molt important dels pressupostos destinats a l'educació i, cosa més preocupant, és la responsable de l'augment de la segregació escolar.

Els desequilibris existents en la composició social dels centres escolars, fins i tot entre centres públics, en nombrosos barris i municipis catalans, i més concretament, la concentració de la complexitat educativa en determinades escoles (en contraposició amb la resta d'escoles del mateix territori) provoquen que en una mateixa zona hi hagi centres amb una elevada concentració d'alumnat socialment desfavorit i altres centres amb una composició social significativament més afavorida que la de l'entorn. Tot i que la segregació residencial en pot ser una de les causes, la segregació escolar va més enllà de la residencial perquè es produeix dins dels barris i es veu reforçada per altres factors, com ara l'absència de polítiques educatives decidides per afavorir un equilibri més gran en l'escolarització de l'alumnat o els desequilibris en l'oferta.

La normativa actual, com ara la LEC, estableix també un model d'autonomia basat en la diferenciació dels centres segons els resultats escolars i el context socioeconòmic; afavoreix l'autofinançament dels centres públics, fet que conduirà a incrementar les diferències segons el seu entorn social; i finalment proposa un model de gestió empresarial que dificulta el treball en equip: defineix la direcció dels centres públics com a «personal directiu», amb un règim jurídic específic, i els permet seleccionar, avaluar i nomenar el professorat sense un procediment d'acord amb la llei de transparència ni la de contractació pública. Així, desregula les relacions laborals i introdueix formes de provisió subjectives i discrecionals que deixen la porta oberta a l'arbitrarietat. Cal remarcar que, a més a més, disposem d'un sistema d'accés a la funció pública als cossos docents que és obsolet i que no reflecteix la bona pràctica docent. El sistema

El context educatiu continua regit per unes lleis educatives, la catalana i l'espanyola, que tracten l'educació com un servei clientelar i no com un pilar bàsic de la societat.

d'accés actual dona un pes excessiu a la borsa de treball, sense cap filtre previ, i hi eternitza el personal interí.

El català i la immersió lingüística a l'escola continuen estant sota permanent amenaça. No s'han fet prou avenços, tampoc en l'àmbit lingüístic, per aconseguir una escola de qualitat que doni prioritat absoluta a la llengua pròpia i tingui ben presents les llengües d'ús habitual entre l'alumnat en els projectes educatius de centre.

La manca de perspectiva de gènere en totes les branques del saber i en tots els centres és un dels principals entrebancs que pateix la visibilització de les dones en aquest àmbit. És d'aquesta manera com en l'àmbit escolar se segueix perpetuant l'esquema patriarcal en totes les seves formes.

Tanmateix, observem unes elevades taxes de fracàs i abandonament escolar, que caldria abordar amb una perspectiva àmplia del fet educatiu incorporant noves figures professionals que duguin a terme una orientació personal efectiva des d'edats primerenques.

Per altra banda, la Formació Professional continua relegada a una via de segona en servir d'itinerari per a l'alumnat amb «dificultats acadèmiques». Amb tot, hi ha una manca important de places que es preveu que anirà a més, també en les empreses on realitzar les pràctiques. Per manca de planificació, molts joves en situació precària queden fora dels circuits formatius.

I continuem arrossegant, legislatura rere legislatura, dèficit de personal de suport, infraestructures en mal estat, barracons, etcètera, mentre les famílies es veuen forçades a finançar encobertament, mitjançant quotes a les Associacions de Familiars d'Alumnat, despeses de funcionament dels centres.

Per tot això, ens comprometem a:

- **Treballar per una xarxa pública única i gratuïta, de l'escola bressol a l'educació postobligatòria, incloent-hi també les escoles d'adults.** Una mirada d'educació al llarg de la vida per fer efectiu, real i universal el dret a l'educació de tota la ciutadania sense que importi l'origen social. Això inclou l'espai de migdia (un menjador escolar saludable, lluny de la gestió de grans monopolis) i que fins que se n'asso-

leixi la gratuïtat cal garantir un àpat diari a tot l'alumnat pertanyent a famílies per sota del llindar de la pobresa.

- **Lluitar per una escola pública de qualitat.** Reduïm progressivament els barracons i abaixem les ràtios.

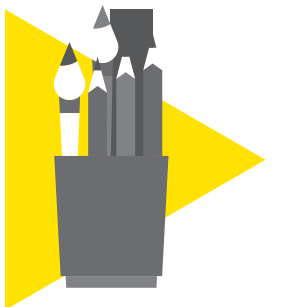
- Que els **centres educatius esdevinguin no segregadors, equitatius, garants de les mateixes oportunitats per a tot l'alumnat.** En el context actual cal lluitar l'escletxa digital i garantir que qualsevol reforma horària en pro de la conciliació asseguri una vida i uns hàbits saludables per a l'alumnat. Les activitats extraescolars han de ser també una opció per a tot l'alumnat, i per tant, gratuïtes per a totes aquelles famílies en risc d'exclusió.

- **Apostem per una societat inclusiva.** És per això que defensem una escola pública inclusiva dotada de recursos humans i materials suficients destinats a atendre a tot l'alumnat, per tal que pugui ser present i aprendre en contextos heterogenis. És important una formació inicial i continuada a tot el personal d'educació que aproximi pràctiques educatives universals que donin resposta a tot l'alumnat.

- Un servei públic tan bàsic com l'educació hauria d'**oferir centres de la mateixa qualitat per a tothom**, i les famílies no haurien de tenir cap problema per accedir a un centre públic pròxim al seu domicili.

- **Decretar la coeducació com a millor mètode educatiu per assolir la igualtat de gènere.** Entenem que només una educació no sexista des de menuts i menuts podrà canviar la societat masclista hegemònica. Tanmateix, reivindicuem el paper de l'ensenyament per avançar en la normalització de les diferents identitats de gènere i opcions afectivosexuals.

- **Formació continuada per a educadores i docents en l'àmbit de la diversitat sexual, afectiva, familiar i de gènere**, amb especial atenció als estudis superiors que donen accés a la docència.

· **Crear un protocol específic sobre diversitat sexual i de gènere** que doni pautes als claustres per a la seva acció educativa i permeti detectar i abordar totes les discriminacions i violències LGBTI-fòbiques al sistema educatiu.

· **Incorporar als currículums de tots els nivells l'educació en la diversitat sexual, afectiva, familiar i de gènere** i eliminar els discursos cisheterosexistes.

· **El català ha de ser la llengua vehicular de tot el sistema educatiu.** Cal vetllar perquè així sigui i denunciar qualsevol incompliment.

· **L'escola ha de ser laica.** Rebutgem totalment el pla pilot per impartir religió a l'escola. També reiterem la necessitat de deixar d'impartir la religió catòlica a tot centre públic i concertat. Ensenyar religions segrega els alumnes segons la seva confessió o la de les seves famílies. L'escola ha de ser un espai de trobada. Pensem noves formes d'interculturalitat que incloguin aprendre sobre la història de les cultures, filosofia i religió.

· **No permetrem la privatització de les escoles bressol ni de la seva gestió.** Les escoles bressol han de ser públiques en titularitat i gestió. El Departament d'Educació les ha de proveir amb el finançament adequat i evitar les possibles desigualtats entre els diferents municipis.

· Treballarem per la **derogació immediata de la Llei 10/2015** de formació i qualificacions professionals, que implica la privatització, l'externalització i la desregulació de la formació professional, i afavoreix la gestió poc transparent dels recursos públics. Cal crear espais de governança des del territori (local o comarcal) on totes les veus (sindicals, educatives, econòmiques) tracin estratègies formatives que donin resposta a les necessitats arrelades als municipis. Cal remar cap a la integració total dels tres subsistemes (inicial, ocupacional i contínua), reforçar els itineraris i transicions educatius amb un acompanyament personalitzat des d'edats anteriors al

moment de presa de decisions (orientació, orientació i orientació). **Urgeix reestructurar globalment l'FP reglada perquè tingui en compte els ensenyaments de règim especial, millori la qualitat, augmenti les oportunitats laborals i el reconeixement social i depengui del Departament d'Educació. Els anys vinents caldrà ampliar places d'FP i sensibilitzar el teixit empresarial per garantir que hi participin.**

· **Reduir progressivament els concerts escolars,** començant per aquells centres que cobren quotes molt altes i els que segreguen per qüestió de sexe o d'altra naturalesa. Els centres concertats podrien passar a ser públics en un període de 10 anys o continuar com a centres privats sense concert.

· **No permetre la gestió privada ni la participació d'empreses privades al sistema educatiu públic.** Posar fi a la privatització de la gestió de centres educatius públics.

· **Destinar un mínim del 6% del PIB a l'ensenyament públic.** Finalista, sense pèrdues en gestió i burocràcia. Per compensar desigualtats s'ha de pactar amb els agents educatius una discriminació positiva en el repartiment dels recursos. Posar fi al sistema de quotes il·legals assumides per les famílies.

· **Recuperar la gestió democràtica de tots els centres educatius finançats amb diners públics** arrabassada per la LEC, la LOMCE i el projecte de LOMLOE. Dotar de capacitat de decisió efectiva els Consells Escolars. Cap òrgan decisor o de govern podrà tenir com a membres representants del món empresarial.

· **Condicions laborals dignes de les treballadores per posar fi a la precarietat i la flexibilitat laboral** mitjançant la funció pública, donant estabilitat i seguretat al personal i municipalitzant els serveis de neteja.

· **Repensar l'accés a la funció pública docent de manera que permeti un acompanyament adequat i una avaluació justa dels aspirants.** Promoure els canvis legislatius necessaris per materialitzar un nou sistema d'accés.

El català i la immersió lingüística a l'escola continuen estant sota permanent amenaça.

· **Donar compliment a la directiva europea i estabilitzar els treballadors i treballadores del sector públic docent** interí amb més de tres anys de prestació de serveis i que a través de contractes laborals o nomenaments temporals facin activitats ordinàries, estables o permanents per a l'administració pública.

· **L'avaluació com a eina per a millorar centres,** duta a terme pels professionals que hi treballen, de caràcter intern, amb mecanismes de mentoria, acompanyament i formació entre iguals. Avaluació per reconèixer la feina de l'alumnat i avançar en la seva formació. Orientada a la millora de l'alumnat, la funció educativa, els centres i el sistema educatiu en totes les etapes. En cap cas es pot utilitzar com a instrument de propaganda o de pressió política, social o laboral. Cal combinar formes de coavaluació i autoavaluació, procurant que sigui una activitat transparent i democràtica.

· **Digitalització democràtica de tots els centres educatius.** Per defensar els drets i la seguretat de tota la comunitat educativa, cal crear un pla de digitalització que promogui l'ús de diferents eines digitals de proximitat i auditables (programari lliure), que siguin ètiques i respectuoses amb el reglament de protecció de dades i amb els drets humans. Cal substituir l'ensenyament presencial pel digital només en casos d'emergència.

ENSENYAMENT UNIVERSITARI LLIURE, CRÍTIC I ON TOTHOM PUGUI ACCEDIR

· **Potenciar que les universitats siguin espais de debat, reflexió i lliure expressió d'idees.** Garantir el dret de protesta de totes les persones que formen part de la comunitat universitària sense que això impliqui cap mena de sancions.

· **Absolució i suport incondicional a totes les estudiants i treballadores** amb processos judicials oberts per defensar la universitat pública.

· **Assegurar la plena autonomia de les universitats públiques fora dels interessos mercantilistes** enfortint el debat entre la co-

munitat universitària en la presa de decisions. Garantir la supervivència de graus fora de l'interès del mercat i enfocar l'aprenentatge al coneixement, més enllà de les competències que exigeix el món laboral.

· **Fer del sistema d'educació superior un servei essencial** i dotar-lo dels mitjans per afrontar crisis com la que la pandèmia de la Covid-19 ha produït. Per exemple, treballant en una planificació rigorosa per arribar al màxim grau de presencialitat a les universitats sempre que no suposi un risc per la salut de les estudiants i treballadores. Per altra banda, garantir que totes les estudiants i treballadores tinguin el material necessari per a la docència digital.

· Treballar conjuntament amb l'alumnat universitari per **transformar les universitats en un servei públic gratuït, democràtic i no mercantilitzat amb visió cooperativa i no competitiva i des de la inclusió i l'equitat.**

· **Reinternalitzar els serveis de les universitats** (bars, residències, copisteries, etcètera) i promoure els contractes de col·laboració perquè l'alumnat pugui dur a terme aquestes tasques.

· **Revisar la implementació del «Pla Bolonya» i l'«EU2015»,** especialment l'encariment del preu del crèdit i el no increment de professorat o reducció de les ràtios a les classes, així com l'enfocament dels graus per fer-los útils de cara al mercat laboral.

· **Defensar l'accés a l'educació superior i la independència de la vida de l'estudiant:**

- ▶ Aspirar a la gratuïtat total de l'ensenyament universitari.
- ▶ Crear beques-salari per assegurar l'accés a la universitat de les estudiants sigui quina sigui la seva situació econòmica personal i familiar.
- ▶ Equiparació dels preus de màsters i graus, així com entre diferents graus.
- ▶ Pla de beques pròpies adaptades al cost de vida de cada territori dintre del país.

► Vincular el carnet universitari a un transport públic gratuït, preu especial a les cantines, i descompte en bàsics de vida (aigua, gas, electricitat, internet).

► Tenir accés de forma gratuïta al material necessari per als estudis.

► Pla de xoc contra l'abandonament dels estudis universitaris.

► Remuneració de les pràctiques, no assumptió de tasques estructurals i tutorització correcta del procés d'aprenentatge.

► Treballar per una conciliació horària real en totes les universitats públiques. Les estudiants que necessitin treballar ho han de poder compaginar amb els estudis. Racionalització dels horaris de classes, seminaris i pràctiques. Opció a avaluació única, assistència no obligatòria, enregistrament de les classes, etcètera.

· **Assegurar el dret a l'aprenentatge en català** en tots els graus i màsters del sistema públic.

· **Augmentar de la representació estudiantil en els òrgans de governança de les universitats.** Expulsió d'empreses privades del consell social i altres òrgans de decisió.

3. Transport públic i mobilitat

Cal treballar per a un canvi en el model de mobilitat que situï al centre el transport públic col·lectiu i les necessitats de les persones garantint una xarxa de transport públic col·lectiu, interterritorial, democràtic, accessible per a les classes populars, 100% públic i no contaminant.

La titularitat i la gestió de les infraestructures i les xarxes de comunicació, pel seu caràcter estratègic, han de retornar als seus legítims posseïdors: el conjunt de la societat catalana. Per tant, cal suspendre els processos de privatització d'infraestructures en marxa i recuperar les que estan en mans privades. En aquest sentit, ens comprometem a:

· Impulsar un **canvi radical en la política d'infraestructures** posant fi a les obres faraòniques i aquelles que siguin socialment i econòmicament deficitàries.

· **Treballar per al desenvolupament d'una xarxa de transport públic al servei dels ciutadans.** Apostarem per un transport de mercaderies amb menys externalitats. Les xarxes ferroviàries i les formes de mobilitat sostenible en són les eines clau. Desenvolu-

parem una xarxa ferroviària que relligui el territori dels Països Catalans, tant pel que fa a passatgers com a mercaderies, i unes xarxes telemàtiques, de transports i de comunicacions que garanteixin la igualtat i l'equilibri territorials.

· Que **el ferrocarril sigui la columna vertebral del sistema de transport públic del país** (no només per connectar Barcelona). Haurà de connectar la majoria de ciutats entre si de manera directa, amb una alta freqüència, un temps de viatge adequat i uns horaris regulars.

· Que **el bus es focalitzi com a sistema d'aportació al ferrocarril o com a sistema principal en zones sense xarxa ferroviària**, amb una xarxa de busos uniforme entre urbans i interurbans per facilitar el servei als passatgers, al marge de qui en sigui l'operador.

· **Aprovar un programa d'inversions ferroviàries global i integrat, amb una visió de país**, al marge de qui en sigui l'operador (FGC, Renfe), en el qual es prioritzin les inversions que poden generar més connectivitat i nous passatgers.

· Per assolir una transformació real del model de mobilitat, caldrà dissoldre els ens i entitats públiques o publicoprivats que no siguin municipals o d'àmbit nacional i que allunyen la gestió i fiscalització per part dels ciutadans, i **crear un operador públic de transport públic (interurbà i urbà) i un gestor de les grans infraestructures de transport (aeroports, ports i ferrocarrils) a escala de Països Catalans.**

· **Promoure la mobilitat quotidiana en bicicleta** com a mode de transport universal, saludable, sostenible, econòmic, ecològic i de compatibilitat amb el transport públic molt fàcil:

► Incentivarem l'adquisició de bicicletes urbanes a través de subvencions.

► Crearem incentius econòmics a la mobilitat en bicicleta per motius laborals, a fi de premiar les externalitats positives que té aquest sistema de transport.

► Assessorarem i formarem tècniques i regidores de mobilitat i urbanisme per dissenyar pobles i ciutats des de l'òptica de la mobilitat sostenible (en primer lloc, els viants, seguits dels ciclistes/VMP, el transport públic i, en darrer lloc, els automòbils).

► Articularem una xarxa bàsica intermunicipal, centrada a millorar la connexió entre

Garantir una xarxa de transport públic col·lectiu, interterritorial, democràtic, accessible per a les classes populars, 100% públic i no contaminant.

nuclis urbans, i entre aquests i les estacions de transport públic, els centres d'activitat econòmica i altres grans centres generadors de mobilitat.

4. Corrupció Zero

A l'Estat espanyol, la corrupció és filla del disseny institucional pactat entre les elits franquistes i les forces democràtiques que, basant-se en la lògica capitalista de l'acumulació, han utilitzat el poder per omplir les seves butxaques i les de les seves amistats. Aquest esquema va reblar-se amb la mort de Franco, moment en què la cultura del lucre i d'accés a la riquesa va començar a impregnar tota l'activitat política, social i econòmica servint-se de les estructures ja creades per un règim dictatorial estructuralment corrupte. Hi va contribuir el neoliberalisme econòmic impulsat per Ronald Reagan i Margaret Thatcher els anys vuitanta, els quals van forjar la idea que l'afany pels diners d'uns pocs és perdonable si suposa una palanca de progrés material per a molts. Això va traduir-se en un model de desenvolupament basat en l'especulació i la mercantilització de béns tan bàsics com el sòl, l'aigua, l'energia i els serveis bàsics, uns pilars de l'estat social que, a través de la privatització o la transferència de la gestió a mans privades, han servit perquè les elits polítiques i financeres extractives s'enriquissin.

Les notícies constants de processament d'ex-presidents, exconsellers, ministres i alts càrrecs per delictes de corrupció arreu dels Països Catalans i de l'Estat espanyol, així com les investigacions i les conclusions que es van poder extreure de la CIFE, constaten que la corrupció és un fet estructural en la nostra societat i invaliden els arguments d'aquells que parlen d'unes quantes pomes podrides.

En el marc de la CIFE i de la CEMCORD, i també de la feina d'investigació i de recopilació del projecte de Llums i Taquígrafs, la CUP-CC ha fet un extens treball de denúncia de la corrupció, ha elaborat propostes per combatre-la i ha generat nous marcs que lluitin per erradicar-la. Per complir l'objectiu de corrupció zero ens comprometem a:

· **Millorar la transparència de les administracions públiques i altres ens públics**, dels processos de contractació pública i de les actuacions i informes dels ens de control.

· **Despolititzar certes institucions, eliminar càrrecs de confiança pagats amb diners públics** i funcionaritzar de la direcció de les administracions.

· **Augmentar el control i transparència en el nomenament de treballadors públics.** Augmentar els mitjans dels òrgans de control

i crear un mecanisme català de prevenció i lluita contra la corrupció i el frau.

· **Controlar els instruments urbanístics mitjançant la participació ciutadana** i models parametritzats que certifiquin la seva idoneïtat i sostenibilitat.

· **Augmentar el control a la contractació administrativa: crear un òrgan que centralitzi la contractació**, realitzar un seguiment adequat dels contractes i limitar-ne la modificació, augmentar la limitació sobre les sub-contractacions i facilitar el control popular en matèria de contractació.

· **Eliminar els privilegis dels polítics acusats de corrupció:** limitar aforaments, indults en casos de corrupció i no permetre que processats o investigats per corrupció puguin presentar-se a les llistes electorals.

· **Fer una legislació clara i augmentar el control sobre les limitacions provocades** per conflictes d'interessos. Eliminar les portes giratòries.

· **Fiscalitzar de la mateixa manera les fundacions dels partits i els mateixos partits.** Limitar les despeses de les campanyes electorals, impossibilitar la concessió de crèdits bancaris a fundacions i partits i una major restricció de donacions a partits i fundacions.

· **Reduir les quantitats mínimes per considerar un delictes:** eliminació dels terminis de prescripció, facilitació de les acusacions particulars i les denúncies anònimes, major protecció jurídica per als denunciants, introducció del delictes d'enriquiment il·lícit i inhabilitació en totes les condemnes per corrupció.

· **Augmentar els recursos per investigar el frau fiscal en grans multinacionals.** Endurir el codi penal per a delictes de frau fiscal, i crear un cens patrimonial i dels mecanismes necessaris per a un treball coordinat en matèria de lluita contra la corrupció i el frau.

· **Augmentar els recursos policials, judicials i de la fiscalia que es dediquin en exclusivitat a la lluita contra la corrupció política.**

ECONOMIA PLURAL TRANSFORMADORA

Un segon actor del nou model econòmic ha de ser el cooperativisme i el conjunt de l'Economia Social i Solidària. Seguint Francisco Navarro, del Seminari d'Economia Crítica Taifa, cal que «des del sector públic s'estableixin estructures descentralitzades i recolzades en l'economia social per a la planificació econòmica».

La crisi de la Covid-19 obliga a repensar el capitalisme en favor de principis de l'Economia Social i Solidària com la democràcia econòmica, la propietat col·lectiva dels mitjans de producció, el consum i l'estalvi, la limitació del lucre, el servei a la comunitat o la localització econòmica. Als Països Catalans, per relançar un Nou Model Econòmic postcoronavirus caldrà una forta inversió econòmica des de les institucions o la banca pública, a la vegada que exigirà una forta implicació de l'Economia Social i Solidària catalana en la definició d'aquest nou model.

L'**Economia Social i Solidària** no es pot entendre com un fet aïllat de les polítiques econòmiques del sector públic, sinó que ha de servir com a eina per acompanyar el reforç del sector públic i la democratització de l'economia productiva. En aquesta planificació econòmica, les finances ètiques i solidàries han de contribuir, amb la banca pública catalana, a un nou sistema financer orientat a les persones i al teixit productiu. Les organitzacions de l'Economia Social han de formar part dels òrgans col·legiats de política econòmica, amb l'Economia Feminista i l'Economia Ecològica, i aportar la seva experiència per transformar tots els sectors productius i reproductius per una Economia de la Vida.

Els **Ateneus Cooperatius** han de coproduir i implementar al territori polítiques públiques

de desenvolupament local i transició ecosocial, han de poder ser una eina per impedir la despoblació en certes zones del territori i com a antena per detectar les necessitats per garantir un model de desenvolupament auto-centrat. Finalment, la Llei catalana d'Economia Social i Solidària ha de reconèixer-la com un àmbit específic de desenvolupament econòmic, subjecte de polítiques públiques i de democratització econòmica, social i ambiental.

FONS DE RECONVERSIÓ INDUSTRIAL I DE FOMENT DEL COOPERATIVISME

Com s'apunta en el punt sobre el manteniment de les activitats industrials, coneixem la dificultat política, no tècnica, de procedir a la gestió pública d'empresa, i per això creiem que també s'ha d'apostar perquè des de l'Administració Pública s'orienti i es faciliti la continuïtat empresarial a través de **cooperatives**.

Per això, aquest fons ha de tenir com a objectiu orientar i facilitar la transformació en cooperatives d'aquelles empreses que estan anunciant un tancament empresarial, per tal que les treballadores i treballadors rebin assessorament i facilitats tècniques i econòmiques per continuar l'activitat.

Aquest fons ha de partir de la necessària reconversió de l'actual model industrial cap a un model basat en la innovació, l'economia ecològica i l'orientació de la producció cap a la demanda interna amb mètodes democràtics de gestió, propietat i control. En aquest sentit, la situació generada per l'anunci de tancament de Nissan hauria de servir com a exemple del que no s'ha de fer: rescatar empreses sense cap mena de contrapartida que assegurï llocs de feina en un futur i que no condicioni el tipus d'indústria o d'empresa.

Els **Ateneus Cooperatius** han de coproduir i implementar al territori polítiques públiques de desenvolupament local i transició ecosocial, i han de ser una eina per impedir la despoblació en certes zones del territori.

INTERVENCIÓ EN L'ECONOMIA PRODUCTIVA PRIVADA

Més enllà del punt anterior, cal intervenir l'economia privada amb tres objectius bàsics:

· **Redefinir el model de desenvolupament** a partir de criteris i línies mestres sorgides d'un consens ampli i orientades a reduir la fragilitat i dependència de l'economia catalana, la reducció dels sectors intensius en treball mal pagat i recursos naturals; fent política industrial per apuntalar un model més sostenible tant en termes de creixement, com d'encadenaments, condicions de treball, etcètera; i posar fi a la precarietat dels col·lectius feminitzats, que és el principal factor de l'escletxa salarial.

· **Generar uns encadenaments** que permetin reforçar el paper de les cooperatives en l'economia catalana en general. Aquests encadenaments haurien d'incloure també l'orientació de les tasques d'I+D, especialment en la mesura que tenen un elevat pes del finançament públic i no acostumen a retre beneficis públics directes ni a integrar-se en línies estratègiques de desenvolupament, com sí que fan en part a la majoria de països: els Estats Units, Alemanya, Suècia o la Xina. Aquests encadenaments han de tenir com a base l'alineament en la producció de béns de necessitat.

· **Establir mecanismes de control del sector públic** sobre part del teixit productiu, com per exemple préstecs condicionats o l'increment de la participació pública en el teixit empresarial i en l'obtenció de beneficis que ampliïn els actius de la banca pública i suposin ingressos per al sector públic, si és possible. Aquests mecanismes han de tenir en compte els elements establerts en l'apartat «Nacionalització de sectors essencials i estratègics».

ECONOMIA FEMINISTA

El nostre canvi de model econòmic se sustenta en els feminismes com a eina de transformació social que erradiqui les desigualtats de gènere i ens permeti avançar en la responsabilitat de la cura, el repartiment del treball en lloc de la divisió sexual del treball, i la responsabilitat col·lectiva de la cura. El moviment feminista ha aconseguit els últims anys tenir una presència massiva i una importància molt gran als carrers i en els debats públics, però això no s'ha traslladat en mesures suficients en la direcció a què apunta. Amb aquest document volem posar de manifest dues qüestions. D'una banda, el feminisme no s'ha de limitar a proclames de reconeixement o identitat, sinó que ha d'incidir en un canvi en les condicions materials que permetin l'alliberament de les dones. De l'altra, que els programes polítics de la classe treballadora, que giren entorn del repartiment del treball, del temps i de la riquesa, requereixen una perspectiva feminista per ser realment emancipadors.

REPARTIMENT DEL TREBALL

Cal considerar l'economia com un conjunt de producció de béns i serveis que tenen lloc en diverses esferes i es complementen els uns amb els altres. És necessari tenir una visió integrada de totes les feines, tant les que produeixen mercaderies i tenen lloc al mercat com aquelles que produeixen valor d'ús per a la cura de les persones i tenen lloc al sector públic o en les famílies.

En aquest sentit, hi ha una tensió estructural bàsica en el sistema capitalista patriarcal entre l'acumulació de capital i la sostenibilitat de la vida. El capital persegueix finalitats d'acumulació i d'obtenció de beneficis, i satisfer les necessitats de les persones sovint només es contempla si això serveix com a mitjà per a la generació de beneficis.

D'aquesta manera, el sistema se serveix de la divisió sexual del treball com a mecanisme clau per sostenir la vida. El capitalisme patriarcal privatitza, feminitza i invisibilitza els treballs de cures, que tenen com a objectiu sostenir la vida de la força de treball. Així, el capital s'apropia de quantitats enormes de treball gratuït que realitzen les dones, pràcticament en solitari, a les llars, i d'aquesta manera el sistema es beneficia de la reproducció de la mà d'obra a un cost molt menor que si l'hagués d'adquirir al mercat.

Per tot plegat, es fa imprescindible ressituar la lògica econòmica desplaçant els interessos del mercat i situant la vida al centre. És urgent pensar en una economia que estigui al servei del benestar de les persones i que prioritzi unes condicions de vida dignes per a tothom.

Per fer-ho cal una socialització i una responsabilitat pública de les cures i cal millorar la situació desigual amb què es troben les dones en el mercat laboral.

SOCIALIZACIÓ DE LES CURES

Tal com s'ha comentat, en la nostra societat es dona una divisió sexual del treball que aboca les dones a haver de realitzar pràcticament en solitari tots els treballs de reproducció social, tant els que són remunerats com els que no. En aquest sentit, les enquestes d'usos del temps mostren com el treball reproductiu, de cures i afectes que es fa a les llars el duen a terme les dones, i això els comporta una sobrecàrrega de treball (també anomenada doble jornada, si es té en compte la jornada de treball que fan dins i fora la llar, o fins i tot triple jornada, si hi sumem el temps dedicat a la participació social) que provoca que tinguin menys temps per a si mateixes i una pitjor salut. Alhora, quan les dones treballen de manera remunerada en feines que tenen a veure amb la reproducció social (principalment relacionades amb sanitat, educació i dependència) ho fan sota condicions laborals molt precàries, ja que no es dona valor a aquestes feines.

Aquesta responsabilització de les dones del treball reproductiu deriva de la divisió sexual del treball. Socialment s'adjudica als homes el treball de l'esfera productiva (remunerat i amb visibilitat i reconeixement social) i es relega les dones a l'esfera reproductiva (amb treball no remunerat i que no es visualitza ni està reconegut socialment).

El problema no és tant que hi hagi una divisió de treballs com que es jerarquitzin el valor del producte del treball i només es doni valor al treball que es fa en l'àmbit productiu. A més a més, la divisió sexual del treball es basa en una relació

És urgent pensar en una economia que estigui al servei del benestar de les persones i que prioritzi unes condicions de vida dignes per a tothom.

d'explotació (té lloc una transferència sistemàtica i gratuïta de recursos de les dones cap als homes i l'estat). Així doncs, la divisió sexual del treball impacta en les condicions materials de vida i subsistència de les dones i a la vegada és un dels pilars de les desigualtats de gènere sobre els quals recolza el patriarcat.

Per tot plegat, és urgent i necessari:

· **Posar fi a la divisió sexual del treball.**

· **Reconèixer com a treballs necessaris les feines domèstiques** de cures amb la Renda Bàsica Universal (RBU), que sota el capitalisme patriarcal es fan majoritàriament en l'àmbit familiar i recauen sobre les dones.

· **Posar la cura de la vida al centre** de l'organització material de la societat.

· **Responsabilitat social i pública** en el sosteniment de la vida, i això implica una estructura àmplia de serveis públics que traslladi la càrrega i responsabilitat de les llars i la provisió del mercat cap al sector públic. Entenem que cal desfamiliaritzar i desmercantilitzar les cures.

· **Control públic i democràtic de la cura.**

· **Revertir les retallades en sanitat i educació.** Quan es retalla en educació i sanitat es retalla en cures.

· **Posar els treballs de reproducció social al centre**, perquè són imprescindibles per a la vida. Això implica socialitzar-los i dignificar-los.

· **Necessitat de nacionalitzar els sectors estratègics de cura.** Alguns dels sectors prioritaris a nacionalitzar, ja que actualment estan majoritàriament en mans privades (sigui per via directa o per via indirecta, a través d'externalitzacions del servei públic), serien els centres residencials sociosanitaris per a la gent gran i persones dependents, així com els serveis d'atenció domiciliària.

· **Desenvolupar polítiques integrals per a la vellesa i la dependència**, en què aquests col·lectius siguin un subjecte actiu a l'hora de formular i implantar les mesures. Els serveis bàsics per a la vida de les persones retirades del mercat de treball han d'estar proveïts pel sector públic: subministraments de llum, energia i telecomunicacions, medicaments, allotjament, cultura i alimentació.

· **Millores en l'accés i en l'abast** dels serveis públics de cura que actualment són insuficients, com les escoles bressol.

IGUALTAT EN EL MERCAT LABORAL

L'esfera productiva és la que, en la nostra societat, genera la majoria de drets. Alhora, és el salari que es deriva del treball en el mercat laboral que genera les possibilitats materials de subsistència. Aquest mercat laboral, però, és profundament desigual i genera constantment discriminacions vers les dones.

És imprescindible posar fi a totes les desigualtats que es donen en aquesta esfera per tal d'aconseguir una societat on la igualtat sigui efectiva. Per fer-ho, cal:

· **Millorar els convenis de les feines de reproducció social:** És imprescindible dignificar les condicions laborals de les treballadores de cura que treballen en el mercat laboral formal com a eina de valorització dels treballs de cures i com a mitjà per posar fi a la divisió sexual del treball.

· **Millorar la precarietat dels col·lectius feminitzats**, que és el principal factor de l'escletxa salarial.

· **Enfocar la lluita de classes a la millora dels nivells salarials**, de les jornades laborals, dels contractes i altres condicions laborals dels àmbits feminitzats, com els sectors d'activitat educativa, sanitària, sociosanitària, cultural, neteja, treballadores domèstiques, així com les categories laborals d'auxiliars i administratives. La pandèmia de la Covid-19 ens pot servir d'exemple: durant la crisi sanitària, molts oficis feminitzats han estat clau per millorar la salut i mantenir els serveis essencials, com ara infermeres, cuidadores, dependents dels comerços... I els col·lectius laborals que pateixen una caiguda dels seus ingressos de forma més accentuada són els col·lectius precaris, amb contractes temporals o a temps parcial, la majoria feminitzats. En canvi, les intervencions de les administracions per tal de pal·liar la crisi econòmica i social s'obliden de donar més importància a aquests col·lectius i se centren a rescatar les empreses amb una caiguda total o parcial de l'activitat econòmica.

· **Posar fi a les valoracions de llocs de treballs sexistes**, que només premien les feines masculines (via salari base o via complements) i que generen escletxa salarial.

· **Moltes dones grans que han treballat només a la llar** o que han treballat poques hores fora de la llar (sovint per una qüestió de conciliació) i que tenen pensions de viduïtat o jubilació molt precàries arriben a la vellesa en situació de pobresa. També hi ha moltes dones que s'han vist empeses a treballar en el sector informal (moltes treballadores de la llar, treballadores sexuals/prostitutes, dones que no tenen papers, etcètera), i per tant no poden gaudir de moltes prestacions contributives. És imprescindible posar fi al sistema actual, en el qual la major part de les prestacions socials són contributives i en què, per tant, els drets que generen estan supeditats a la presència al mercat laboral formal.

PER UN ESTATUT DE LES TREBALLADORES DELS PAÏSOS CATALANS

El capitalisme, aprofitant la crisi del 2008, va iniciar un assalt als drets laborals i de la seguretat social amb l'objectiu de reduir al màxim els costos laborals: salari directe, indirecte i diferit. L'objectiu és transformar els drets laborals en una mercaderia més per tal que es pugui comprar (contractes i retribucions), modificar (condicions laborals) i eliminar (extinció de contracte) a baix cost. Així, hem viscut un procés de transformació de feines estables en feines precàries.

L'acceptació de les polítiques de la UE, que ens ha condemnat a quatre monocultius productius (automòbil, agroalimentària, construcció i turisme), ha provocat una degradació progressiva de les retribucions i condicions laborals. Això ha vingut acompanyat del fet de no voler construir, des del poder públic, un model industrial propi i diversificat. Ara mateix som a les portes d'un procés més profund en què la indústria és substituïda parcialment per la logística, fet que ve a suposar una etapa final de les deslocalitzacions que van començar ja fa més d'una dècada.

La nova etapa de la robòtica i la transició ecològica haurien de ser uns mecanismes de progrés social i creació d'ocupació, però en mans del capitalisme es poden transformar en destrucció d'ocupació i més degradació de les condicions laborals, socials i ambientals.

Els serveis públics, en una època sinònims d'estabilitat laboral i de condicions laborals dignes, s'han transformat absolutament les darreres dècades. En primer lloc per l'efecte de la gestió privada dels serveis públics, per la qual fugir del sector públic ha provocat una permanent degradació de les condicions laborals: adjudicacions de contractes que es transformen en una cursa per trinxar les con-

dicions laborals. Avui dia, ser treballador del sector públic tampoc significa estabilitat. Hi ha 90.000 treballadores temporals i interines a la CAC, algunes amb dècades de contractació no estable. La il·legalitat com a norma: activitats estables cobertes amb forma temporal, superació dels tres anys sense cobertura de places de manera estable, resolucions judicials que declaren aquestes actuacions fraudulentament.

Les dones no només continuen sent explotades a casa i en tasques de cures no retribuïdes, sinó que són discriminades en el treball retribuit: l'escletxa salarial i professional de gènere és pura violència. Si hi ha hagut un moviment de masses progressista i amb capacitat transformadora a escala mundial ha estat el feminisme.

Entre les persones migrants trobem moltes vegades unes realitats laborals més properes a l'esclavatge que no a les relacions laborals com les vam conèixer als anys vuitanta i noranta. En alguns moments, l'esquerra ha tingut una visió homògena de la classe treballadora: ara no podem badar i no veure'n l'heterogeneïtat.

Les figures de la treballadora pobra (que treballa i no arriba a final de mes) i de les interines (amb anys i anys sense contracte estable) són unes realitats laborals que representen gairebé un de cada tres llocs de treball. En aquest context, aprofitant la crisi social derivada de la Covid-19, des de les institucions de la UE i de sectors neoliberals encara es demanen més retallades i desposessions de drets laborals.

Les classes populars dels Països Catalans patim des de fa massa retallades socials, privatitzacions de béns col·lectius, desocupació, deteriorament de les condicions laborals, etcètera. La precarització de les condicions de treball és un fenomen en augment. La fotografia de la nació és desoladora:

En aquest context, aprofitant la crisi social derivada de la Covid-19, des de les institucions de la UE i de sectors neoliberals encara es demanen més retallades i desposessions de drets laborals.

► **Augment de la població inactiva.** Part de la reducció de la taxa de desocupació del període 2013 a 2019 es pot explicar perquè disminueix la població activa per expulsió del mercat laboral, i també per migració. Després del present any 2020 ni això, ja que les xifres absolutes responen a la desocupació estructural.

► **Contractació laboral.** La contractació temporal afecta una de cada cinc treballadores catalanes, amb un major impacte en les dones i les migrants. Al voltant d'un 40% de la contractació és a jornada parcial (menys de 35 h/set). I un sorprenent 4% dels contractes és de més 45 hores setmanals.

► **La desocupació (no en taxes, sinó en vides):** La desocupació de les persones menors de 25 anys augmenta l'any 2020 i situa els Països Catalans en xifres que a Europa només supera l'Estat espanyol i algun altre estat. L'increment de la desocupació a Catalunya aquest any ens situa en una realitat més similar a la del 2010 que no pas a la del període 2014-2019. També hem de veure que en un moment en què el nombre de prestacions i subsidis s'amplia, la taxa de cobertura no creix. A les Illes, l'atur ha augmentat un 40% respecte de l'any passat, al País Valencià, un 22%, i a Catalunya, un 28%. El nombre total de demandants d'ocupació a les Illes Balears del mes de desembre fou de 215.743 persones, fet que suposa un augment de 81.541 persones (+60,8%) respecte del mes de desembre del 2019. A Catalunya (+156,5%, 1.303.381) i el País Valencià (+89,0%, 900.848) mostren un augment de les demandes d'ocupació en termes interanuals, i de forma més accentuada.

► **Sinistralitat laboral (accidents i morts).** Pel cap baix, unes 128 treballadores catalanes van perdre la vida en el seu lloc de treball durant el 2019, i es produeixen més de mig miler d'accidents laborals amb baixa al dia. Des del 2012, any de la contrareforma laboral del PP, només l'any 2017 es va reduir l'accidentalitat: la resta d'anys va augmentar. El passat 2020, en què tant va disminuir l'activitat, no va ser un any en què es reduïssin els accidents laborals. En aquests darrers vuit anys a la CAC augmenten els accidents lleus i greus, i el nombre de treballadores que ha perdut la vida ronda la seixantena per any.

► **Salari:** Si fem una comparativa dels salaris entre 2010 i 2018 a la CAC, podem veure que són inferiors. No és només que es mantenen, sinó que amb 8 anys d'augment de l'IPC les retribu-

cions del 2018 són inferiors a les 2010. El 2018 el salari mitjà anual de les dones era de 21.011,89€ i el dels homes, de 26.738,19 €. Si observem les mateixes dades en els menors de 25 anys, és de 10.735,83 € per a les dones i de 13.723,63 per als homes. Aquestes xifres mitjanes brutes situen bona part de la classe treballadora catalana com a «treballadors pobres».

► **I si parlem de les dones, les xifres encara són més esfereïdores,** ja que a la precarització generalitzada s'hi suma el fet que les dones pateixen el doble només per ser dones:

ESCLETXA SALARIAL

Salari Brut Anual (SBA)

Dones 22.289,90 € / Homes 28.640,23 €

El que hem deixat de percebre les dones

6.350,33 €

Temporalitat

11% més de contractació temporal en dones a Catalunya

Taxes d'atur

Dones **Cat** 14,33% **Illes** 12,6% **PV** 20,0 %
Homes **Cat** 12,23% **Illes** 13,9% **PV** 14,9 %

Entenem els drets laborals com una qüestió central dels nostres programa i acció política. En aquest àmbit, apostem per:

• **Continuar treballant per un marc autònom de relacions laborals** i un Estatut de les Treballadores dels Països Catalans. En el camí de construcció d'aquest Estatut, s'ha d'aprofundir en l'Acord Interprofessional de Catalunya. En qualsevol dels dos supòsits, caldrà que garanteixi contractes estables i amb igualtat de drets; una regulació de l'extinció de contracte en què el manteniment de la feina sigui la centralitat; la negociació col·lectiva com a marc per consolidar drets i enfortir la representació de les treballadores; i una normativa feminista per combatre la discriminació entre altres qüestions. En aquest sentit són urgents les següents mesures:

► Derogació del contingut de les contrareformes laborals de 2010 i 2012 que els governs espanyols del PSOE i el PP van aprovar.

► Opció per als treballadors i treballadores davant de l'acomiadament improcedent. Indemnització de 45 dies per any amb un topall de 42 mesades.

► Limitació de la contractació temporal a activitats realment temporals.

► Les subcontractacions hauran de tenir autonomia tècnica i les retribucions seran iguals a les que haguessin correspost en cas de treballar contractats directament per l'empresa principal. Relació d'activitats on es prohibirà la subcontractació.

► Nou organisme representatiu: assemblea de treballadores amb capacitat de nomenar representants en cada moment per negociar convenis i processos d'acomiadaments col·lectius. I amb dret a la revocació en qualsevol circumstància de la representació unitària.

► Convenis col·lectius: eliminació de la preferència aplicativa del conveni d'empresa. Nous continguts mínims dels convenis: ultraactivitat, igualtat de gènere, eliminació de distribució irregular, etc.

► Permis de maternitat i paternitat amb suspensió obligatòria de 24 setmanes per progenitor. Retribució, mínima, de 1.200 € mensuals per part del sistema de Seguretat Social.

► Campanya ordinària, permanent i específica per la igualtat salarial entre dones i homes per part de la Inspecció de Treball de Catalunya. Es vetllarà per tal que en les empreses on el salari de les dones sigui inferior als dels homes s'acrediti la raó que ho justifica i, en cas contrari, aplicar els procediments sancionadors que corresponguin. Sense justificació legal hi haurà un procediment d'infracció, sanció i demanda d'ofici davant la jurisdicció social.

· **Reducció de la jornada laboral: una regulació que tingui com a fita les 30 hores setmanals a curt termini.** Una mesura transitòria immediata podria ser l'aplicació real de les 35 hores setmanals, amb dos dies de descans setmanal.

· Accés a la jubilació ordinària a partir dels 60 anys, garantint unes pensions 100% públiques i dignes.

· **Treballar per a la fixació d'un salari mínim interprofessional de 1.239 €.**

· **Recuperar la gestió pública del Servei d'Ocupació de Catalunya** i l'eliminació de les empreses de treball temporal dels circuits d'inserció laboral.

· **Defensa activa del dret col·lectiu de vaga: pel dret real de vaga** i suprimint la limitació abusiva de serveis mínims de vaga.

· **Defensa de l'exercici de la negociació col·lectiva** i denunciar que les imposicions unilaterals de condicions de treball són sempre formes contràries a unes relacions laborals estables i amb respecte a la cosa pactada.

· **Aplicació de protocols d'assetjament laboral i sexual i per vigilar les condicions laborals, contractuals i salarials** dels i les treballadores amb la finalitat d'eliminar les discriminacions salarials per raó de sexe i gènere. I en general, revisar l'aplicació dels convenis col·lectius a les empreses públiques i privades amb l'objectiu de garantir els drets laborals, salarials i sexuals de les dones, l'aplicació de plans d'igualtat i les mesures i/o accions positives.

· **Fer efectiva una Renda Bàsica Universal** que permeti unes condicions materials dignes per a totes les persones que viuen i treballen a Catalunya. Apostem per la plena ocupació, pel repartiment de la feina perquè pugui treballar tota la classe treballadora, però si això no es garanteix, la Renda Bàsica Universal és una alternativa positiva tant per qui té feina com per qui no en té.

· **Estabilització de la pràctica totalitat dels 90.000 interins i temporals del sector públic català.**

· **Internalitzar totes les activitats que gestionen serveis públics de manera privada.** Fins que això no es faci efectiu, garantia que totes les adjudicacions garantiran un salari de 1239 € en 14 mesades.

· **Nacionalització de les empreses** que anunciïn el tancament i puguin ser objecte de continuïtat, a causa de la seva activitat i viabilitat, sota el control democràtic de les treballadores.

· **Facilitar els processos de cooperativització** davant dels tancaments empresarials i afavorir els drets de les treballadores pel que fa a això.

Caldrà garantir contractes estables i amb igualtat de drets; una regulació de l'extinció de contracte en què el manteniment de la feina sigui la centralitat; la negociació col·lectiva com a marc per consolidar drets i enfortir la representació de les treballadores; i una normativa feminista per combatre la discriminació.

· **Ocupació verda:** planificació pública de la transició ecològica amb la creació d'una empresa pública de transició ecològica que generi llocs de treball de qualitat.

· **Estabilització i nova contractació a ensenyament, sanitat i serveis socials.**

· **Enfortir la Inspecció de Treball de Catalunya** augmentant el nombre d'inspectores i subinspectores.

· **Creació d'un servei d'inserció laboral específic per a persones LGBTI**, amb titularitat i gestió pública directa.

· **Llei d'inclusió laboral LGBTI** que disposi una quota laboral per a persones trans per al reequilibri de les taxes d'atur en persones trans, que actualment ronden el 85% d'atur en el cas de les dones trans; sanció a empreses amb pràctiques discriminadores, com l'esclenta salarial; obligatorietat d'adopció d'un pla d'igualtat amb mesures específiques LGBTI per a totes les empreses privades i contractes de l'administració pública. Reforçament de les inspeccions laborals i sancions efectives.

· **Reforçament del sector públic i de l'economia social i solidària** amb ajuts i reconeixements a la inclusió de la diversitat sexual i de gènere.

UN PROGRAMA DE TRANSICIÓ ECOSOCIAL PER A UNS DIES DECISIUS

L'exploitació dels recursos naturals per part del capitalisme, així com els sistemes basats en el productivisme desenvolupista, en els quals es prioritzen els beneficis individuals per davant dels col·lectius, ens han portat a una crisi socioambiental sense precedents en la història humana. Els tocs d'alerta pel que fa al creixement econòmic il·limitat se succeeixen des de fa més de cinc dècades sense que els governs hagin pres decisions polítiques contundents per revertir la situació.

Avui, el capitalisme tensa el sistema natural fins a tal extrem que les condicions ambientals que han sustentat les societats humanes estan en risc i ens condueixen a un col·lapse socioecològic i a una fallida ecosistèmica del planeta. La resposta a aquesta situació ha estat pràcticament nul·la. Les propostes reformistes del capitalisme verd per aturar la crisi ecològica i climàtica i la baixa implementació de les propostes del Green New Deal són incapaces de donar resposta a una emergència climàtica i ecològica que ens interpel·la diàriament.

Si no alterem els dogmes fonamentals del capital, si només introduïm regulacions o contrapesos al mercat, no podrem resoldre els problemes socials, econòmics i ecològics de la humanitat. Un futur amb unes condicions ambientals que possibilitin la supervivència només es construeix anant a l'arrel dels problemes, sense més excuses ni dilacions.

Per aquest motiu, i amb l'objectiu d'encarar el repte d'una veritable revolució ecològica, considerem imprescindible articular una programa de transició ecosocial que redefineixi el nostre camí en un marc ecològic i dibuixi els passos que caldrà fer per avançar cap a una revolució ecològica als Països Catalans la dècada vinent. Un programa, en definitiva, per garantir la plena sobirania del poble català, però també un país en equilibri

ecològic amb l'entorn natural, des de baix cap a l'esquerra i des de l'esquerra cap a la llibertat.

Per fer-ho possible cal transformar la forma que tenim de produir, de consumir i de relacionar-nos amb l'entorn, per això ens comprometem a:

- Avançar cap a una societat ecològicament racional fonamentada en la planificació col·lectiva, la reorganització ecològica i democràtica de la producció i la nacionalització i col·lectivització dels mitjans de producció.

- Promoure el decreixement de l'esfera material de l'economia, és a dir, la reducció del consum de matèria i energia en termes absoluts i especialment el de les classes dominants, per a una redistribució efectiva de la riquesa.

- Situar en el centre les necessitats humanes: la salut, l'educació, l'habitatge, la cultura i la ciència, però també la plena ocupació i el dret a l'accés lliure i universal a l'aigua potable, a fonts d'energia renovable, als aliments i al sòl fèrtil, així com a respirar aire net.

- Posar fi a l'acapament dels recursos naturals, ara en mans de les elits dominants del país.

- Recuperar la gestió dels béns comuns naturals, actualment subjectes al benefici del capital. Instaurar i consolidar formes de presa de decisions democràtiques, populars i transversals.

- Nacionalitzar les infraestructures i les xarxes de comunicació, pel seu caràcter estratègic, suspendre els processos de privatització d'infraestructures en marxa i recuperar les que actualment estan privatitzades.

Un futur amb unes condicions ambientals que possibilitin la supervivència només es construeix anant a l'arrel dels problemes, sense més excuses ni dilacions.

ORDENACIÓ TERRITORIAL, URBANISME I SÒL

- Impedir qualsevol mena d'operació especulativa relacionada amb la producció, la distribució i el consum d'energia, aigua i comunicacions.

- I, en aquest sentit, eliminarem la despesa associada a macroprojectes sense rendibilitat econòmica, ecològica i social.

- Dotar d'un estatus especial les plataformes i entitats ambientals amb un prestigi reconegut perquè gaudeixin de l'estatus d'interès públic a efectes de gratuïtat en els costos jurídics de defensa dels béns comuns o de personació en causes judicials o consultes legislatives i administratives. També facilitarem la gestió per a la transformació de federacions i unes coordinació i connectivitat millors entre plataformes i entitats.

- Recuperar el Departament de Medi Ambient i dotar-lo dels recursos necessaris perquè pugui desenvolupar correctament les seves competències en el marc de la transició ecosocial.

- Crear d'una Vicepresidència de la Generalitat sobre transició ecosocial i emergència climàtica per fer front a tots els reptes que comporta, la qual actuarà en l'àmbit polític amb titularitat pròpia i independent del Departament de Territori i Sostenibilitat i els seus respectius organismes.

Proposem un nou model territorial, que abraçi els postulats de l'ecologisme i tracti el territori com un bé comú i no un recurs a rendibilitzar, amb una proposta territorial i urbanística viable i adreçada a permetre i preservar la vida en condicions dignes per a tothom a tot arreu. Alhora, que permeti revertir substancialment el caràcter extractiu, depredador de béns i recursos naturals i altament contaminant propi del model territorial capitalista.

Aquest model territorial s'ha de configurar entenent el territori com un bé comú de totes i no renovable, organitzat tenint en compte les relacions històriques, geogràfiques i paisatgístiques dels diferents subterritoris i amb un fort caràcter de redistribució de la riquesa.

La propietat privada d'una part majoritària del sòl i els interessos especulatius han de deixar de ser un obstacle per a l'interès general a l'hora de planificar i gestionar les ciutats i el conjunt del territori. S'han de buscar iniciatives que beneficiïn tant els propietaris com la resta de la societat, i incrementin el pes del sector primari. El control públic i democràtic dels béns i els recursos naturals, entre ells el sòl, i de la seva gestió i explotació, esdevé una condició absolutament necessària, i l'eliminació total de la corrupció, un requisit prioritari i indispensable.

Per això, considerem que hem d'avançar cap a un model territorial no extractiu, equilibrat i eficient en tots els aspectes, compatible amb les polítiques de decreixement de l'esfera material de l'economia que l'actual planificació territorial i urbanística als Països Catalans no garanteix ni fomenta. Un model territorial al servei de les persones: polítiques demogràfiques, ambientals, socials i econòmiques reequilibradores que tendeixin a equiparar en tot el territori les condicions de vida, l'accés als serveis, les oportunitats

de treball i la qualitat ambiental, a la vegada que es redueixen substancialment la petjada ecològica i el deute ecològic. En aquest sentit:

- Promourem un nou model territorial centrat en el reequilibri territorial i l'equitat que consideri el territori com un bé comú no renovable. Un model amb una proposta territorial i urbanística viable i adreçada a permetre i preservar la vida en condicions dignes per a tothom a tot arreu. Aquest model ha de permetre revertir substancialment el caràcter extractiu, depredador de béns i recursos naturals i altament contaminant propi del model territorial capitalista.

- Aquest model territorial es configurarà al servei de les persones amb polítiques demogràfiques, ambientals, socials i econòmiques reequilibradores i redistributives de la riquesa que tendeixin a superar els dèficits i equiparar en tot el territori les condicions de vida, l'accés als serveis, les oportunitats de treball i la qualitat ambiental, al mateix temps que es redueixen substancialment la petjada ecològica i el deute ecològic.

- En aquest sentit, conservarem i protegiem el patrimoni natural del país, terrestre, litoral i marí. Implementarem el marc legal i les estratègies necessàries per garantir-ne la conservació, i promouem la millora del seu coneixement i el seu paper en el nou escenari de canvi global.

- Amb les finalitats exposades, introduïrem en l'ordenació del territori (plans territorials, urbanístics, etcètera) els principis de reequilibri i equitat territorial, sostenibilitat, reducció de la petjada ecològica i de carboni, adaptació als futurs escenaris climàtics, accessibilitat i decreixement, quan i on sigui necessari. A tal efecte, es promouran canvis legislatius substancials i les revisions del planejament territorial i urbanístic que resultin necessàries.

- La implantació d'un model territorial d'aquestes característiques requerirà noves formes d'organització administrativa en el territori que simplifiquin les existents, resultin més eficients i representatives i s'adaptin a la realitat del territori i al nou model que plantejem. En qualsevol cas, el paper dels ajuntaments, com a administració més propera a la ciutadania, ha de continuar sent cabdal i reforçar-se. Igualment, en aquest nou model d'organització territorial, en diversos territoris de Cata-

lunya els consells comarcals hauran de tenir més competències i més efectives, com al Solsonès, per exemple, on la població es troba molt dispersa, de manera que en molts casos els ajuntaments no poden arribar prou bé a tothom. Alhora, caldrà estudiar la possibilitat de modificar els límits comarcals quan s'escaigui per tal d'adequar més les comarques a la realitat i, amb la mateixa finalitat, plantejar la supressió d'enclavaments que han quedat desfasats. A més, la configuració adequada de les àrees metropolitanes i els seus òrgans esdevindrà una qüestió prioritària. D'altra banda, lluitarem per l'adquisició i l'exercici de competències que ara es troben en mans estatals, fet que obstaculitza seriosament la viabilitat de la planificació territorial

- Per a la configuració i la materialització d'aquest model territorial aplicarem sistemàticament polítiques de proximitat i de participació efectiva de la societat. Aquesta participació (de baix a dalt), la transparència i l'avaluació ambiental s'han d'integrar en tots els processos de presa de decisions que tinguin incidència territorial. En aquest sentit, exigirem una aplicació rigorosa, no burocratitzada i vinculant dels instruments d'avaluació ambiental estratègica i d'avaluació d'impacte ambiental, amb mecanismes de participació efectius i uns òrgans ambientals independents.

- Així mateix, prendrem com a referència i donarem suport a les lluites populars per a la defensa del territori, entre altres, aquelles relacionades amb les grans promocions especulatives de caràcter urbanístic, així com les vinculades amb el projecte de Jocs Olímpics d'Hivern: suport a la lluita de SOS Pirineus en contra dels Jocs i altres projectes impropis de l'alta muntanya; a les de SOS Costa Brava contra les noves macrourbanitzacions de segones residències previstes a Palamós, Palafrugell, Cadaqués, Santa Cristina, Begur o la Platja de Pals, la prolongació de l'autopista C-32, la variant de la C-63 a Sils i Riudarenes, el macroport de Torroella de Montgrí a la C-31, la necessitat de renaturalització dels terrenys de Ràdio Liberty; contra el CRT de Vila-seca i Salou (on ens continuarem oposant a qualsevol injecció de capital públic), el Pla de Ponent, Gran Via-Hospitalet, l'Autòdrom de Terramar, els grans complexos logístics, etcètera. Així mateix, exercirem accions polítiques i legals contra projectes de gran impacte plantejats en zones limítrofs de la resta dels Països Catalans, com els intents d'ampliació de les pistes

El control públic i democràtic dels béns i els recursos naturals, entre ells el sòl, i de la seva gestió i explotació, esdevé una condició absolutament necessària, i l'eliminació total de la corrupció, un requisit prioritari i indispensable.

d'esquí de Cerler cap a la Ribagorça, donant suport a la lluita que hi té lloc.

- Pel que fa al món rural, aquest model ha de considerar les relacions històriques, geogràfiques i paisatgístiques dels diferents subteritoris, comportar la reversió del despoblament, una descongestió ordenada d'activitats econòmiques des de les conurbacions, polítiques específiques d'habitatge, increment de les dotacions, millores de les infraestructures, etcètera, així com unes polítiques territorials i fiscals adreçades a assolir aquests objectius. Promourem la creació de bancs de terres i iniciatives com l'«espai test agrari» perquè les persones que acabin els estudis agropecuaris puguin disposar de terres per començar a treballar. Fomentarem les masoveries agrícoles, l'ús col·lectiu de terres, els horts socials... per incrementar el pes del sector primari.

- Tot això requereix també un territori diversificat: fomentarem la diversificació de les activitats econòmiques en totes les regions, evitant la dependència exterior, i potenciarem subteritoris vius que tendeixin a l'autosuficiència i a l'autogestió. Al mateix temps lluitarem pel manteniment i la recuperació de la diversitat i la connectivitat ecològica i paisatgística, la desfragmentació dels espais rurals trossets, l'eliminació de tota classe de barreres i la valoració dels diversos teixits agraris.

- De la mateixa manera, promouem i donarem suport a la identificació i el desenvolupament de la infraestructura verda de Catalunya, que ha de garantir el manteniment o la recuperació d'un estat de conservació favorable de la biodiversitat i el patrimoni natural en general, i alhora permetre el desenvolupament de les activitats econòmiques de les poblacions locals de manera sostenible.

- Així mateix, revertirem la qualificació urbanística del sòl urbà i urbanitzable a rústic quan no n'estigui garantida l'execució, s'hagin incomplert els terminis fixats pel planejament i, en general, quan aquelles qualificacions no responguin a criteris i necessitats socials. El nou urbanisme i el seu marc legislatiu es focalitzarà en l'autosuficiència en matèries i energia, la minimització de totes les formes de contaminació, la millora dels centres històrics i els assentaments rurals, els barris populars i les urbanitzacions, així com en la integració en els teixits urbans dels col·lectius amb necessitats específiques i les activitats innòcues. Conver-

tirem la rehabilitació funcional i energètica del patrimoni edificat en una prioritat de les polítiques urbanes i, al mateix temps, promouem actuacions de decreixement urbà i desurbanització quan siguin necessàries per corregir disfuncionalitats en el territori.

- En particular, exigirem al Departament competent de l'Administració de la Generalitat la revisió del planejament municipal de Catalunya amb la desclassificació dels «falsos» sòls urbans que no compleixin l'article 27 del DL 1/2010 de 3 d'agost sobre els serveis urbanístics bàsics, l'article 30 sobre el concepte de sòl urbà consolidat, o l'article 31 del DL 1/2010 de 3 d'agost sobre el concepte de sòl urbà no consolidat. Tots aquests falsos sòls urbans haurien de tornar a ser classificats pels plans d'ordenació municipal com a sòls no urbanitzables, especialment aquells que siguin inundables o amb valors ambientals, en un període no superior a 2 anys.

- Declararem una moratòria per aturar els megaprojectes i les actuacions que suposin urbanitzar sòl rústic, tret de casos excepcionals de necessitat socialment inqüestionable. En particular deixarem sense efecte els plans directores urbanístics destinats a la transformació del territori que han estat aprovats o es troben en tràmit. Aprovarem i desplegarem aquells altres plans que tenen per objecte preservar de la urbanització els espais litorals, d'alta muntanya i les planes agrícoles. En aquest sentit, exigirem l'aprovació immediata del Pla Director Urbanístic de revisió dels sòls no sostenibles del litoral gironí, a continuació, impulsarem l'ampliació urgent del seu abast. Així mateix, declararem incompatible amb els espais costaners la implantació d'urbanitzacions i de noves infraestructures portuàries.

- Replantejarem totalment el model turístic predominant, concentrat en determinades parts del territori que en depenen quasi exclusivament, depredador de recursos, amb un fort impacte ambiental i social i basat en l'explotació laboral.

- Potenciarem la gestió urbanística de caràcter públic i les fórmules d'economia social, solidària, cooperativa i ecològica, i continuarem lluitant aferrissadament contra la corrupció urbanística.

- Durem a terme una redefinició radical de les polítiques d'infraestructures de mobilitat i

BIODIVERSITAT, GEODIVERSITAT I ESPAIS NATURALS

transport, energètiques, hidràuliques, d'informació, etcètera que en reverteixi la radialitat respecte de les grans conurbacions, garanteixi l'accessibilitat i el servei arreu, redueixi la mobilitat forçosa de persones i mercaderies, prioritzí el transport públic i els models no contaminants, elimini la dependència de les grans xarxes energètiques i redueixi substancialment el consum de recursos i la contaminació generada i, en general, l'impacte sobre els sistemes naturals i el paisatge. Impulsarem una moratòria en l'execució de grans infraestructures viàries per tal d'adaptar-ne la planificació a aquests criteris i evitar duplicitats innecessàries. Alhora, potenciarem les comunicacions públiques a les zones més despoïades arribant als nuclis més petits de tot el territori. Exigirem una planificació, actualment inexistent, que ordeni racionalment la implantació de nous complexos i parcs de generació d'energies renovables i protegeixi els sòls agrícoles i altres, i que prioritzí, al mateix temps, l'autosuficiència a tots els nivells.

- Promourem plans de protecció integral del medi ambient contra tota aquella mena d'activitats que no el respectin; aquests plans tindran com a objecte les àrees agrícoles, muntanyenques, forestals, costaneres, els entorns fluvials i d'aiguamolls, etcètera, on només es permetrà un ús tradicional, racional i respectuós amb el medi.

- Activarem els projectes necessaris per prevenir i adaptar anticipadament les ciutats, les infraestructures i els usos del territori a l'emergència climàtica i a les futures condicions ambientals que se'n derivaran, amb una prioritat especial per aquelles parts del territori més amenaçades i vulnerables, com el Delta de l'Ebre.

Apostem per un model de societat respectuós amb el medi natural i els seus béns naturals i que no estigui al servei de les multinacionals i empreses, que només el conceben com a font de recursos econòmics i el sobre-exploten. Hem de promoure una reducció dels recursos naturals que consumim com a societat a escala global, així com de l'impacte d'usos i activitats sobre el patrimoni natural.

La lluita per la natura a Europa implica recuperar tota la flora i la fauna autòctones. Desnaturalitzar els espais que la revolució industrial i el cristianisme han considerat com a menyspreables o eliminables: plantes no productives i animals que molesten. La renaturalització de tot el continent, la recuperació de boscos madurs, el retorn dels grans depredadors i de tota la flora i la fauna que corresponen als boscos que creixen per l'abandonament agrícola i ramader i pel centralisme de les grans ciutats ha de ser el punt de partida per a una nova visió global de la natura en què totes les plantes i animals viuen, creixen, cohabiten i evolucionen en plenitud. Per complir amb aquest plantejament:

- Aprovarem la Llei del Patrimoni Natural i la Biodiversitat per tal de dotar les polítiques de la natura d'un marc legislatiu actualitzat i unitari.

- Desplegarem durant el primer any de legislatura l'Agència de la Natura creada per la Llei 7/2020, de 2 de juliol, i la dotarem de tots els recursos necessaris per al seu funcionament correcte.

- Creació immediata del Conservatori del Litoral, tal com determina la Llei 8/2020, del 30 de juliol, de Protecció i Ordenació del Litoral, i destinar un pressupost anual a aquest

Un model de societat respectuós amb el medi natural i els seus béns naturals i que no estigui al servei de les multinacionals i empreses, que només el conceben com a font de recursos econòmics i el sobre-exploten.

Conservatori d'un mínim de 10 milions d'euros per tal d'adquirir i gestionar terrenys d'alt valor ambiental, ecològic, cultural o paisatgístic al litoral.

- Aprovarem i executarem el Pla Sectorial de connectivitat ecològica de Catalunya, que inclogui les mesures urgents de desfragmentació per facilitar desplaçaments adaptatius relatius al canvi climàtic i la funcionalitat ecològica del territori.

- Desenvoluparem una Llei de protecció i gestió de terrenys d'alt valor geològic, i també dotarem d'una protecció efectiva l'inventari d'Àrees d'Interès Geològic de Catalunya (EIG), Llocs d'Interès Geològic (LIG) i Llocs d'Interès Patrimoni Miner (LIPM). Inclourem a aquest inventari els sistemes dunars litorals i continentals, i dotar d'una especial protecció els pocs hàbitats d'interès comunitari prioritari de sistemes dunars que queden sense urbanitzar a Catalunya.

- Desenvoluparem la Llei del patrimoni geològic de les aigües subterrànies de Catalunya com a LIG del subsòl.

- Fomentarem la creació de Parcs Geològics per diferents indrets de Catalunya i articularem la normativa per poder-los crear.

- Exigirem una moratòria a l'extracció de corall vermell (*Corallium rubrum*) en aigües exteriors de Catalunya per tal de recuperar i preservar l'entorn natural dels boscos de corall vermell, que es troba en estat crític de conservació.

- Impulsarem la creació d'una cartografia d'hàbitats marins del litoral submarí de Catalunya que inclogui l'evolució anual, i un informe de l'estat de les praderies fanerògames submarines i del retrocés dels ecosistemes. Una eina bàsica per gestionar els ecosistemes i evitar-ne la desaparició, especialment d'aquelles àrees submarines protegides.

- Regularem i limitarem les àrees d'accés de les embarcacions d'esbarjo, especialment les motoritzades, així com fondeigs en prats de posidònia, pel seu impacte tant acústic com ambiental.

- Ampliarem l'àrea protegida del Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter perquè inclogui els sistemes dunars de la platja del Grau de Pals (al terme municipal de Begur) i

les pinedes sobre dunes de Torre Mora, Paratge Rodors, sectors Rodors, Roca Blanca i Pineda de Pals (terme municipal de Pals), complint amb la Resolució del Síndic de Greuges de Catalunya de 17 de febrer de 2017 de l'expedient 7667/2016, i la Resolució 332/XI del Parlament de Catalunya sobre la platja de Pals 250-00424/11.

- Reclamarem la renaturalització dels terrenys de Ràdio Liberty a la platja Llarga (Baix Empordà) i la seva vigilància i conservació, especialment dels hàbitats d'interès comunitari prioritari dins d'aquest paratge i tot el seu entorn, mantenint algun edifici per poder crear el museu de Ràdio Liberty i la Guerra Freda i un punt d'informació del Parc Natural, així com recuperar, divulgar i conservar les restes arqueològiques, tal com estableix la Resolució 850/XII del Parlament de Catalunya. Demanarem fons europeus de recuperació amb aquesta finalitat.

- Desenvoluparem una normativa de protecció, recuperació, divulgació i gestió de l'Inventari de Zones Húmedes de Catalunya en compliment del que disposa l'article 11.1 de la Llei 12/1985, d'Espais Naturals, en relació amb la protecció de les zones humides.

- Promourem un Pla de gestió dels espais naturals de protecció especial de Catalunya que inclogui també els Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN), els quals corresponen al 12% dels espais naturals incloent-hi els parcs naturals gestionats per la Diputació de Barcelona –Montseny, Sant Llorenç de Munt, Collserola, etc – i els del Massís del Garraf, Olèrdola, Montnegre, etcètera. Incrementarem el pressupost d'aquest pla de gestió. Demanarem fons europeus de recuperació amb aquesta finalitat.

- Aprovarem un Pla Especial i d'un Pla d'ús i gestió a tots els Espais Naturals de Protecció Especial (ENPE) a Catalunya, ja que actualment la majoria d'aquests espais no en tenen.

- Dotarem dels equipaments i infraestructures necessàries, tant de divulgació i formació com d'administració, tots els Parcs Naturals de Catalunya. Aturarem les retallades en els pressupostos dels Parcs Naturals de Catalunya i destinarem la totalitat de la taxa turística als seus plans de gestió.

CICLE DE L'AIGUA

Laigua és un bé comú imprescindible per a la vida i, com a tal, ha d'estar a l'abast de tothom, i en cap concepte gestionada per grans empreses que només busquen el lucre. L'aigua és un eix bàsic per a garantir la dignitat de les persones i dels pobles.

L'accés a l'aigua i el sanejament han d'estar garantits com el dret humà que són. Encara que alguns han volgut convertir l'aigua en un actiu financer més, un objecte de negoci de multinacionals que procuren apoderar-se d'aquest mercat captiu, nosaltres defensarem l'accés universal a l'aigua –sense talls de subministrament– i al seu sanejament. A més, defensarem la gestió 100% pública, directa i transparent de tot el cicle de l'aigua, que garanteixi el manteniment dels cabals ecològics, l'optimització dels recursos hídrics i la qualitat ecològica de les reserves naturals. El camí per a una gestió sostenible de l'aigua ha de passar per augmentar la quantitat i la qualitat dels recursos hídrics disponibles i també per millorar l'eficiència i el control públic en tots els àmbits de gestió. Un model que defugui les lògiques mercantilistes i no estigui sotmès als interessos privats i a les amenaces de reducció de llocs de treball per augmentar el benefici empresarial. Cal fer un replantejament sobre la sostenibilitat dels nostres sistemes (tant l'agrari com l'aquàtic) i construir col·lectivament el model de gestió de l'aigua a escala global.

Als Països Catalans hi ha tot un seguit de demandes d'aigua i de limitacions en disponibilitat –actuals i futures– que qüestionen la sostenibilitat dels nostres sistemes, tant l'agrari com els ecosistemes aquàtics, i per això cal plantejar-se quin ha de ser el model de gestió de l'aigua a escala global tenint en compte tot el seu cicle. En aquest sentit:

· L'aigua és un dret humà i com a tal hi garantirem l'accés i sanejament, i establim un Pacte Nacional de l'Aigua sobre la base del

Pacte Social i Institucional per l'Aigua Pública, que inclou 4 demandes bàsiques:

- ▶ El Dret Humà a l'Aigua i al Sanejament (DHAS) com a dret universal.
- ▶ Un model de gestió pública de l'aigua que sigui exemple de gestió democràtica i transparent.
- ▶ Aplicar una política de l'aigua que preservi els ecosistemes aquàtics de les conques que abasteixen i donen vida al territori.
- ▶ Crear un espai de concertació social sobre l'aigua.

· Defensarem la gestió 100% pública, democràtica i transparent de tot el cicle de l'aigua, garantint el manteniment dels cabals ecològics, l'optimització dels recursos hídrics i la qualitat ecològica de les reserves naturals.

· Recuperarem el control de la gestió de l'aigua en alta (distribució supramunicipal) i afavorirem la gestió directa del servei d'abastiment d'aigua de les poblacions mitjançant l'establiment d'un nou marc de regulació que dificulti la gestió indirecta o externalització d'aquest servei (en el cas de l'aigua, quasi sempre per filials d'AGBAR).

· Crearem una oficina per fomentar i donar suport als municipis en els processos de remunicipalització de la gestió de l'abastiment d'aigua

· Recuperarem sota gestió pública totes les infraestructures de sanejament d'aigües, així com les plantes potabilitzadores i dessalinitzadores, que juguen un paper clau en el procés d'abastiment d'aigua.

· Garantirem la titularitat pública d'Aigües

Defensarem la gestió 100% pública, directa i transparent de tot el cicle de l'aigua, que garanteixi el manteniment dels cabals ecològics, l'optimització dels recursos hídrics i la qualitat ecològica de les reserves naturals.

Ter-Llobregat (ATLL), de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i de totes les infraestructures de l'aigua que en depenen.

· No permetrem el traspàs de la totalitat del cànon de l'aigua cap a empreses mixtes o privades i que posin en perill el reequilibri territorial.

· Apostarem per una política d'infraestructures de redistribució del recurs de l'aigua pel que fa a conques que prohibeixi els transvasaments, tot aplicant criteris d'eficiència d'ús que garanteixin una gestió sostenible i perdurable.

· Ens oposem al Pla Hidrològic Nacional que posa en risc el cabal ecològic de l'Ebre i el futur del delta i les seves comarques.

· Aprovarem el Pla Integral de Protecció del Delta de l'Ebre per combatre els efectes del canvi climàtic sobre el delta de l'Ebre, que inclourà el traspàs de sediments dels embassaments de la conca a la desembocadura.

· Derogarem l'actual Pla de Gestió de Conques Internes i elaborarem un nou pla que gestioni eficaçment els cursos fluvials i incrementi els cabals ecològics de tots els rius.

· Aprovarem el Pla de Sequera previst en el Pla de Gestió del Districte de Conca Fluvial de Catalunya de 2009.

· Revisarem els regadius dels canals Segarra-Garrigues i Xerta-Sènia, i auditarem les obres del Segarra-Garrigues.

· Elaborarem un Pla de Descontaminació de Sòls, Rius i Aqüífers que carregui els costos de les actuacions als responsables de la contaminació.

· Impulsarem polítiques decidides de foment de la reutilització d'aigües i de reducció dràstica del consum, especialment del que es destina a l'oci privat i elitista i en el sector turístic (camps de golf, piscines, etcètera).

· Aprovarem un impost al consum d'aigua per a usos turístics.

· Delimitarem i prohibirem l'ús de determinats pesticides i herbicides en l'agricultura per evitar la contaminació dels aqüífers i de les aigües costaneres

· Planificarem en el temps la implantació progressiva de sistemes naturals de depuració de les aigües residuals i també des d'un punt de vista ambiental envers el territori perquè esdevinguin una xarxa d'aiguamolls i llacunatges per a la biodiversitat.

· Planificarem, regularem i establim els límits de la demanda d'aigua en tots els sectors econòmics (alimentari, extracció de recursos, indústria, edificació, etc.) i per al consum domèstic a partir dels límits biofísics planetaris, i imposant de forma obligatòria l'anàlisi del cicle de vida (ACV) i uns determinats límits en el consum d'aigua.

RESIDU ZERO

És necessari un canvi de paradigma en la gestió dels residus. Un canvi que vindrà donat pel treball en tres eixos: socialitzar alternatives en el discurs, formular noves propostes polítiques i proposar noves pràctiques amb relació a la gestió de residus. Unes noves propostes polítiques i noves pràctiques que haurien d'interrelacionar el vector ecologista i el vector social en el sentit de considerar la prevenció i gestió de residus com un sector econòmic que pot generar ocupació, tenint ben present que s'han de millorar les condicions laborals existents actuals.

Trencar amb la dinàmica de gestió de les grans empreses de l'Ibex35 per obrir el camí a les empreses d'inserció social i les cooperatives és un altre dels grans reptes.

La nostra aposta política pel que fa als residus és l'impuls d'un canvi de model transformador basat en la prevenció i la reducció dels residus, així com la reducció de la contaminació derivada de la generació i gestió d'aquests residus. Residus, contaminació, ús de recursos i tecnologies emprades estan estretament interrelacionats: per tant, cal unir les polítiques d'estalvi de recursos i de prevenció, recuperació i reciclatge de residus i contaminació amb les polítiques de disseny, producció i distribució de productes per tal de garantir-ne la compatibilitat tant amb els territoris com amb la salut ambiental.

La prevenció i la reducció de residus pot crear ocupació en el sector de la reparació i el reciclatge dels productes, permet reduir la despesa pública i avançar cap a una economia baixa en carboni. Un model basat en la reducció, la reutilització, la reparació i el reciclatge. Un model que inclogui la reconversió industrial sota criteris de producció neta i que assumeixi que l'economia és entròpica i que no n'hi ha prou que sigui més circular.

La nostra aposta per una política del «Residu Zero» és ferma, per això:

- Impulsarem una Llei catalana de Residu Zero de prevenció de residus i ús eficient dels recursos. Pressionarem perquè la nova Llei de Residus pendent incorpori totes les mesures desplegades en aquest punt.

- Apostem per un canvi de model transformador basat en la prevenció i la reducció dels residus, així com la reducció de la contaminació derivada de la generació i gestió d'aquests residus. Un model basat en les 4-R: reducció, reutilització, reparació i reciclatge.

- Defensem una reconversió de l'activitat econòmica orientada ecològicament amb l'objectiu d'assolir el «Residu Zero» i el control i reducció de la contaminació. En aquesta direcció, desenvoluparem una política ambiental major i intensa per part de les administracions catalanes, tant en els àmbits urbans i de serveis com en els industrials i agrícoles.

- Actuarem prioritàriament en les activitats més contaminants, on cal que la seva reconversió o clausura es faci sense dilacions, i les sotmetrem a plans de descontaminació (centrals nuclears, excés d'emissions de gasos d'efecte hivernacle, salinització de planes deltaïques, contaminació dels aqüífers per nitrats, indústria petroquímica, contaminació difusa per transport, etcètera).

- Promourem la municipalització dels serveis de recollida de residus municipals i per fer de la recollida i tractament separat dels residus orgànics el principal eix i objectiu de les polítiques públiques, emprant els sistemes de recollida que siguin més eficients, tal com s'ha demostrat en molts municipis, com el sistema Porta a Porta (PAP).

- Impulsarem el compostatge de forma descentralitzada. Acostant el tractament de la fracció orgànica i l'aplicació del compost que en resulti als territoris per reduir les despeses de transport

Interrelacionar el vector ecologista i el vector social en el sentit de considerar la prevenció i gestió de residus com un sector econòmic que pot generar ocupació, tenint ben present que s'han de millorar les condicions laborals actuals.

CANVI CLIMÀTIC, QUALITAT DE L'AIRE I SALUT AMBIENTAL

i de tractament (plantes de compostatge, biodigestors, etcètera), incloent-hi les restes agrícoles, per trinxar-les i compostar in situ en comptes de cremar-les.

- Farem que les empreses productores i distribuïdores participin del tot en els costos de gestió i en la recerca de solucions preventives per als seus productes mitjançant mesures que parteixin del principi de responsabilitat ampliada del productor (RAP).

- Superarem l'actual sistema de recollida d'envasos i altres amb l'aplicació de metodologies demostrades eficients, com el Sistema de Dipòsit, Devolució i Retorn (SDDR), així com la recollida conjunta de materials reciclables a triar en planta, intensificant la prevenció, les recollides selectives i la recuperació dels residus municipals, plantejant les infraestructures de recuperació i reciclatge adequades.

- Regularem i fiscalitzarem l'obsolescència programada i els productes que no siguin reutilitzables, reparables o reciclables, així com la màxima universalització dels aparells electrònics addicionals, com els carregadors i les bateries.

- Apostem per aplicar una fiscalitat verda per incentivar el canvi de model, crear impostos ambientals a productes de plàstic i envasos d'un sol ús.

- Treballarem per al compliment definitiu de la moratòria aprovada pel Parlament el 2020 sobre la construcció de nous projectes de plantes d'incineració, tancarem ordenadament les incineradores en funcionament a Catalunya i evitarem la crema de residus en cimiteres i en forns industrials. Mentre no es tanquin les incineradores, apostarem pels controls atmosfèrics i ambientals estrictes, tant en la crema dels gasos de sortida com els controls en continu.

El deteriorament de la qualitat de l'aire ha estat una de les principals conseqüències del desenvolupament del model urbano-industrial capitalista a escala global. En les darreres dècades, aquesta problemàtica ambiental ha esdevingut un problema de salut greu que ha provocat una de cada deu morts prematures a Europa. L'origen de la contaminació atmosfèrica recau en l'ús dels combustibles fòssils com la benzina, el gasoil o el carbó, i les fonts d'aquesta contaminació són múltiples, però destaquen el transport rodat, aeri i marítim, les centrals tèrmiques i les plantes incineradores de residus.

El capitalisme ha normalitzat la falsa idea que contaminar l'aire és gratuït i que, en tot cas, esdevé una externalitat negativa més a assumir pel bé del progrés i l'acumulació del capital. Tanmateix, vivim permanentment sota l'amenaça invisible dels contaminants atmosfèrics que deterioren la nostra salut i escurcen la nostra vida, especialment la de les classes populars, que viuen majoritàriament en unes condicions ambientals precàries. Alhora, la contaminació atmosfèrica esdevé un precursor més d'altres malalties, com s'ha pogut observar en l'afectació de la Covid-19 en les zones més contaminades de les grans ciutats.

És per això que reclamem que es duguin a terme estudis independents de la qualitat de l'aire que respirem en els polígons industrials i químics, així com estudis epidemiològics. Cal trencar amb l'opacitat, la connivència i la impunitat de les empreses del sector químic.

Volem impugnar aquesta normalitat situant l'aire com un bé natural estratègic més a preservar com a element fonamental per al manteniment de la vida. Per això, entenem que respirar un aire net és un dret inalienable de qualsevol ésser humà, però també viure en un entorn lliure de contaminació acústica. Actualment, revertir els elevats nivells de contaminants atmosfèrics, millorar la qualitat de l'aire i reduir els nivells de soroll només és possible amb un canvi radical

dels sistemes de transport, generació i tractament dels residus i model energètic i productiu. En aquesta direcció:

- Garantirem el dret de la població a viure en un ambient sa i ecològicament equilibrat que garanteixi la preservació de l'entorn natural, la conservació d'ecosistemes, la biodiversitat i la integritat del patrimoni genètic, la prevenció de les agressions ambientals i la recuperació dels espais naturals degradats.

- Disminuirem la petjada ecològica de Catalunya i del consum energètic i material actual i la generació de residus.

- Garantirem els drets ambientals de les generacions futures i revertirem la crisi ecològica global fomentant el decreixement del consum energètic i material.

- Promocionarem tecnologies i energies alternatives no contaminants i de baix impacte que garanteixin la sobirania energètica, la sobirania alimentària i el dret a l'accés a l'aigua.

- Fomentarem la reconversió del cicle de vida dels productes amb l'objectiu de reduir les externalitats negatives i en consonància amb els límits de capacitat d'assimilació i de regeneració del medi natural i dels entorns urbans.

- Farem efectiu el dret a viure en entorns laborals i socials ambientalment saludables i lliures de tòxics i el dret a una alimentació lliure de contaminants.

- Impulsarem un nou Pla de Qualitat de l'Aire per combatre la contaminació atmosfèrica actuant sobre el trànsit en les principals poblacions i trajectes interurbans, les emissions del sector marítim, especialment el creuerista, i el sector industrial i petroquímic.

- Rehabilitarem la Llei de Canvi Climàtic parcialment suspesa pel Tribunal Constitucional per tal de reduir progressivament les emissions de gasos d'efecte hivernacle, i elaborarem un pla de tancament dels processos de valorització energètica dels residus en cimiteres i plantes incineradores.

- Desenvoluparem els impostos a les emissions de CO2 als vehicles i a l'activitat econòmica, així com a les emissions de NOx dels grans vaixells inclosos en la Llei de Canvi

Climàtic, que han de nodrir el Fons de Patrimoni Natural i el Fons Climàtic.

- Promourem un pla de salut escolar i d'equipaments de gent gran basat en protegir la qualitat de l'aire en l'entorn immediat i a les principals vies d'accés. Entre les principals mesures inclourà la vianantització i la prohibició de la circulació de vehicles pesants i la reducció dràstica del trànsit privat no resident als entorns escolars i de gent gran, així com la creació de cinturons verds arbrats dins i fora de les seves ubicacions.

- Vetllarem per la seguretat i el control ambiental i vers la salut de la població de l'entorn dels polígons químics.

- Treballarem per l'eliminació progressiva de l'ús d'agroquímics en el territori desenvolupant polítiques agrícoles i comercials per a la transició cap a un model de producció i consum d'aliments agroecològics i de proximitat.

- Proposarem plans de contractació pública alimentària de producció ecològica i km 0 per a escoles, instituts, hospitals, etcètera.

- Es prohibirà l'ús de fitosanitaris en espais i parcs públics i s'implantaran plans de contractació pública de productes lliures de disruptors endocrins.

- Dotarem la Zona de Baixes Emissions (ZBE) de l'àrea metropolitana de Barcelona de diversos intercanviadors a la perifèria, als límits de la ZBE, que serveixin d'aparcament gratuït de vehicles i bicicletes i estiguin connectats al transport públic i als carrils bici i altres sistemes de mobilitat personal no contaminant.

Volem
impugnar
aquesta
normalitat
situant l'aire
com un
bé natural
estratègic
més a
preservar
com a element
fonamental
per al
manteniment
de la vida.

REORDENAMENT DEMOGRÀFIC

Als Països Catalans la implantació en el territori dels assentaments humans, les infraestructures i les activitats econòmiques es caracteritza per la seva distribució desigual i desequilibrada, així com pel seu impacte negatiu sobre el medi ambient, la biodiversitat, el patrimoni natural i els béns naturals, un reflex del qual és la forta petjada ecològica que, en el cas de Catalunya, multiplica per 8 la superfície del país.

A tot el país hi ha 147 ciutats amb més de 20.000 habitants, on es localitza prop del 72% del total de la població. Evidentment, aquest percentatge creix sensiblement si es consideren també els nuclis urbans menors. La població, les activitats econòmiques i els serveis s'han concentrat majoritàriament a les àrees urbanes, sovint conurbacions, que ocupen en conjunt una part molt reduïda del territori, on també es troben importants bosses de pobresa i de marginalitat, els consums energètics més elevats i els índexs més alts de contaminació de l'aire, de l'aigua i dels sòls. Aquests sistemes urbans no poden mantenir-se sense importar immenses quantitats de materials, béns i energia de l'exterior (amb l'impacte consegüent sobre els sistemes naturals, el medi rural i el paisatge), ni sense expulsar-ne els residus i la contaminació generats pel seu funcionament, també amb repercussions negatives importants en l'àmbit social, ambiental i econòmic en el món rural. En aquest darrer, a més, la manca de condicions de vida dignes, de serveis i d'oportunitats que hi ha n'ha propiciat l'abandonament, amb l'envelliment de les poblacions, un fort descens demogràfic i unes conseqüències extremadament negatives sobre els sistemes agraris i forestals i sobre el conjunt del país.

Als Països Catalans l'expansió urbana ha estat (i encara és) el principal motor i objectiu de les polítiques territorials i urbanístiques dels poders públics. Aquestes polítiques s'han desenvolupat sotmeses al paradigma del creixement indefinit i cenyides a la lògica del capitalisme. Així, el territori, tot i ser un recurs no renovable que acull la resta de recursos i béns naturals terrestres, ha

esdevingut un objecte més de consum, de mercat i d'especulació intensius i, en darrer terme, de transformacions devastadores.

La titularitat majoritàriament privada dels sòls potencialment aptes per ser urbanitzats és un focus de tensions constants. En aquest context, la principal funció del planejament territorial i de l'urbanisme ha estat tradicionalment la generació i legalització d'expectatives immobiliàries, que han estat sobredimensionades, sovint d'una manera desmesurada, tacades per la corrupció i, òbviament, contràries a l'interès general. S'han materialitzat en innumbrables operacions d'extensió urbana indiscriminada i de creació d'àrees aïllades d'alta ocupació de sòl (nuclis de baixa densitat de caràcter turístic i de segona residència, centres logístics, etcètera), dutes a terme generalment a costa d'espais d'alt valor agrari, paisatgístic i/o d'interès natural. Cal afegir a això la implantació de grans infraestructures (viàries, energètiques, de residus, embassaments, regadius integrals, etcètera) que han degradat i fragmentat reiteradament aquests territoris.

Cal que comencem a posar sobre la taula quina alternativa volem per revertir les problemàtiques plantejades en els punts anteriors. Cal treballar una proposta d'un nou model territorial que reculli els postulats de l'ecologisme, coherent amb els nostres principis en l'àmbit social i econòmic, en la lògica del qual s'han de poder proposar alternatives territorials i urbanístiques viables i desplegar polítiques territorials concretes. Ha d'anar adreçat a permetre i preservar la vida en condicions dignes per a tothom en qualsevol indret, a incentivar dinàmiques que afavoreixin la redistribució de la població d'una manera equilibrada pel territori i, al mateix temps, revertir substancialment el caràcter extractiu, depredador de béns i recursos naturals i altament contaminant propi del model actual.

Les pressions al territori a través de l'aprovació de Plans Directors Urbanístics són constants i posen en perill ecosistemes i espais de gran interès paisatgístic i ambiental. Des de la CUP do-

Permetre
i preservar
la vida en
condicions
dignes per a
tothom
en qualsevol
indret,
a incentivar
dinàmiques
que afavoreixin
la redistribució
de la població
d'una manera
equilibrada
pel territori.

RECERCA I UNIVERSITATS: UNA PERSPECTIVA ECOLOGISTA, FEMINISTA I ANTICAPITALISTA ALS PAÏSOS CATALANS

narem suport a les plataformes que lluiten per assolir moratòries de noves construccions en terrenys agrícoles o naturals, alhora que defensarem processos participatius populars per definir quin model urbanístic sostenible necessitem, revertint els plans urbanístics vigents, basats en un model urbanístic que fomenta les dinàmiques d'un capitalisme depredador del territori i ecocida, amb l'objectiu d'obrir processos de participació que mostrin les contradiccions de l'actual model urbanístic i del desenvolupament del territori metropolità.

En aquest sentit el sòl és un recurs limitat que no pot ser ocupats amb models urbanístics no compactats. Les urbanitzacions són estructures urbanes insostenibles per molts motius: dificultat en la prestació de serveis, major dependència dels vehicles privats, alts consums d'aigua i energia per càpita, dificultat en la construcció de xarxes veïnals i de relacions socials en general, distorsió de les estratègies antiincendis i, sovint, causa de focs forestals, etc. L'urbanisme d'ús extensiu del sòl és un problema arreu dels Països Catalans i cal defensar polítiques municipals i supramunicipals de reversió del problema amb desclassificacions progressives del sòl urbà i amb l'aturada de futurs projectes urbanístics.

La crisi derivada de la Covid-19 ha posat al descobert moltes de les febleses dels sistemes públics que sustenten la nostra societat (sanitat, educació, serveis socials, etcètera) i ha fet encara més òbvia la importància de la recerca i la ciència, cabdals per construir un país preparat per afrontar els reptes que se li presentin. El moment actual requereix un replantejament radical del nostre sistema de recerca i universitats des d'una perspectiva pública, ecologista, feminista, i transformadora, on la generació de coneixement, la ciència i la innovació tecnològica siguin alguns dels pilars fonamentals sobre els quals construir un país sobirà, modern, sostenible i respectuós amb la natura i els qui hi habiten.

El sistema de la recerca i universitats, més enllà dels seus obvis àmbits de generació de coneixement i de desenvolupament científicotecnològic, és també un important sector laboral i socioeconòmic que en el nostre país està massa precaritzat i sense els recursos públics necessaris per a la seva potenciació. A casa nostra, l'àmbit de la recerca i les universitats ocupa milers de persones, unes 25.000 només a les universitats, i rep centenars de milions d'euros de finançament, així que també suposa una font de riquesa i coneixement a banda de ser una eina bàsica per millorar de la nostra salut, la qualitat de vida i la sostenibilitat del planeta. Per tant, incidir-hi implica treballar per les condicions laborals de milers de persones, gestionar un elevat capital provinient, majoritàriament, de l'erari públic, i generar un coneixement bàsic per afrontar els nous reptes i incidir en com aquest coneixement acaba repercutint a la societat.

Quan parlem de recerca ens hem d'allunyar de la imatge de l'investigador elitista i alienat socialment que desenvolupa la seva recerca d'esquena a la ciutadania al·legant una suposada distància conceptual i de forma. La recerca ha de formar part de tots els eixos de la nostra vida i la societat no només se l'ha de sentir seva, sinó fer-se-la seva i participar-hi. La historiadora local que re-

Les polítiques en Recerca i Universitats haurien de ser prioritàries per a la transformació cap a un país més avançat.

cull la tradició oral de les rondalles, els ornitòlegs aficionats que participen en l'elaboració del cens d'aus arreu dels Països Catalans, les companyes que teoritzen i posen sobre la taula alternatives relacionals a l'heteropatriarcat, totes aquestes persones, i moltes més en altres àmbits, també fan una gran contribució a la ciència del nostre país. Per tant, hem de crear un model de recerca que socialitzi i democratitzi la recerca professional i que estimuli i faci valdre la recerca popular. Creiem, doncs, que la recerca i la universitat han d'estar al servei del creixement del coneixement en tots els aspectes de la vida i l'univers i l'apropin a la societat, i no busquin només generar productes de valor per al mercat.

Les condicions de la majoria de grups de recerca és cada vegada més insostenible a causa de l'infrafinançament dels seus projectes, la manca d'estabilitat dels investigadors i l'elevada càrrega docent i burocràtica. A més, hi ha una manca de transparència en la planificació de la recerca i no tots els col·lectius de la comunitat científica són presents als òrgans de govern. La majoria de la recerca està sustentada en gran part per personal investigador precaritzat. Aquest col·lectiu inclou els tècnics, siguin PAS universitari o no, els estudiants de doctorat, que els darrers anys han vist com disposen de menys beques i de durades més curtes, i estudiants de màster o de final de grau, que aconsegueixen tasques de recerca de forma no remunerada. El col·lectiu del fals professorat associat també concentra gran part de les condicions laborals precàries, amb una temporalitat insostenible i amb remuneracions insuficients considerant l'elevada càrrega docent que sostenen i sense la qual les universitats no podrien funcionar. A més, l'escàs personal tècnic o d'altres figures intermèdies de personal investigador no permanent és el que fa que una majoria d'estudiants amb un excel·lent grau de formació no tinguin futur al nostre país, i molts emprenguin viatges sense retorn, no sempre de forma volguda, o acabin treballant en sectors aliens a la seva formació, cosa que desdibuixa el capital humà, tècnic i teòric adquirit en la formació superior especial-

litzada que podria incidir en transformar la nostra societat. Aquests col·lectius són els que produeixen i socialitzen gran part del coneixement, però que no veuen reconegut el seu treball, ja sigui pagant per fer els treballs de final de grau o de màster o rebent la consideració «en formació» o «en pràctiques», amb les corresponents rebaixes salarials i de condicions laborals. Finalment, cal remarcar que les universitats i centres de recerca generen un ampli entorn laboral on treballen, també, milers de persones no investigadores que es fan càrrec de les tasques d'administració i serveis, fonamentals per al funcionament d'aquestes institucions, així com de sectors econòmics que proveeixen d'equipaments, reactius i programaris al món de la recerca i el coneixement.

Les universitats concentren part de la recerca que es fa al país. No obstant això, un entramat complex d'altres institucions i ens públics, privats i publicoprivats (centres tecnològics, centres de recerca, instituts, fundacions, parcs científics, hospitals i empreses) cada vegada agafen més pes en la nostra recerca. La recerca, sigui pública o privada, rep finançament públic i privat, i tal com passa amb la sanitat o amb l'educació, s'estableixen dobles i triples xarxes amb un funcionament sovint difícil d'entendre i fiscalitzar. De fet, el creixement d'institucions de recerca privats o publicoprivats no ha anat acompanyat d'un creixement proporcional del finançament públic de la recerca, cosa que ha anat en detriment del finançament de la recerca dins de les universitats i ha generat una tendència l'espoliació que cal aturar.

És per tot això que les polítiques en Recerca i Universitats haurien de ser prioritàries per a la transformació cap a un país més avançat, entenent per avançat aquell que aposta pel coneixement, la sostenibilitat, la democratització i la sobirania per millorar la qualitat de vida de la seva gent, i tot això sense oblidar aquells i aquelles que fan possible aquests avenços. Invertir en recerca sempre és invertir en futur, i hem de tenir prou consistència perquè aquesta inversió es faci amb el nostre prisma.

Per tots aquests motius, ens comprometem a:

RECERCA I UNIVERSITATS, PÚBLIQUES I CENTRALS EN EL PAÍS

· Crear un Departament d'Universitats i Recerca per dotar-lo d'autonomia pressupostària i d'una governança al servei de la societat que no estigui supeditada als interessos merament empresarials, com ha estat fins ara dins del Departament d'Empresa i Coneixement. Aquest departament s'encarregarà, entre altres temes, del finançament públic de la recerca i de l'educació superior, de garantir la qualitat universitària i de la recerca, de convocar beques de formació superior, de fomentar l'ocupació en l'àmbit del coneixement i de la investigació en universitats i instituts de recerca propis i participats, de crear òrgans d'assessorament i coordinació científica al govern davant dels reptes del país, d'impulsar la transferència de coneixement a la societat, i de desenvolupar plans de promoció de la recerca no professional.

· Fer de la recerca pública i les universitats un motor de país, potenciant el coneixement bàsic i amb valor afegit i la innovació científicotecnològica, els quals ens portin cap a la plena sobirania; apostant per la innovació amb noves tecnologies sostenibles, producció ecològica i respectuosa amb el medi ambient i recursos naturals, així com pel benestar i la salut de les persones.

· Racionalitzar l'ensenyament universitari públic versus privat per reduir la competència interuniversitària i entre centres adscrits. Regular el finançament privat i el rol de les empreses en les institucions públiques per assegurar un retorn a la societat de la inversió pública.

· Fer un pla de condonació del deute de les universitats i augmentar de forma significativa un finançament òptim que assegurí un sistema d'educació superior i recerca de qualitat i de servei públic.

UNIVERSITATS I CENTRES DE RECERCA EN CATALÀ, DE TOTHOM I PER A TOTHOM

· Treballar per uns centres de recerca i unes universitats que combatin les discriminacions per raó d'origen, i revisin amb pers-

pectiva descolonial el contingut generat en altres èpoques on dominaven les perspectives colonials i racistes. De la mateixa manera, potenciar els vincles amb tots els territoris i comunitats mundials amb vista a fomentar una perspectiva amb diversitat real, apartant el focus històric del centre del món posat en l'home blanc, occidental, ric i cishetero.

► Treballar per uns centres de recerca i una Universitat que combatin les discriminacions per raó de gènere i opció sexual.

► Apostem per uns centres més feministes facilitant les condicions de conciliació efectiva de la vida familiar i laboral (amb l'objectiu de repartir de forma equitativa entre dones i homes les tasques de cures), dotant-los de perspectiva de gènere en la docència i en la recerca i lluitant contra els factors que configuren el terra enganxós.

► Potenciar models de contractació per erradicar les discriminacions de les dones i les persones LGTBI, i en especial de les persones trans, per tenir unes universitats igualitàries i diverses.

► Elaboració de plans de formació en clau LGBTI i per erradicar la LGBTI-fòbia dins dels espais universitaris i centres de recerca

► Creació i aplicació real de protocols contra agressions masclistes i LGTBIfòbiques en el si de les universitats.

· Reivindicar el paper de les dones en la ciència i la universitat, així com la recerca en temes d'interès per a les dones.

· Implementar un pla nacional de mesures davant de la pressió/situació psicològica dels treballadors i estudiants, coneguda com a burnout del sector universitari i de la recerca.

· Defensar l'ús del català com a llengua vehicular dels centres de recerca i universitats i els Països Catalans com a marc territorial d'anàlisi i generació de coneixement i estudis.

· Promoure polítiques en recerca dirigides a crear coneixement, visibilitzar la nostra cultura i el nostre patrimoni, conservar el medi que ens envolta, viure de forma més sostenible i millorar la salut i qualitat de vida de tothom.

· Promoure entre la població l'interès per la ciència i pel mètode i cultura científics.

La majoria de la recerca està sustentada en gran part per personal investigador precaritzat.

· Incentivar la transferència recerca-societat qüestionant el model actual únic de transferència recerca-empresa.

· Fomentar la participació ciutadana en la recerca que es fa als Països Catalans promovent les xarxes de voluntariat, associacions i col·lectius que s'hi dediquen.

· Posar èmfasi en la investigació més enllà de la que es genera en àmbits professionalitzats.

UNA RECERCA FINANÇADA ESTRUCTURALMENT, AMB PLACES ESTABLES I GOVERNADA PER TOTES

· Implementar plans de gestió i finançament per reforçar la recerca pública.

· Augmentar el finançament de la recerca pública fins a arribar al 3% del PIB.

· Desenvolupar un pla de convocatòries pròpies per finançar projectes de forma independent de l'Estat espanyol.

· Promoure el debat sobre l'actualització dels criteris de progrés a la carrera científica:

Establir una carrera científica estable amb places permanents dintre d'instituts públics de recerca i reduint l'elevadíssim índex de temporalitat en els centres i universitats

Que els criteris de mobilitat internacional no siguin de tant pes, entenent que un món digital globalitzat ja no requereix entrar en contacte de la mateixa manera amb l'estranger. No perjudicar, per tant, l'estabilitat personal i la conciliació obligant a la mobilitat internacional davant de la capacitat d'interacció entre centres del territori, entenent els Països Catalans com un territori científicament ja molt ric.

Replantejar la visió productivista dels paràmetres que es fan servir per atorgar beques, contractes o projectes aconseguits, i afavorir també la socialització del coneixement no vinculat al mercat.

· Reforçar la recerca de les universitats mitjançant l'impuls dels instituts propis, dotant-los del finançament necessari per facilitar les seves línies de recerca i alhora per incrementar-ne la plantilla investigadora i de gestió i suport a la recerca sense dependre de les necessitats docents, tal i com passa ac-

tualment en els departaments de les universitats. Facilitar que els instituts universitaris propis es converteixin en instituts participats en forma de consorcis d'entitats majoritàriament públiques. Alhora, promoure que les universitats formin part d'una forma notòria dels instituts participats que ja existeixen, i on malauradament la seva presència és molt limitada. El conjunt dels instituts de recerca haurien de potenciar el caràcter públic i jugarien un paper clau a:

► vehicular la recerca en l'àmbit de les universitats.

► facilitar la transmissió del coneixement de l'aula al laboratori i viceversa.

► augmentar l'ocupabilitat del sector de la recerca per promoure la inserció laboral dels estudiants universitaris en el seu àmbit professional

► catalitzar la transferència del coneixement i la tecnologia a les necessitats i reptes del país, i no merament a l'interès mercantil.

► exercir de nodes de connexió entre el món científic, l'administració i la governança del país.

· Promoure la creació de forma estructural d'òrgans científics per assessorar el govern davant dels reptes del país, com passa actualment amb la gestió de la pandèmia, i que incideixin en les polítiques de futur en Recerca. La composició d'aquests òrgans ha de ser escollida de forma transparent i hi han de ser protagonistes els principals centres de recerca i universitats públiques, així com la societat civil en tots els seus vessants.

· Promocionar la distribució ordenada i mancomunació dels equipaments de recerca per fer-los accessibles a tots els investigadors i evitar duplicitats que generin sobrecost.

· Dignificar la situació dels centres de recerca pel que fa a la falta de tècnics, tenint en compte també l'explotació de molts equipaments que podrien oferir serveis, però que queden en desús per manca de planificació de les inversions.

· Estudiar la unificació del sistema CERCA en un únic CIF, com el CSIC, per afavorir la homogeneïtzació de condicions laborals i l'acció sindical.

SOBIRANIA ALIMENTÀRIA

Advoquem per una nova ruralitat basada en la sobirania alimentària i l'agroecologia. Recuperar la sobirania sobre els recursos naturals i la producció agrària. Fusionar el millor de la tradició i els nous coneixements per definir una reforma agrària transformadora, en un nou marc que reverteixi els efectes negatius de la transformació de l'agricultura a mitjans del segle XX recuperant la consciència necessària que l'agricultura i la ruralitat són un element essencial i imprescindible per a qualsevol comunitat o país, al mateix nivell i tan importants com ho són el sistema sanitari, l'educació, l'economia, l'atenció social o l'habitatge.

En aquest sentit, la nostra aposta és realitzar una reforma agrària basada en la descentralització de la producció i la distribució, el suport eficaç a les pràctiques agrícoles basades en processos agroecològics, la biodiversitat i els coneixements locals, tot això emmarcat en una profunda reforma de la propietat agrària.

La reforma agrària ha de partir del principi de funció social de la terra, de tal manera que la possessió i ús de la terra han d'estar subordinats al dret a la terra per qui la treballa, en depèn i hi resideix amb la seva família. La terra és un bé de la naturalesa i ha d'estar al servei del bé comú. La terra no és ni pot ser una mercaderia. Tota reforma ha de servir per democratitzar l'estructura agrària, per tant, transformar les relacions de poder econòmic i polític causants de la reproducció de la concentració agrària.

La propietat del sòl i la producció d'aliments són, doncs, un element estratègic i d'interès comunitari que no pot continuar en mans dels mercats i de l'especulació. La qualitat del sòl, de l'aire, de l'entorn natural i els pobles no poden seguir en procés de degradació, contaminació i despoblament. Per tant, cal revertir la situació per tal de preservar la qualitat ecològica del medi, la salut de la població i dels productors, garantir l'alimentació dins de l'àmbit territorial i alternativament produir altres productes en benefici de la comunitat.

Amb la consciència que per aconseguir aquesta transformació no n'hi ha prou amb les alternatives, i serà imperatiu combatre amb força el model dominant i dominador. Defensar la terra, sembrar consciències pel canvi i fer créixer les alternatives al model vigent. Caminar fermament cap a un nou model basat no en la propietat d'especulació, sinó en la propietat funcional, que permeti gaudir de treballar per tothom, del sòl, l'energia, l'aigua i la biodiversitat, un model agrari que ha de permetre dissenyar un model alimentari i de salut per al país i les aliances que aquest estableixi.

Defensem una autèntica transició alimentària que permeti abastir d'aliments sans i suficients a tothom com a dret bàsic, i que l'alimentació tingui la mateixa consideració que els medicaments, amb preus socials d'acord amb les necessitats i disponibilitats de cadascú, en un procés basat en el coneixement científic i el sentit social. Per assolir-ho:

- Adoptarem els canvis normatius i fiscals necessaris per permetre la comercialització directa per part dels petits productors i artesans.

- Incentivarem la creació i/o consolidació de xarxes locals de distribució d'aliments i cooperatives de consum ecològic i local. S'hauria de dotar la xarxa escolar pública de menjadors escolars amb alimentació orgànica en connexió amb la producció local. Es podria proposar un compromís del 20% al final de la legislatura.

- De la mateixa manera que han fet en altres sistemes d'ensenyament públic de països com Suècia o Anglaterra, caldria dotar les escoles públiques d'horts urbans orgànics, arbres ornamentals i fruiters que serveixin per iniciar els joves en la fructicultura ecològica, així com petites granges ecològiques que ajudin a formar els nens en el potencial

Defensem una autèntica transició alimentària que permeti abastir d'aliments sans i suficients a tothom com a dret bàsic

d'autosuficiència alimentària orgànica i autoabastiment a casa.

- Volem una agricultura lliure de transgènics i de productes de síntesi química. Volem promoure un cànon per a aquelles activitats que tinguin una repercussió ambiental negativa.

- Terra per a tothom. Al llarg de la història, els sòls agraris i els mars han acumulat vida i nutrients i han estat conservats per les pràctiques tradicionals. Així, han esdevingut un patrimoni que transcendeix qualsevol tipus de propietat i del qual cal garantir la funció social i ambiental. Cal protegir l'estructura minifundista com a conquesta històrica i garantir l'accés a la terra com un dret de ciutadania i com a fet constitutiu de la nova República Catalana. Cal promoure eines de regulació de l'ús i del preu de la terra, així com garantir-ne l'ús agrícola a perpetuïtat. Terra lliure i respectada.

- Per una Política Alimentària Pròpia i cap a l'abandonament de la PAC. L'agricultura, la ramaderia i la pesca han de garantir l'alimentació de la població quantitativament i qualitativament sense hipotecar-ne el futur. La PAC és causant directa de la reducció del nombre de pagesos, del desequilibri territorial, de la dependència exterior i de l'especialització i intensificació de l'agricultura. Ens cal una política agrària que organitzi la producció en clau interna i que garanteixi la independència alimentària, els efectius agraris i una dieta equilibrada i sostinguda.

- Promourem una moratòria a noves granges integrades i intensives de porcí i fomentarem la ramaderia extensiva i la silvopastura com a eina de gestió forestal i prevenció d'incendis.

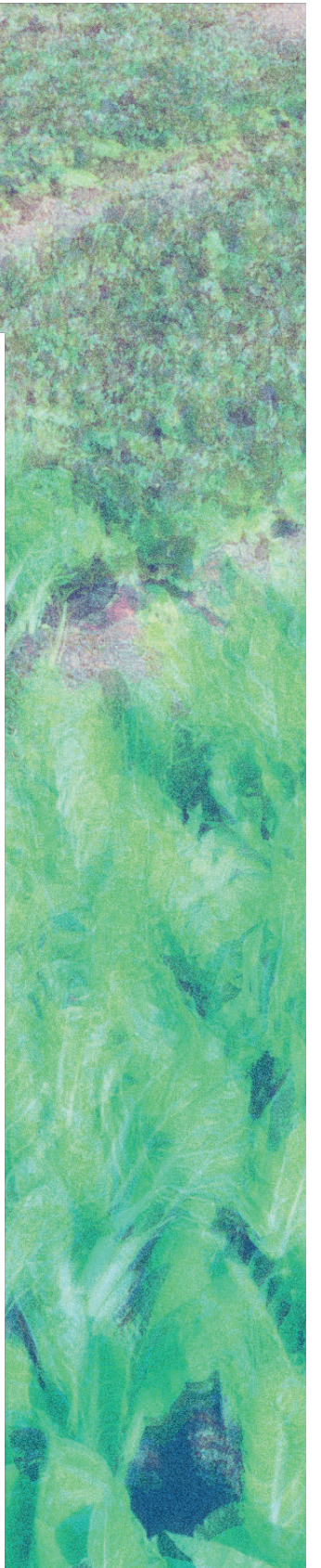
- Hem de treballar per una transformació alimentària artesana i no industrial que estigui

legalment diferenciada i protegida, així com per recuperar tècniques d'elaboració artesanals. S'han de potenciar els escorxadors mòbils i col·lectius i els obradors cooperatius.

- Formació pagesa i recerca participativa. L'agronomia actual està massa lligada al pensament neoliberal i a l'especialització tècnica. Cal apostar per una formació i un coneixement transdisciplinari i integrals que incorporin els sabers pagesos i afrontin els reptes que plantegen la societat i la petita pagesia. És necessari reforçar el caràcter descentralitzat de la formació i orientar-la a la preparació de pagesos aprofitant la xarxa d'escoles de capacitació agrària del territori; així com reformular la recerca pública i vincular-la a la participació directa dels actors des d'un enfocament agroecològic.

- Crear una relació laboral protegida entre les persones grans que es dediquen a l'agricultura, la ramaderia i la pesca i el jovent que no té feina ni papers, perquè amb aquest padrinatge es mantingui i amplii el sector primari, es fixi la gent al territori i es repoblin les zones buides. Crear avantatges fiscals per facilitar-ho.

- Des de la Generalitat, demanar a l'Estat la modificació de l'article 32 de la Llei orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del dret d'associació, i de la Llei 49/2002, de Donacions a entitats beneficiàries del mecenatge, per facilitar les condicions i requisits que s'han de reunir perquè les entitats i associacions ambientals sense ànim de lucre puguin ser declarades d'utilitat pública i que els beneficis fiscals, tant en la base de la deducció, l'import, com en el tant per cent de la deducció a la declaració de la renda i a la deducció d'IRPF català siguin superiors a l'actual.

MODEL I TRANSICIÓ ENERGÈTICA

Durant els darrers decennis, el model energètic català s'ha caracteritzat per l'ús de les energies fòssils, especialment del petroli, el gas natural i la nuclear, i en menor mesura el carbó; elèctricament, amb poques unitats de generació i, en canvi, un elevat nombre de punts de consum; per un fort pes de l'energia nuclear en la producció elèctrica i un gran potencial eòlic i solar infrautilitzat. Un dels punts clau pel que fa a l'energia és la subordinació a organismes i regulacions estatals. L'energia és una de les poques competències que no estan descentralitzades, ja que s'entén com una de les bases de les sobirania estatals. El model energètic català és un model que se sustenta sobre fonts d'energia no renovables, centralitzat, en mans de poques empreses de matriu espanyola o multinacional, i d'una eficiència molt baixa.

Una societat basada en l'energia fòssil i la nuclear que s'ha demostrat incapaç de garantir el dret humà a l'energia. Les energies renovables són les úniques que poden garantir aquest dret. Cal avançar cap a un model d'energia que permeti disposar dels serveis que possibilitin que les persones visquin dignament. Després de dècades sense una política energètica pròpia i de presentar dades de generació de CO₂ que sobrepassen els límits establerts pels acords internacionals, és hora que Catalunya sigui capaç de basar el seu model energètic en les fonts d'energia renovables i els sistemes distribuïts, aconseguir una economia lliure d'emissions fòssils i de contaminació nuclear als sistemes naturals.

Tanmateix, el decreixement energètic ha de ser l'horitzó al qual hem de tendir, ja que és materialment impossible substituir el consum energètic actual que se satisfà a partir de combustibles fòssils per un consum energètic cobert exclusivament a partir de fonts renovables. La descarbonització de l'activitat humana tindrà èxit en la mesura que visquem, produïm i ens desplaçem gastant menys energia i, secundàriament, obtenint l'energia a partir de fonts renovables.

Per aquests motius:

- Defensem l'energia i el seu accés com un dret bàsic que no pot ser objecte de mercadeig capitalista. Per això apostem per un model de sobirania energètica que sigui democràtic, popular, descentralitzat, renovable, autosuficient i sense nuclears per al conjunt dels Països Catalans.

- Per fer front a la crisi energètica que ve apostem per un nou model energètic basat en el decreixement energètic social, les energies renovables i l'estalvi energètic i de respecte al medi ambient, amb la planificació i participació activa i directa de la ciutadania, tant en el disseny com en la implantació. Per això, establim un Pacte Nacional per a la Transició Energètica de Catalunya i impulsarem futura Llei de transició energètica, amb els objectius de planificar, regular i establir els límits de la demanda energètica en tots els sectors econòmics.

- Dotarem Catalunya d'instruments legislatius i fiscals en tots els sectors econòmics per tal de reduir la demanda energètica i les emissions de CO₂ i fomentar les energies renovables a escala nacional, supramunicipal i municipal superant els valors mínims de les Directives Europees i establint els mecanismes legals i temporals per a la remunicipalització dels sistemes energètics.

- Aquests instruments estarien definits a partir d'un Pla Energètic Català que derivaria en Plans Energètics Regionals i Municipals o altres instruments legislatius que establirien les bases i els criteris per a un nou model energètic del país.

- Apostarem per una gestió, distribució i propietat pública dels sistemes energètics i establim els drets i deures energètics dels ciutadans. Els sistemes de producció i distribució, així com la seva gestió, han de ser públiques (nacionals, regionals o municipals) o bé gestionats pels ens locals (individuals o agrupats) a través del cooperativisme local amb la ciutadania.

El model energètic català és un model que se sustenta sobre fonts d'energia no renovables, centralitzat, en mans de poques empreses de matriu espanyola o multinacional, i d'una eficiència molt baixa.

- blics (nacionals, regionals o municipals) o bé gestionats pels ens locals (individuals o agrupats) a través del cooperativisme local amb la ciutadania.

- Apostarem pel desmantellament de les grans infraestructures energètiques que només beneficien el capital i els grans centres de producció no distribuïda, com ara les línies de Molt Alta Tensió (MAT), el complex petroquímic de Tarragona i els macroparcs eòlics, així com la recuperació de les centrals hidroelèctriques del Pirineu que tenen les concessions caducades.

- Promourem la desnuclearització del territori dels Països Catalans i una transició cap a les renovables. Farem un seguiment del desballestament de les centrals nuclears i de l'emmagatzematge dels residus resultants en un lloc segur. Sempre amb l'acord dels habitants propers al lloc d'emmagatzematge.

- El subministrament energètic és un dret i un servei bàsic que ha de ser accessible a tota la ciutadania. La informació energètica ha de ser pública, accessible i instantània i la ciutadania ha de ser un membre actiu en la gestió energètica del país.

- Incentivarem la conversió de les estructures públiques a les energies renovables amb la posada en pràctica d'arquitectures basades en noves tecnologies amb l'objectiu de petjada zero.

- Promourem l'autoproducció d'energia i rebutjarem frontalment les polítiques desincentivadores de l'autoproducció i autoabastiment energètics.

- Legislatem sobre l'aprofitament de la biomassa i biocombustible per a usos tèrmics, buscant que prevegi una protecció mediam bial correcta.

PER UNA TECNOLOGIA AL SERVEI DE LES PERSONES, AVANÇANT CAP A L'EMPODERAMENT DIGITAL

La tecnologia influeix directament en el progrés econòmic i social de les regions. És per això que les administracions han de tenir estratègies pròpies per a la seva activitat tecnològica i no limitar-se, com passa en l'actualitat, a potenciar l'evolució tecnològica orientada a l'interès privat de les empreses líders del sector i propiciar que el potencial tecnològic de què disposem estigui limitat pels interessos particulars. És el cas del cotxe elèctric, en què s'ha imposat un canvi de tipus de cotxe sense que s'hagin plantejat les conseqüències econòmiques, socials i ambientals que se'n deriven, i s'ha promogut, en conseqüència, una evolució tecnològica que només busca perpetuar la indústria de l'automòbil sense replantejar el model de mobilitat. O el cas de les infraestructures de telecomunicacions, en què el desplegament de fibra òptica i antenes 5G només s'ha dut a terme en els territoris més rendibles per a les empreses de telecomunicacions, cosa que ha generat uns desequilibris territorials importants.

A més a més, gran part d'aquesta evolució tecnològica està orientada a impulsar canvis socials a un ritme accelerat. L'adopció massiva del món digital està comportant canvis en la manera que tenim de relacionar-nos, treballar, consumir, viatjar o informar-nos. Aquests canvis, en alguns casos, s'aprofiten per empitjorar les condicions de treball i de vida. Un exemple el tenim en l'estratègia contractual de Globo o Deliveroo, empreses que, a través d'una aplicació de mòbil, han aconseguit minimitzar la relació que tenen amb els seus treballadors fins a fer-nos creure que no són treballadors seus, sinó autònoms, fet que els ha portat a una situació de gran precarietat. O un altre exemple és l'estratègia de negoci d'AirBnB o Booking, que han aconseguit crear nou allotjament turístic facilitant, a través de les seves webs i aplicacions, la transformació d'habitatges en pisos turístics, i han augmentat així la gentrificació i l'explotació turística de pobles i ciutats.

La falta d'iniciativa, interès i capacitat del sec-

Calen unes polítiques que apostin per una tecnologia al servei del bé comú i de les necessitats col·lectives, respectuoses amb l'entorn i de gestió democràtica.

tor públic per desenvolupar i fer evolucionar la tecnologia l'està deixant fora de joc. Actualment es limita, i amb molt poc èxit, a legislar i regular, quan caldria que fos un actor actiu en el desenvolupament tecnològic i l'enfortiment del teixit tecnològic local. Calen, doncs, unes polítiques que apostin per una tecnologia al servei del bé comú i de les necessitats col·lectives, respectuoses amb l'entorn i de gestió democràtica. Per fer-ho, una fórmula d'èxit utilitzada des de fa anys en àmbits molt diversos és la cooperació entre diferents actors amb necessitats compartides, cosa que facilita la construcció de solucions comunes i replicables. Per exemple, per millorar els processos participatius o per posar a l'abast de tothom les dades generades des del consistori, un ajuntament petit pot participar en el desenvolupament d'un programari que s'adapti a les seves necessitats aprofitant els recursos que hi dedica una administració més gran en el desenvolupament del mateix programari. Aquestes són unes xarxes que es poden expandir nacionalment i internacionalment, i penetrar en sectors aparentment desconnectats. Un bon exemple el tenim en la plataforma digital decidim.org.

Per aquests motius, incorporem les «55 Mesures per a l'empoderament digital», elaborades per diferents entitats del sector, com una aposta necessària per avançar cap a la sobirania tecnològica:

INFRAESTRUCTURA DE TELECOMUNICACIONS

Consolidació d'un ecosistema d'infraestructura col·laborativa i oberta de tecnologies lliures

- Proporcionar un accés real a la ciutadania i la societat en general a una oferta assequible i variada de serveis de telecomunicacions de la màxima qualitat, capacitat i neutralitat.
- Promoure el desplegament de nova infraestructura amb la màxima agilitat i eficiència possibles, estimulants i maximitzant l'eficiència de qualsevol classe d'inversió, alhora que se n'assegura la sostenibilitat d'acord amb l'ús que se'n fa i se'n minimitza el cost a l'administració pública i també al ciutadà i la societat en general.
- Afavorir les xarxes comunals i obertes incidint en la necessitat d'avaluació de l'impacte social i territorial dels desplegaments.

Desplegament de noves infraestructures per a serveis de comunicacions

La falta d'iniciativa, interès i capacitat del sector públic per desenvolupar i fer evolucionar la tecnologia l'està deixant fora de joc.

- Impulsar el desplegament d'infraestructures d'accés (fix i mòbil, existent o nova com 5G) a través d'una xarxa compartida pels diferents operadors.
- Facilitar la compartició d'infraestructura pública: implantació d'antenes o pas de cablejat en edificis i infraestructures públiques.
- Facilitar el desplegament de mitjans i infraestructures de comunicació comunitàries: proveint de llicències d'emissió o operació; mitjançant l'assignació d'espectre i compartició d'infraestructures d'iniciativa pública (espai per a torres i conductes en infraestructures públiques) i amb l'exempció de taxes per a aquests desplegaments.
- Promoció en l'àmbit nacional i europeu de la reserva d'espectre d'accés lliure i universal per a ús no comercial, mantenint i ampliant les bandes d'espectre no llicenciades per a wifi i Internet de les coses, bandes de freqüències per a ràdio i televisió comunitàries, així com mecanismes automàtics d'accés a espectre assignat no utilitzat (entorn rural) com a ús secundari, accés dinàmic.
- Reclamar l'aplicació del principi de subsidiarietat sobre les competències en espectre radioelèctric (cogestió, delegació, monitoratge, arbitratge) a Catalunya.

Contractació de serveis de telecomunicacions

- Contractar serveis a companyies de telecomunicacions que no discriminin el trànsit, el filtrin o l'interrompin, com en el cas del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre de 2017.

Internet de les coses

- Promoure xarxes d'Internet de les coses oberta, lliure, neutral i interoperable.

PROGRAMARI LLIURE

Relació amb la ciutadania

- Garantir que totes les webs i aplicacions oficials funcionen sense cap desavantatge amb sistemes lliures.
- Utilitzar només formats i protocols oberts,

- amb especificacions públiques i que disposin de bones implementacions lliures.
- No incorporar a les webs oficials serveis de tercers basats en programari privat, o que permetin la recollida de dades per part de qui ofereix el servei. En general, no distribuir programari privat per cap via.
- No acceptar donacions de programari privat per part d'empreses privades, ni tampoc de maquinari que obligui a l'ús de programari privat per a un funcionament correcte. Aquest punt és especialment important en el camp de l'educació.
- Oferir programari que funcioni en la llengua pròpia de la ciutadania. Sistemes traduïts incloent-hi missatges d'error, documentació, diccionaris i sistemes de parla.

Implantació de programari lliure en totes les administracions públiques

- Establir un pla rigorós de migració a programari lliure de tots els serveis informàtics.
- Migrar l'ofimàtica interna a programari lliure, amb els corresponents plans de formació.
- Que amb diners públics només es desenvolupi codi públic: assegurar en els nous contractes que se'n publiquin el codi sota llicències lliures. Dissenyar les integracions amb components privats per tal que siguin temporals i fàcilment substituïbles.
- Implantar els serveis essencials en ordinadors als quals els servidors públics tinguin un accés com a mínim telemàtic.
- No adquirir maquinari que no sigui plenament funcional sota kernels lliures, com per exemple Linux.
- Migrar progressivament a programari lliure totes les aplicacions d'escriptori i el sistema operatiu dels ordinadors oficials.

Cooperació entre administracions i amb les comunitats de programari lliure

- Crear mecanismes de coordinació entre administracions que permetin mancomunar el desenvolupament i desplegament de serveis.

- Prioritzar la participació en projectes ja existents, procurant que les millores realitzades quedin incorporades en el producte original. Respectar les pràctiques i els codis de conducta de les comunitats en què es participa.
- Afavorir la reutilització de solucions mitjançant la correcta documentació i publicitat dels projectes.

POLÍTICA DE DADES

Open data per defecte

- Publicar sota llicències lliures i formats reutilitzables tota la informació pública generada o gestionada per la Generalitat (des dels pressupostos fins a l'estat de les carreteres, per exemple).
- Estandarditzar els formats de les dades publicades entre la Generalitat i altres administracions, com els ajuntaments, per tal de facilitar l'anàlisi creuada de les dades.
- Publicar les dades crues generades per a la realització d'estudis finançats amb diners públics, de manera que es puguin comprovar els estudis o fer-ne de derivats.
- Promoure la reutilització d'aquestes dades mitjançant una publicitat activa, una bona accessibilitat al web on es publiquin i l'especificació de les llicències.

Privacitat de les dades de caràcter personal

- Administrar les dades de caràcter personal únicament dins de l'administració i seguint estrictes criteris de seguretat, garantint els mitjans tècnics i els coneixements per gestionar-les sense dependre de tercers.
- Limitar la recollida de dades de caràcter personal a aquells casos en què prèviament s'han establert les finalitats concretes per a què s'utilitzaran, a fi de minimitzar la quantitat de dades personals que es recullen.
- Implantar mecanismes per oferir un màxim de serveis per conèixer, corregir o esborrar dades personals dels sistemes de l'administració, i no només el mínim legal que exigeix la GDPR.

DEMOCRATITZACIÓ DE LA TECNOLOGIA

- Posar en marxa programes de formació i capacitat digital per a la ciutadania que fomentin l'esperit crític respecte de la dependència tecnològica, així com reforçar els que ja hi ha.

- Promoure espais i mecanismes de connexió i ús digital que ofereixin eines i recursos de manera gratuïta, així com dotar de recursos als existents (biblioteques, centres cívics o telecentres).

- Oferir programes pedagògics en coordinació amb centres educatius de diferents nivells que permetin abordar com treballar la tecnologia digital de manera inclusiva i respectuosa amb la ciutadania, introduint-hi la perspectiva de gènere.

- Oferir formació en tecnologia digital (inicial i avançada) i en temàtiques d'innovació tecnològica a col·lectius amb risc d'exclusió social per motius socioeconòmics, en coordinació amb els serveis socials públics.

- Garantir que el personal de l'administració podrà acompanyar a la ciutadania en la seva interacció digital amb l'administració a partir de programes de formació interna.

- Garantir l'accessibilitat a persones amb discapacitats. Cal que els formats de representació d'informació compleixin els estàndards i recomanacions quant a la representació d'informació per a persones amb capacitats diverses.

- Cal garantir que models i algorismes, especialment en el context de l'aprenentatge automàtic, no introdueixen un biaix, com ara de sexe, raça, religió o orientació sexual, que perjudiqui les persones.

- Afavorir el desenvolupament i proveïment informàtic des d'organitzacions democràtiques dirigides per les persones i entitats usuàries, com les cooperatives –de consum, de serveis o integrals–, les associacions o les federacions. Fomentar la intercooperació i les iniciatives mancomunades en el desenvolupament.

- No establir convenis amb corporacions amb males pràctiques oligopolístiques i de creació de dependència tecnològica, promou-

Administrar les dades de caràcter personal únicament dins de l'administració i seguint estrictes criteris de seguretat, garantint els mitjans tècnics i els coneixements per gestionar-les sense dependre de tercers.

re alternatives per fomentar un ecosistema divers i cooperatiu de desenvolupament de tecnologies lliures i ètiques.

- Crear els mecanismes per facilitar la participació de la ciutadania en la presa de decisions sobre polítiques de desenvolupament i implementació de tecnologia digital en el sector públic.

COMPRA PÚBLICA DE DISPOSITIUS ELECTRÒNICS I CIRCULARITAT

- Promoció de l'economia social i solidària i de la reducció de l'impacte mediambiental.

- Respecte als drets laborals de les persones treballadores involucrades en la fabricació, manteniment, recollida i reciclatge de dispositius electrònics.

- Compra pública responsable que respecti els drets laborals en la producció de béns electrònics.

- Traçabilitat en origen dels dispositius per assegurar-ne la circularitat: reparació, renovació i reutilització, així com garantir-ne el reciclatge final i la transparència en les dades sobre tots aquests processos.

- Compromís de donació dels dispositius a entitats socials al final del seu ús per allargar-ne la vida útil i crear beneficis socials amb la reutilització.

- Compra pública amb extensió de garantia que inclogui reparació i manteniment durant tot el període d'utilització, per facilitar estendre la vida útil dels dispositius.

- Promoció del coneixement sobre manteniment i reparació dels dispositius a les entitats públiques i els centres educatius (escoles, universitats).

ESTÀNDARDS LLIURES

- Assegurar la interoperativitat: utilitzar formats oberts de fitxers com a eina per garantir l'accés a la informació sense obstacles i la bona interacció amb i entre els sistemes públics. A més a més, els estàndards que s'utilitzin han de tenir implementacions obertes que funcionin amb una varietat de dispositius o programari, incloent-hi sempre una opció de programari lliure.

- Un dels requisits a l'hora de comprar aparells tecnològics ha de ser que aquests utilitzin estàndards lliures per dur a terme la seva funció. D'aquesta manera s'eliminen les dependències cap a un sol fabricant.

- Una producció digital que utilitzi llicències copyleft i Creative Commons que facilitin la reutilització de les obres artístiques i produccions dels creadors locals finançades amb fons públics com a eines de cultura lliure.

- Establir polítiques actives d'ús d'estàndards oberts i de migració a programari lliure després d'eslaborar una llista d'aplicacions homologades per a cada ús i funcionalitat requerides pel sector públic. Habilitar estratègies de reutilització, col·laboració i compartició d'esforços amb altres entitats públiques del món.

DRETS DELS ANIMALS

La defensa dels drets dels animals no humans és una assignatura pendent dins la totalitat de la lluita per a una societat més justa. La defensa dels drets dels animals no humans s'ha d'entendre i materialitzar en el respecte cap a una vida sense dolor, i eliminar la mort i el patiment injustificables. Cal trencar la fal·làcia que respectar els drets dels animals amenaça formes tradicionals i rurals de vida. Els principis fonamentals per poder garantir els drets dels animals són:

- ▶ No permetre espectacles i festivitats que impliquin patiment físic o mental dels animals.
- ▶ Reconvertir els centres de reclusió d'animals en centres de recuperació de fauna, santuaris, centres d'acollida i adopció dels animals.
- ▶ Prohibir la venda d'animals en botigues, limitar-ne la cria i fer polítiques eficaces per evitar la necessitat de centres d'acollida, refugis i protectores i a favor de cases d'acollida i adoptives.
- ▶ Reducció de les explotacions ramaderes intensives i aposta per un model de ramaderia en extensiu, amb explotacions sostenibles que garanteixin el benestar animal.
- ▶ Regulació restrictiva de l'experimentació amb animals. Les comissions d'ètica han de comptar amb capacitat de garantir, d'assegurar, de demostrar que el projecte aprovat no és una repetició, no és inútil per l'interès global, no és substituïble per un altre experiment sense animals i no servirà només per al lucre acadèmic o econòmic.
- ▶ Eliminació de la caça per lleure, excepte en casos de sobre població d'espècies degudament acreditada pels organismes corresponents i sense cap classe d'alternativa per al seu control.
- ▶ Municipalització del servei de rescat, recollida i

acollida d'animals perduts i abandonats.

- ▶ Gestió de les colònies de gats amb una correcta aplicació del CER. Donar facilitats i ajudes als milers d'alimentadores que dia rere dia alimenten i ajuden els gats ferals utilitzant els seus pocs recursos econòmics i de temps sota la pluja, amb fred o calor.

Per tal de materialitzar aquests principis en accions concretes, ens comprometem a tirar endavant les següents propostes:

- Crear un nou Reglament per poder desenvolupar la Llei de Protecció Animal inclosa en el decret Legislatiu 2/2008, de 15 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de Protecció dels Animals.
- Prohibir els zoològics, col·leccions, espectacles i exhibicions d'animals.
- Prohibir la compravenda i tràfic d'animals de companyia, domèstics, silvestres, d'espècies en perill d'extinció.
- Transformar la indústria ramadera intensiva en una altra de caràcter extensiu, més sostenible, més harmònica i amb un gran respecte tant per al món rural i tradicional com per al benestar dels animals.
- Cal una llei catalana de regulació de la caça (actualment s'utilitza l'espanyola) que sigui progressiva en l'extensió en passos i fases i que eviti l'abandonament massiu de gossos. Tot acompanyat per un control ètic de la fauna silvestre i la reintroducció d'espècies que afavoreixin l'equilibri natural.
- Regular les granges intensives per derivar-les cap a granges extensives.
- Incloure a la Llei de Protecció Animal la

La defensa dels drets dels animals no humans s'ha d'entendre i materialitzar en el respecte cap a una vida sense dolor, i eliminar la mort i el patiment injustificables.

prohibició d'utilitzar animals en productes que no serveixin per combatre molèsties o malalties greus. No permetre l'experimentació o proves en animals per a productes d'ús estètic.

· Límits a l'experimentació amb animals. Es prohibeix l'experimentació amb animals, llevat de les que vagin destinades a la investigació per a la salut humana i animal. Tot i això només es permetran els experiments que formin part d'un projecte autoritzat per una comissió ètica. A més, es crearà un comitè específic per a la protecció dels animals destinats a experimentació. Que les empreses que hi experimentin per combatre malalties estiguin obligades a fer donació d'un percentatge dels seus beneficis a benestar animal i hagin d'etiquetar els productes com «No Pet Friendly».

· Reconèixer oficialment que els animals tenen sentiments, com s'ha fet a Nova Zelanda.

· En cas de separació matrimonial i de no acord entre les parts, que sigui un jutge qui decideixi qui es quedarà l'animal en comú, com es fa a Àustria.

· Prohibir la venda d'animals o crear un impost anual per la compra de qualsevol animal destinat a ajudar als refugis que més endavant possiblement acabaran acollint aquest animal.

· Prohibir per a tota la vida la tinença d'animals a qui ja hagi estat condemnat per maltractament animal o de gènere, com es fa al Regne Unit.

· Llicència per posseir animals. Concedir un permís o llicència per a la tinença d'animals. Qualsevol ciutadà podrà disposar d'un permís automàticament i sense necessitat d'un

procés formal, però l'administració o els tribunals podran retirar-l'hi si ho consideren convenient. També serà obligatori el registre de tots els gossos i gats, pels quals s'efectuarà un pagament que es destinarà a un fons contra l'abandonament i el maltractament que rebran els refugis i protectores. La comercialització amb animals no registrats estarà prohibida, així com la venda o regal a menors. (Llei de Bèlgica).

· Videovigilància als escorxadors. Com ja es va legislar a Anglaterra i Bèlgica, tots els escorxadors hauran de disposar de videovigilància per verificar que en les instal·lacions es respecten les normes de benestar animal. A més, tots els animals s'han de sacrificar amb anestèsia o atordiment previ.

· Regular el transport d'animals, que no podrà excedir les 8 hores de durada i s'haurà de fer en unes condicions que n'evitin el patiment.

· Prohibir enviar animals vius per correu o transport de missatgeria no preparat o autoritzat.

DRETS I LLIBERTATS

FEIXISME MAI MÉS, ENLLOC, CONTRA NINGÚ

Som en un context de crisi pandèmica i sistèmica en què l'autoritarisme de mercat o la doctrina del xoc com a mecanisme de canvi són una de les dinàmiques en contra de les esperances i anhels de llibertat de les classes populars.

La violència que precisa l'autoritarisme de mercat cristal·litza institucionalment en lleis d'estrangeria, en polítiques de control de la dissidència i en models de seguretat basats en el marc de la «tolerància 0», i suposa una amenaça material a les més vulnerables. L'autoritarisme de mercat i les polítiques orientades a empobrir els pobles pels beneficis dels mercats generen violència, trenquen comunitats i alimenten les organitzacions d'extrema dreta amb plantejaments en contra de l'esquerra dissident, del moviment LGBTI i de gènere, de les persones migrades i racialitzades, de les persones que no tenen llar i de totes aquelles minories que representin, des de la seva perspectiva, un objectiu a abatre.

En aquest sentit, la punta de llança del combat al feixisme és, sense cap mena de dubte, els projectes polítics transformadors, i els eixos d'organització que precisament el feixisme assenyala com a minories a combatre. Dones, persones migrants i racialitzades, persones LGBTI i, en definitiva, tots aquells col·lectius que surten del marc normatiu i autoritari. És per això que les organitzacions feministes, LGBTI, antiracistes, que lluiten contra la islamofòbia i, en definitiva, totes les que treballen per construir un país divers i lliure són la punta de llança de la lluita contra el feixisme.

Com a formació antifeixista no podem permetre que es normalitzin organitzacions polítiques que intenten que una família odii una altra família, que un treballador odii un altre treballador. Que aprofiten els moments on és tan necessària la constitució de comunitats fortes, des d'una lògica

de cooperació i suport mutu, per atiar la desconfiança i el malestar. No importa amb quina bandera es presentin, no són benvinguts als nostres barris.

La garantia que aquests discursos no trobaran el seu espai és, en última instància, l'autoorganització popular, que sap quan i com impedir que els discursos d'odi tinguin ressò a l'espai públic. És necessari recordar i recuperar la memòria col·lectiva que farceix anys de rituals de resistència de les classes populars i posar-les en pràctica tantes vegades com calgui.

D'altra banda, no podem permetre que organitzacions com Vox es normalitzin a l'esfera pública institucional a través de l'aparició als mitjans de comunicació, que converteixen cada declaració en un fet noticiable, ni que l'amenaça de la ultradreta esdevingui un leimotiv de campanya que intenti mobilitzar un suposat vot útil. Una societat que elegeix els seus representants polítics sota la coacció que exerceixen formacions com Vox, que representen una amenaça real per a gran part de la població, no és una societat lliure. Com tampoc ho és una població que no sap si podrà pagar l'aigua, la llum o el lloguer el mes que ve, amb unes perspectives de futur inexistent, i la supervivència de la qual depèn de poder treballar o no.

Ara i aquí, per urgència, plantejem la necessitat que es combati el feixisme des d'un front comú, també acceptant la responsabilitat que ens pertoca i renovant el compromís de no aturar-nos en la nostra lluita contra les causes del feixisme: l'exclusió sistemàtica de persones perquè no tenen regularitzada la seva situació, el masclisme, les polítiques d'austeritat, les retallades, la manca de sobirania del territori i la precarització a la qual els diferents governs han sotmès la població i les institucions públiques, màximes garants de l'exercici universal dels drets més bàsics. Impedir que el pes de la crisi torni a carregar-se sobre les

Plantegem la necessitat que es combati el feixisme des d'un front comú, també acceptant la responsabilitat que ens pertoca i renovant el compromís de no aturar-nos en la nostra lluita contra les causes del feixisme.

classes populars mentre es rescaten bancs i grans empreses transnacionals és una tasca tan urgent com no donar espais d'altaveu a formacions racistes i xenòfobes. La llibertat, paraula tan plena de significat i tan perversa darrerament, no es pot entendre sense que l'existència pròpia no depengui de la voluntat aliena de qui té poder i mitjans.

Per tots aquests motius entomem el nostre compromís històric amb l'antifeixisme i proposem:

- Treballar en l'establiment d'unes línies vermelles comunes, d'un **front antifeixista i popular** treballat braç a braç amb totes les organitzacions que defensen els drets fonamentals a peu de carrer i en què aquestes tinguin un paper de control i fiscalització, amb el ferm compromís dels partits de defensar els drets fonamentals i que pugui avançar al ritme que les organitzacions requereixin, per cristal·litzar en un pacte que no només signifiqui un aturador de tendències feixistes, sinó també de les causes que propicien que creixi.
- Creació d'un **Pacte Nacional Antifeixista** des d'un treball comú del conjunt d'organitzacions feministes, antifeixistes, antiracistes i de defensa d'una vida digna com a garants de la defensa dels valors i drets universals.
- **Establiment d'un codi deontològic** del Pacte Nacional Antifeixista per a representants polítics que sigui vinculant per a les organitzacions polítiques que s'hi adhereixin.
- **Establir un mecanisme de control de campanya** per part d'organitzacions de defensa dels Drets Humans per garantir que el racisme, la xenofòbia, el masclisme i altres formes

d'odi i vulneració dels Drets Humans no siguin utilitzades com a eines electorals.

· Pactar un **espai als mitjans per a les organitzacions de defensa d'una vida digna** que sigui igual o superior dels quals disposen i disposaran Vox i el FNC per tal de difondre i contrarestar els seus discursos.

· Treballar al Pacte Nacional Antifeixista unes línies comunes que serveixin per **implicar també les institucions públiques en la lluita contra l'extrema dreta**.

· Consolidar a mitjà termini aquest **espai de lluites comunes i compartides** a través d'una trobada amb col·lectius que lluiten per a una vida digna (antifeixistes, antiracistes, feministes, defensa de l'habitatge...).

FEMINISME CONTRA L'OFENSIVA PATRIARCAL

Entenem el feminisme com una pràctica i lluita per revertir una situació d'opressió històrica cap a les dones pel fet de ser-ho i que s'expressa amb unes formes d'explotació, desigualtat i violència específiques. El feminisme lluita per fer front a unes estructures socials, culturals, polítiques i econòmiques, el capitalisme patriarcal, que possibiliten i estimulen una desigualtat per la qual les dones s'ubiquen en una posició subordinada; i entén la dona com un subjecte actiu en la transformació del conjunt de la societat.

Apostem pel feminisme de classe, un feminisme que porta intrínseca la mirada interseccional, per tal de donar una resposta més global i completa als encreuaments entre els diferents eixos de desigualtat: gènere, origen ètnic, classe social, capacitats diverses, edat, opció sexual, expressió de gènere o identitat de gènere.

La societat actual és hereva d'una visió de la sexualitat merament reproductiva, d'una divisió sexual del treball i d'una pretesa concepció del sexe i del gènere com a naturals. Aquesta societat sexista, masclista i heteronormativa presenta la família tradicional com a únic model vàlid d'estructura social, i d'aquesta manera oblida els drets col·lectius de les dones i es recolza en les desigualtats que provoca el sistema capitalista.

Davant d'unes polítiques de dretes i del desmantellament i privatització de drets i serveis socials que afecten de forma directa les classes populars i els col·lectius més castigats, i així perpetuen el sistema patriarcal i capitalista, la nostra proposta situa la dona i la diversitat d'opció sexual i d'identitat de gènere en el centre del nostre projecte transformador com a subjecte col·lectiu. El feminisme i l'alliberament sexual són el nostre projecte polític, aquell que demana posar el manteniment de la vida al centre de totes les polítiques en contraposició a una vida regida des de la supremacia del capital.

Promourem polítiques públiques que tinguin la perspectiva de gènere de forma transversal i implantarem polítiques públiques que facin efectives:

- La lluita contra la violència masclista amb els mitjans necessaris per desenvolupar-la.

- L'avortament lliure i gratuït dins del sistema sanitari públic en totes les edats i de forma igual a tot el territori.

- El repartiment del treball reproductiu, domèstic i de cura.

- La perspectiva de gènere i LGTBI en totes les polítiques públiques.

- El dret de lesbianes, gais, bisexuals, trans i intersexuals a viure en llibertat la seva sexualitat eliminant qualsevol discriminació, sigui quina sigui l'opció sexual o identitat de gènere.

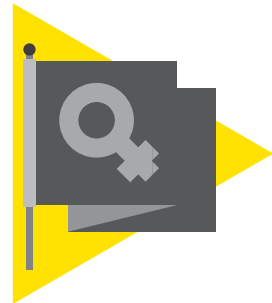
- La penalització de la publicitat sexista i heteronormativa.

- Una educació que generi una nova consciència no patriarcal.

- L'empoderament de les dones com a eina essencial per a la seva autonomia i el qüestionament del gènere com a rol innat.

- La finalització de la discriminació salarial i laboral per motius de gènere.

- La lluita contra el masclisme, l'homofòbia, la transfòbia, etc.

Per posar fi a la discriminació i les diferents violències masclistes, caldrà treballar per trencar amb les arrels d'aquest sistema estructural. Per fer-ho, ens comprometem a treballar per:

- Impulsar un Observatori de les Violències Masclistes dels Països Catalans.

- Fer un desplegament efectiu de la Llei 17/2015 d'igualtat efectiva de dones i homes i la Llei 5/2008, del 24 d'abril, del dret de les dones a erradicar la violència masclista, per la realització dels canvis legislatius necessaris i la transversalització de la perspectiva feminista en totes les iniciatives polítiques.

- Recuperar la gestió pública de tots els serveis de la xarxa d'atenció i recuperació integral de les dones que pateixen violència masclista i fomentar la formació feminista a tot el personal públic.

- Mantenir la fiscalia única per violència de gènere. Garantir processos judicials ràpids i les mesures de protecció que ja existeixen, com ara l'ordre d'allunyament.

- Donar suport econòmic a les dones en situació de violència masclista. Facilitar l'accés a un habitatge digne i, en l'àmbit municipal, crear xarxes de coordinació entre els diversos serveis municipals implicats en els casos de violència de gènere.

- Realitzar una campanya institucional de sensibilització contra les agressions sexuals i els assetjaments masclistes. L'objectiu d'aquesta campanya, treballada juntament per entitats i grups feministes, ha de ser erradicar la violència i l'assetjament en espais públics i de lleure, i, alhora, sensibilitzar la població jove sobre les relacions abusives.

- Elaborar protocols de resposta institucional contra les agressions sexistes i els assetjaments, entesos com a formes de violència masclista, als centres educatius i els espais públics i de lleure.

- Formar el personal sanitari per poder detectar casos de violència de gènere i facilitar personal per acompanyar la dona en situació de violència. A més a més, considerem que els centres sanitaris haurien de disposar de consultories sobre la sexualitat.

- Desplegar línies d'economia feminista a través de l'Observatori per a la Igualtat de gènere ja existent i realitzar estudis d'ús del temps per tal

de visibilitzar la divisió sexual del treball. Treballar en l'elaboració i incorporació d'indicadors de Desenvolupament Humà i de Riquesa que tinguin perspectiva de gènere. Caldrà elaborar indicadors no androcèntrics i enquestes d'ús del temps periòdicament per veure els processos i l'efectivitat dels programes socials, així com l'evolució de la qualitat de vida i distribució del treball.

- Assegurar el funcionament dels serveis públics i socials dedicats a la cura com a pilars bàsics per al desenvolupament de les comunitats i la sobirania reproductiva: escoles bressol, serveis de suport a la gent gran i a les persones amb diversitat funcional.

- Incloure clàusules de paritat per a les empreses candidates tant en els contractes públics administratius com en les licitacions d'obres públiques.

- Apostar per la coeducació als centres educatius: escoles, instituts i universitats. Per tal que aquest projecte sigui real, cal revisar els currículums per evitar que continuïn representant una visió androcèntrica i emprin un llenguatge sexista. Incloure la dona com a subjecte actiu de la nostra història i coneixements i formar el professorat en aquest sentit.

- Garantir el dret a decidir sobre el propi cos i el dret a l'avortament lliure i gratuït. Desenvolupar i assegurar el desplegament de tots els protocols i mecanismes per afavorir els drets sexuals i reproductius, parant especial atenció de les dones bisexuals, trans i lesbianes (o qualsevol dona pertanyent a grups minoritaris i/o socialment discriminats, com ara gitanes, de capacitat diversa, etcètera).

- Realitzar una campanya institucional d'informació, treballada juntament amb entitats i grups feministes, sobre la interrupció de l'embaràs per informar sobre els drets sexuals i reproductius.

- Garantir unes pràctiques mèdiques que recullin les especificitats de la salut femenina i que vetllin per una millor qualitat de vida i no per un control sobre els cossos al servei de les farmàcies.

- Desenvolupar un pla integral sobre la salut de les dones. Cal crear instituts de recerca que investiguin i desenvolupin protocols sobre salut menstrual, gestant i maternal i sobre la morbiditat diferencial.

Apostem pel feminisme de classe, un feminisme que porta intrínseca la mirada interseccional, per tal de donar una resposta més global i completa als encreuaments entre els diferents eixos de desigualtat

PER L'ALLIBERAMENT LGBTI

Actualment una legislació desigual a l'Estat francès i a les diverses comunitats autònomes espanyoles comporta drets desiguals per a les persones trans. En general impera un model patologitzador que imposa diagnòstics mèdics de trastorn mental. Cal capgirar aquesta realitat i garantir a tot el territori el canvi de nom i sexe sense requisits mèdics i l'acompanyament adequat en els processos de transició.

Les persones LGBTI constitueixen un dels sectors més vulnerables de la classe treballadora. Pateixen més atur (ascendeix fins al 85% en el cas de les persones trans), salaris més baixos o més dificultats per accedir a l'habitatge. Per això, propostes com la Renda Bàsica Universal, garantir l'habitatge digne per a tothom o de drets laborals són propostes nítidament LGBTI, tal com reivindicava el moviment enguany.

Però més enllà de les propostes per a la majoria treballadora, cal també incidir en la discriminació estructural LGBTI-fòbica. Per aquest motiu ens comprometem a

- Disposar de la sobirania necessària per aprovar i fer efectiva una llei integral LGBTI. Actualment, les comunitats autònomes estan mancades de competències per aprovar i desenvolupar una llei així. Tot i que bona part del moviment LGBTI demana una llei estatal, el govern PSOE-Podemós no té la voluntat política de tirar-la endavant. Cal, per tant, disposar de la sobirania necessària per aprovar-la i fer-la efectiva.

- Implementar de forma efectiva la Llei 11/2014 contra la LGBTI-fòbia, amb especial atenció als següents aspectes:

- ▶ Partida pressupostària adequada.

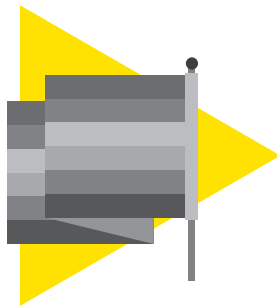
- ▶ Reglament sancionador.
- ▶ Pla de formació per a les treballadores públiques, especialment les que atenen la ciutadania i els cossos de seguretat.
- ▶ Tots els formularis i documentació públics han de ser trans-inclusius o comptar amb totes les opcions sexuals i de gènere.
- ▶ Aprofundiment en les campanyes de sensibilització sobre drets LGBTI, que han de tenir caràcter permanent i major abast.
- ▶ Implementació d'un protocol a tot el transport públic que operi a Catalunya per a la prevenció i abordament d'agressions LGBTI-fòbiques.

- Garantir el dret d'asil per a les persones que pateixen LGBTI-fòbia als seus països d'origen i creació d'un programa de mentoria d'acollida.

- Introduir en el projecte de demanda de subvencions el concepte LGBTI per tal d'aplicar la perspectiva de diversitat sexual i de gènere dins dels projectes de les diferents entitats en què contribueix la Generalitat.

- Obligtorietat, per als municipis de més de 50.000 habitants, de disposar d'un pla municipal LGBTI, i per a les comarques amb municipis més petits, d'un pla comarcal LGBTI.

- Creació d'un servei oficial i públic de recopiació i estudi de dades sobre la LGBTI-fòbia com a eina per a l'avaluació i reorientació de les polítiques LGBTI.

PER UNA ORGANITZACIÓ SOCIAL DEMOCRÀTICA

La imposició de la família nuclear, basada en el matrimoni monògam heterosexual, és un dels principals mecanismes de perpetuació del capitalisme patriarcal i la principal eina d'exclusió de les LGBTI. Si bé en el nostre context de crisi, la família ha estat el principal coixí per a moltes treballadores, bona part del col·lectiu LGBTI queda desproveït d'aquesta institució o de xarxes de suport alternatives. Alhora, la principal reivindicació històrica del moviment ha estat la superació d'aquest model i no l'assimilació que planteja el capitalisme neoliberal. En aquest sentit, cal:

- Reconèixer la diversitat de models familiars i de formes de convivència i d'organització social. Totes les persones tenen dret a escollir si formar o planificar una família o un model alternatiu de convivència, sempre des del mutu acord, l'horitzontalitat i la corresponsabilitat.

- Revisar tots els mecanismes que afavoreixen o legitimen la família nuclear com l'única forma de convivència possible: matrimoni, fiscalitat, sistema de pensions, herència, permisos de paternitat, etc.

- La dignitat de la vida no pot recaure en la dependència del nucli familiar. Un sistema basat en la justícia social ha de garantir l'autonomia i independència de totes les persones.

Propostes com garantir l'habitatge digne per a tothom o de drets laborals són nítidament LGBTI.

PER UNA INCLUSIÓ REAL

Volem construir una República inclusiva on ningú no resulti exclòs per les seves característiques. Cadascú ha de rebre segons les seves necessitats i capacitats. Serem activistes de la lluita contra l'estigma. Sovint, al voltant de les persones amb trastorns mentals i amb desigualtats funcionals d'ordre psíquic apareix l'estigma social que les cataloga i prejutja d'una manera que ben poc té a veure amb les seves capacitats i característiques.

Hem de construir una república solidària, igualitària, antipatriarcal, inclusiva i accessible, i no només des d'un punt de vista arquitectònic, ja que l'accessibilitat basada en el «disseny universal» és un dels pilars per garantir la inclusió social, laboral, educativa, sanitària, així com una bona qualitat de vida per a tothom.

República inclusiva, sense cap discriminació per raó de gènere, d'edat, de cultura, de creença religiosa, de procedència, de diversitat funcional o de salut mental. Tothom s'hi ha de sentir representat. Hem de lluitar pels drets socials, laborals i de convivència de les persones amb diversitat funcional i/o amb problemes de salut mental. La lluita ha de ser transversal i allunyada d'etiquetes estigmatitzadores, malgrat que les persones en aquestes circumstàncies tenen unes característiques específiques a les quals cal parar atenció i per les quals cal vetllar.

Hem d'empoderar els col·lectius organitzats de persones afectades perquè intervinguin directament i prenguin les regnes de la seva representació. En aquest sentit, ens comprometem a:

- **Garantir i promoure la vida autònoma** de les persones amb diversitat funcional i trastorn mental.
- **Protocols sanitaris** per a la millora de les condicions sanitàries i sociosanitàries d'aquests col·lectius.
- **Dret a l'educació:** per la inclusió escolar de l'alumnat en el sistema d'ensenyament ordinari.
- **Dret a l'habitatge** adaptat amb un lloguer social.

· **Dret de les persones amb diversitat funcional a accedir a un lloc de treball.** Les administracions públiques tenen el deure d'aplicar la mesura i vetllar perquè s'apliqui arreu, sobretot a les grans empreses. Creació d'ocupació mitjançant l'assessorament i la capacitat per què puguin incorporar-se a les empreses ordinàries i públiques i desenvolupar tasques adequades a les seves capacitats.

· **Tallers ocupacionals protegits de caràcter públic:** actualment la gran majoria són de caràcter privat.

· **Materialitzar el dret a la mobilitat i al desplaçament.** Adaptar i millorar l'accessibilitat de la flota pública d'autobusos, de metro, de FGC i taxis, i legislar i vetllar perquè es compleixi en el transport privat i subvencionat.

· Aplicar el **desplegament de la Llei d'accessibilitat de Catalunya (2014)**. Cal que tots els Ajuntaments l'apliquin.

· **Assegurar la incorporació de la perspectiva de la discapacitat sensorial** (persones sordes i sordcegues), el seu sosteniment i finançament en les polítiques públiques inclusives per mitjà de la garantia de recursos i suports a la comunicació a través de llengua de signes catalana (LSC): serveis d'interpretació i videointerpretació i altres formats a l'abast als serveis sanitaris, socials, educatius, laborals, judicials, i en general en tots aquells que es presten en l'àmbit de l'administració pública.

· **Garantir el respecte dels drets lingüístics de les persones sordes i sordcegues que utilitzen la llengua de signes catalana (LSC)** com a sistema lingüístic propi del territori de Catalunya i assignar, per assegurar-ho, un programa pressupostari específic i estable per al desplegament real i efectiu de la Llei de la LSC.

Cadascú ha de rebre segons les seves necessitats i capacitats.

PEL CATALÀ COM A LLENGUA COMUNA I PREFERENT DELS PAÏSOS CATALANS

Les llengües pròpies, el català al Principat i l'occità a l'Aran, són també les principals eines de cohesió social i un eix comú entorn del qual s'ha de gestionar la gran diversitat lingüística que presenta ara mateix la societat catalana. Cal tenir present que la minorització i reculada del català no s'ha aturat i que els atacs contra la llengua arreu dels Països Catalans són creixents i se centren sobretot en el sistema educatiu –especialment a les universitats–, el sistema judicial i de la funció pública, en el sistema d'intercomunicació cultural i en tots els mitjans de comunicació en català (l'espai comunicatiu en català).

Cal afrontar aquesta situació amb un pla d'intervenció a favor dels drets lingüístics que abasti aquests camps i que tingui com a eix fonamental la cohesió social i la gestió de la diversitat lingüística. Plantegem també els drets dels ciutadans i ciutadanes pel que fa al coneixement i ús de la llengua catalana. Cal garantir la seva funció social com a llengua general vehicular de relació social, assegurar-ne la transmissió intergeneracional i promoure internacionalment la seva presència, divulgació i el prestigi.

Tota la política lingüística haurà de fer-se sempre des del màxim respecte pels centenars de llengües parlades avui a Catalunya, que també són patrimoni de país i que suposen una riquesa cultural que cal preservar i tutelar.

El model lingüístic dels Països Catalans que propugnem s'ha de bastir en un nou context sociolingüístic i sociocultural en el qual, a banda del català, l'occità, el castellà i el francès, hi conviuen moltes altres llengües. És una de les aportacions que les i els catalans podem fer a un món que massa vegades tendeix a la grisor de la uniformització. Així mateix, també cal estudiar i ensenyar totes les varietats dialectals de la nostra llengua, fugint de l'homogeneïtzació de l'estàndard oriental que impera sobretot al Principat.

Tota la política lingüística haurà de fer-se sempre des del màxim respecte pels centenars de llengües parlades avui a Catalunya, que també són patrimoni de país.

PER UNA CULTURA CATALANA VIVA I POPULAR

El context de pandèmia i les conseqüents mesures de restricció de la interacció social han impactat també en la cultura en totes les seves dimensions. Han estat especialment greus les conseqüències sobre les treballadores de la cultura, que ja es trobaven en una situació de precarietat i intermitència. Cal erradicar les males pràctiques en relació amb la contractació d'artistes, tant des de les administracions públiques com privades. La relació entre contractant i artista ha de ser laboral, és a dir, mitjançant un contracte laboral al règim d'artistes, en cap cas al règim general, per tal de garantir els drets laborals dels artistes i treballadors que fan possible la cultura, com tècnics i muntadors, en totes les circumstàncies, també en situacions excepcionals com la crisi sanitària provocada per la Covid-19.

S'ha d'entendre la cultura en una definició global que abracci la complexa realitat social en el seu conjunt. L'esforç d'aquest enfocament global és obligat per superar els plantejaments aïllants i excepcionals que acaben fent de la cultura un assumpte lligat a les elits o a les minories i que no comprenen la interrelació bàsica entre els sistemes socioeconòmics, les condicions de vida de les classes populars (i de la classe treballadora en particular) i els models culturals resultants.

Al costat de la cultura més directament relacionada amb la producció, reproducció, circulació i comunicació simbòlica hi ha unes cultures de la producció i del treball (capitalisme, explotació i etcètera), de les relacions de gènere (patriarcat, homofòbia, etc.), de les relacions socials (lluïta de classes i opressió social), de la vida quotidiana (habitatge, espais, entre d'altres) i de relació amb l'entorn i entre els territoris (depauperació ecològica, colonialisme). Afirmem que aquestes, entre d'altres, són inseparables i estan completament interrelacionades amb la cultura dels símbols (la concepció clàssica) i que és un frau no considerar-les prioritàries en la definició de polítiques, models i sistemes culturals.

No pot haver-hi polítiques culturals realment efectives sense aquesta comprensió global. La cultura és un dret social i no hi ha drets socials sense un accés universal a la cultura. La cultura és també política, però és sobretot i necessàriament un model social. Per a la seva eclosió lliure cal rupturisme i revolució.

L'evolució socioeconòmica, tecnològica i comunicativa del capitalisme tardà actual ha situat la cultura en el centre de la seva hegemonia. Per això, creiem que és crucial per a l'alliberament social, l'assoliment de l'emancipació cultural. La gestió directa pública dels serveis i equipaments culturals és una condició bàsica per evitar privatitzacions, desregulacions laborals i clientelisme empresarial o associatiu.

Cal reconèixer el rol fonamental que té la cultura lliure per poder garantir l'accés universal a la cultura. És important dedicar-hi una atenció especial i promoure-la des de les institucions públiques. La cultura és també motor de desenvolupament personal i col·lectiu; de pensament crític; de transformació, justícia i cohesió social; d'innovació; de desenvolupament econòmic i social; de benestar.

És necessari replantejar el model de drets d'autor i deixar de confiar la seva gestió en entitats de gestió privades, que se'n beneficien i retribueixen de manera desigual els seus associats mentre en castiguen d'altres o els mateixos ciutadans. Cal gestionar de forma pública els legítims drets d'autor dels artistes i defensar tots els que aposten per protegir les seves obres amb llicències d'ús Creative Commons. De la mateixa manera, totes les obres creades amb finançament públic tindran llicències lliures i se'n permetrà la còpia, redistribució i transformació sempre que se citi la font original i l'obra generada es posi al públic amb la mateixa llicència.

Cal impulsar una cultura popular creativa, crítica i dinàmica que posi l'èmfasi en els processos col·lectius emancipadors. El govern i el control dels serveis i equipaments públics ha de basar-se cada cop més en la democràcia directa i en acció assembleària de barri, local i municipal, i comptar amb el teixit de moviments socials, de lluites i associatiu.

Reconèixer la cultura com a bé de primera necessitat i motor del progrés social, i l'accés a la cultura com un dret social bàsic, universal i inalienable.

Per aquests motius, ens comprometem a:

· **Reconèixer la cultura com a bé de primera necessitat** i motor del progrés social, i l'accés a la cultura com un dret social bàsic, universal i inalienable.

· **Impulsar la Renda Bàsica Universal per afavorir el sector cultural i creatiu.** La RBU s'ha demostrat eficaç no només per combatre la precarització laboral, sinó també per fomentar la creativitat i el consum cultural.

· Aconseguir l'objectiu del **2% del pressupost per a Cultura**.

· **Plans estratègics transversals** amb tots els departaments de la Generalitat de Catalunya.

▶ Integració de la cultura en els plans estratègics de desenvolupament territorial, social i econòmic.

· **Contractació directa del personal treballador dels centres culturals**, eliminant els processos d'externalització.

▶ Transitòriament, en els criteris d'externalització, fer prevaldre com a criteri d'adjudicació la redistribució dels beneficis entre els treballadors que efectivament duguin a terme les tasques externalitzades.

▶ Combatre especialment la cessió il·legal de treballadors i la precarització laboral.

· **Creació d'ens públics de gestió de drets** que permetin una gestió més eficaç i beneficiosa per a una majoria de beneficiaris potencials (creadors-artistes).

▶ Societat de gestió de drets d'autoria pública i gestionada des de la Generalitat.

▶ Agència de l'ISBN pròpia i pública.

· En les línies d'ajut, prioritzar els professionals

de base (individuals i organitzats en xarxes), l'excel·lència i el risc per damunt de sectors més consolidats amb un vector primordialment mercantilista.

▶ Supeditar els ajuts a les empreses culturals al foment efectiu de professionals artistes-creadors actius a Catalunya i dimensionar els ajuts de manera proporcionada al compliment d'aquest requisit prioritari i auditable.

· **Bonificacions i ajuts per a iniciatives de mecenatge, patrocini i participació social.**

· Afavorir aquells agents que tinguin en compte el **foment responsable i sostenible tant dels públics de proximitat com dels internacionals**.

▶ Potenciació d'iniciatives com les Cases de la música arreu del territori, i dinamització d'espais similars en altres arts (dansa, teatre, literatura, circ).

· Dotar suficientment i **promoure l'acció d'inspecció, auditoria i control** del Departament de Cultura.

▶ Transparència en la designació de les comissions de distribució de recursos públics, amb paritat entre responsables institucionals i professionals de solvència acreditada, i publicació dels nomenaments i mèrits al DOGC.

▶ Ser especialment exigents a garantir que les empreses i altres organitzacions beneficiàries d'ajuts i subvencions del Departament de Cultura compleixin escrupolosament la normativa en matèria de contractació (i subcontractació) i solvència.

▶ Promoure auditories externes de les secretaries generals, direccions de serveis i altres àmbits vinculats a la contractació pública per tal de detectar pràctiques irregu-

lars i denunciar-les tant en l'àmbit judicial com polític i ciutadà.

- Penalitzar –deixant-los de contractar almenys durant un període de temps llarg– aquelles empreses o professionals que s'hagin beneficiat de fraccionaments o altres pràctiques il·lícites o irregulars.
- Combatre activament el clientelisme promovent sistemes més eficients de transparència en la gestió de govern i en la contractació pública en l'àmbit de la cultura.
- Denunciar sistemàticament davant les instàncies judicials les irregularitats detectades en l'àmbit de la cultura per la Sindicatura de Comptes per tal d'evitar que la inacció parlamentària les deixi impunes i cronificades.
- Denunciar públicament de manera sistemàtica els casos detectats de «portes giratòries» i prendre mesures efectives per combatre-les.

· Configurar una **plataforma de la cultura dels Països Catalans** com a projecció d'una llengua i cultura comunes, que comparteix una regió geogràfica més enllà de les fronteres polítiques, per tal d'assolir la presència, la representació i el reconeixement internacionals.

· Contribuir a la **internacionalització de la cultura catalana** en un doble sentit: per una banda, amb la recerca d'escenaris i mercats adequats per mostrar el talent i la capacitat creativa i productiva del país i, per l'altra, donar-se a conèixer com un país que basa la seva identitat en el fet cultural, lingüístic i creatiu.

· Situar **els equipaments i infraestructures culturals al servei de les noves relacions col·lectives** i les classes populars.

· **Impedir les subcontractacions d'equipaments culturals basades en criteris econòmics**, que només cerquen la precarització de les condicions laborals de les treballadores, la mercantilització i el clientelisme.

· **Exigir una transparència absoluta dels pressupostos** i promoure els espais i les activitats culturals i socials assolits per les lluites socials d'emancipació, així com els que són produïts per les associacions sense ànim de lucre, sempre que no siguin externalitzacions, i que allà on encara no s'han pogut generar serveis col·lectius puguin contribuir a l'expansió dels béns comuns, complementària a la que fan els béns i serveis públics.

· **Donar suport a la col·lectivització, l'autogestió i a les iniciatives individuals i col·lectives**: l'associacionisme sense ànim de lucre amb plantejament comunitari o sense i els equipaments i serveis públics no externalitzats, amb l'objectiu d'impulsar l'avenç d'una economia democràtica, social i solidària lluny del pes i el domini de les indústries (capitalisme) i la mercantilització cultural.

· **Suport a la creació cultural, artística i literària en català i occità tant d'autors LGBTI** com de productes adreçats al col·lectiu LGBTI, per superar el model de mercantilització i estereotipació de les relacions LGBTI.

· Garantir, des del sector públic i, si és el cas, amb el moviment LGBTI, entitats sense afany de lucre i d'economia social i solidària, **espais de socialització, cultura i lleure no mercantils i segurs per a les persones LGBTI a tot el territori**.

· **Recuperació de la memòria històrica LGBTI** i reconeixement de les lluites i conquestes del col·lectiu (nomenclàtors, premis, programes de memòria, etc.)

PER UN ESPAI DE COMUNICACIÓ DELS PAÏSOS CATALANS

Promourem uns mitjans de comunicació i d'informació públics i de gestió pública com a eina necessària per garantir el dret a la informació i el pluralisme polític

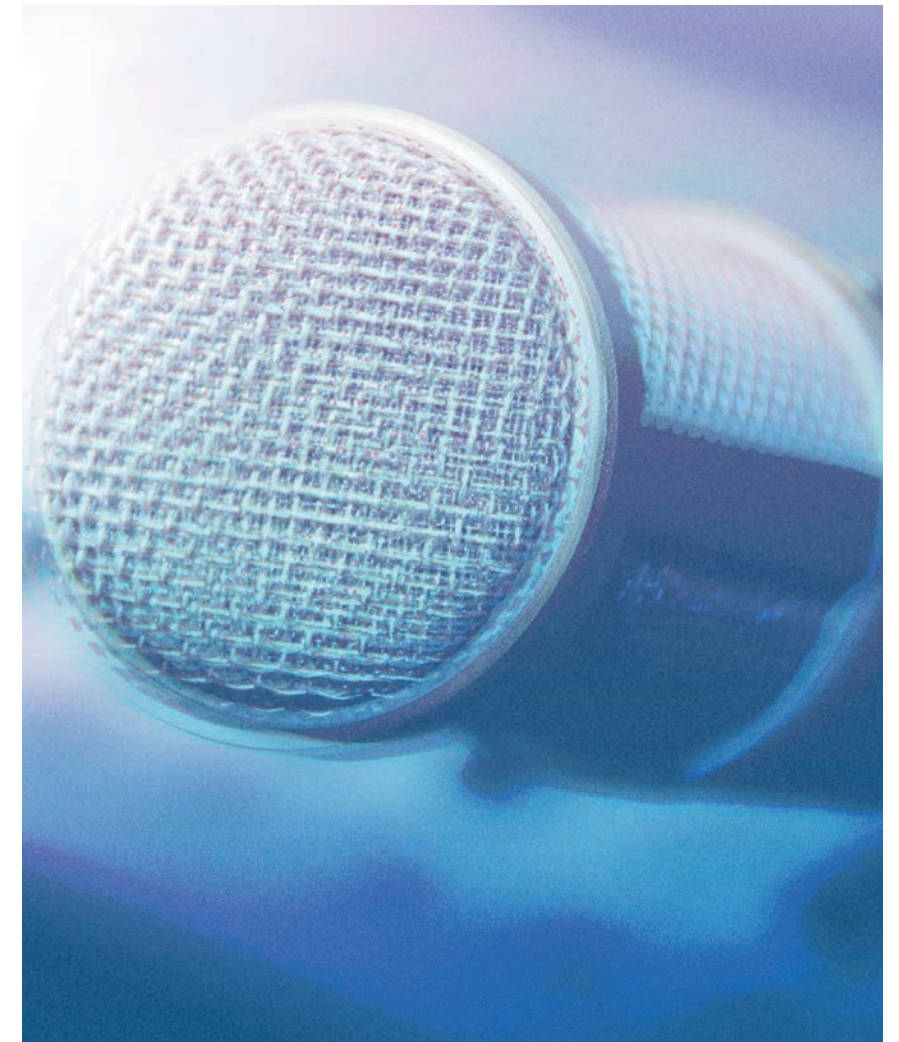
i social. Per assegurar-ne la independència i la qualitat, cal allunyar-los del control dels partits polítics i dels interessos dels lobbies empresarials capitalistes. Per això, els òrgans de direcció dels mitjans de comunicació públics han de ser escollits per àmplies majories parlamentàries que evitin la seva governamentalització. Així mateix, per consolidar-ne la professionalitat i independència cal promoure la participació dels treballadors en els òrgans de direcció a través de la cogestió.

L'altra eina comunicativa per garantir el dret a la informació i promoure el pluralisme són els mitjans de comunicació comunitaris. Els mitjans lliures i autogestionats, sense lligams empresarials o publicitaris, són essencials per a la fiscalització i transparència de les administracions públiques. Hem d'encoratjar i potenciar la creació d'aquests espais cooperatius, defensar-ne la independència i facilitar-los l'accés a la informació interna i externa.

Com a punt de partida, defensarem que l'espai radioelèctric sigui ocupat pels tres tipus de mitjans (públics, comunitaris i privats) a parts iguals, un terç per a cadascun.

La difusió, promoció i la dimensió de la cultura catalana abasta tot el territori dels Països Catalans. L'espai català de comunicació necessita que les institucions de Catalunya obrin vies de negociació i de cooperació amb la resta de territoris catalans per acordar la reciprocitat d'emissions i revertir la situació d'anormalitat que actualment es pateix, en la qual diferents territoris no reben el senyal de tots els mitjans de comunicació en català. A més treballarem a fons perquè hi hagi continguts en llengua catalana en les diferents plataformes televisives privades, com Movistar+, Netflix i d'altres, en què s'incompleix de forma alarmant l'obligació d'emetre continguts en la nostra llengua.

També cal la creació del Consell de l'Espai de Comunicació Audiovisual en Català, una infraestructura integrada per les administracions

de tots els territoris dels Països Catalans que tinguin per objectiu enfortir la coordinació i les estratègies conjuntes de producció i programació de continguts dels diferents mitjans de comunicació públics.

Finalment, impulsarem la creació i la consolidació d'una agència de notícies internacional pública i d'àmbit dels Països Catalans que doni servei a tots els mitjans de comunicació, sense que el cost dels serveis sigui un obstacle per als mitjans més modestos.

Cooperar amb tots els territoris catalans per acordar la reciprocitat d'emissions.

ALLIBEREM-NOS DE LA REPRESSIÓ

REFORMULEM EL PODER JUDICIAL

Fa anys que denunciem la situació del poder judicial. La fórmula d'accés i altres condicionants han conformat un cos de jutges i magistrats que, tot i ser heterogeni, es troba fortament consolidat com a mecanisme que consolida les injustícies del sistema econòmic, polític i social en què vivim. Malgrat que a voltes, sobretot per part d'alguns jutges dels primers nivells, s'han pres decisions innovadores i valentes per tal d'emparar els més vulnerables i corregir la desigualtat i les situacions de poder, la cúpula judicial superior ha sabut corregir aquestes decisions a favor del poder establert, siguin bancs, govern, empresaris, mútues, cossos policials, etcètera. El sistema judicial que tenim és sobretot un sistema de justícia de classe, naturalesa que es fa especialment explícita en la jurisdicció penal obsessionada i extremadament dura amb la petita delinqüència, amb delictes contra el patrimoni i les drogues, i condecant, permissiva i tolerant amb la delinqüència comesa pels poderosos, com la corrupció política, les estafes bancàries o els delictes contra el medi ambient.

Davant dels grans conflictes socials plantejats fins avui, doncs, l'administració de justícia ha volgut mantenir un rol d'abs-tenció, de no-intervenció, que, com hem dit, ha acabat perjudicant aquells que no disposen de privilegis ni de posicions de poder que precisament la «justícia» estaria cridada a compensar o mitigar en un autèntic estat social, democràtic i de dret. Paradoxalment, els darrers anys hem vist com en el conflicte nacional l'administració de justícia a Catalunya sí que ha volgut prendre partit en la defensa de les institucions espanyoles i d'una concepció extraordinàriament centralitzada i unitària de l'Estat. Hi intervenen molts factors: la posició de classe, que té origen de fora de Catalunya, que va acompanyada d'un model de vida molt tancat de relació exclusivament dins del mateix col·lectiu, que té una tradició jurídica que, tal com hem denunciat moltes vegades, encara no ha incorporat els principis generals

del procés constitucional com ara els valors de diversitat, democràcia i el fet d'entendre els drets fonamentals com a mecanismes de protecció dels més febles i desprotegits. A més a més, cal relacionar-hi també el fet que a l'administració de justícia espanyola no va existir cap mena de ruptura ni de canvi l'any 1978 i que tota l'estructura judicial franquista va continuar exercint i ocupant les altes posicions de la planta judicial en els anys següents fins avui.

El primer que cal, doncs, davant de tanta hostilitat de la judicatura i la fiscalia que existeix en aquest moment a Catalunya, és garantir el respecte d'aquest col·lectiu cap al procés polític que viu el país i no interferir en el camp de recuperació de sobiranes, que a més a més tindrà màxima expressió en el procés de ruptura. Tal com hem introduït en tots els moments en què hem parlat d'aquesta qüestió, cal defensar que el poder constituent, un cop iniciat, no pugui ser controlat per cap altre poder i, lògicament, per poders que pertanyen al model constituït anterior, com és aquest poder judicial actualment existent.

En segon lloc, cal obrir un debat profund, probablement previ al procés constituent, que ens permeti col·locar un mirall al poder judicial a Catalunya i que apunti a un debat profund del conjunt de la societat sobre aquest estament de privilegis i tradicions com a via per construir un poder judicial independent, democràtic i al servei dels interessos de les classes populars. La nostra impugnació al poder judicial existent és una esmena a la totalitat que demana debats estructurals i que podem sintetitzar en les següents qüestions:

- Sistema d'accés a la carrera judicial que permeti fer-la realment oberta a tots els orígens i perfils i que doni importància a l'experiència professional prèvia com a mecanisme de creació d'una judicatura plural i coneixedora de la realitat social.

- Sistema de govern de la judicatura que garanteixi la independència del poder judicial, escollit pel mateix col·lectiu i que no permeti

El sistema judicial que tenim és sobretot un sistema de justícia de classe.

l'actual «intercanvi de cromos» en les designacions, així com la subordinació de la cúpula judicial als altres poders constituïts.

- Un sistema d'acusació pública o fiscalia que sigui realment independent, sense cap dependència jeràrquica del govern, amb mecanismes de control popular que construeixin un concepte d'interès general real.

- Un autèntic sistema de finançament adequat a l'administració de justícia que la converteixi en ràpida i eficaç, sobretot en la protecció de drets fonamentals, partint de la idea que els drets socials com l'habitatge també han de ser protegits com a fonamentals pels tribunals.

- Llei de procediment penal i codi penal que eviti la persecució política i que prioritzï la lluita contra la corrupció i contra el saqueig dels recursos públics i col·lectius. Només una jurisdicció penal que lluiti especialment contra els poderosos pot guanyar parcel·les de legitimitat.

- Llei d'anul·lació dels processos polítics contra l'independentisme i la resta de lluitadors per la justícia social. En el marc d'una estratègia repressiva més completa, caldrà treballar per una eina similar a la que es va fer servir amb els consells de guerra franquistes per expulsar de l'ordenament jurídic tots els efectes dels processos de repressió política.

ATUREM LA REPRESSIÓ POLÍTICA

Ens comprometem a desenvolupar la nostra activitat en aquest compromís, com hem fet en la passada legislatura, promovent el debat sobre el paper de la Generalitat en la repressió política d'activistes socials. Apostem per considerar l'espai públic com un espai molt més viu, actiu i polititzat, al servei del conjunt de la ciutadania. Per això, entenem que l'exercici del dret a la protesta és un valor en una societat en procés d'emancipació, i que cal que els responsables de la seguretat pública estiguin compromesos amb aquesta posició. En aquesta direcció, ens comprometem a:

- Treballar per a la dissolució de les unitats especialitzades en ordre públic, com la Bri-

gada · Mòbil, i la seva reconversió en efectius en altres àmbits més prioritaris, com la protecció de les víctimes de violència de gènere i altres col·lectius víctimes de discriminació i violència estructural.

- **Auditar públicament des del Parlament el funcionament de la Divisió d'Informació al Complex Central d'Egara** (Comissaria General dels Mossos d'Esquadra) per poder avaluar-ne el funcionament i quina persecució política il·legal ha dut a terme des de la seva creació.

- **Treballar per desarticular les Unitats d'Investigació, que funcionen com a espais de policia política destinada al control dels moviments socials i polítics** i a la seva criminalització. Per tant, proposem la desaparició de les Unitats d'Informació.

- **Modificar el paper de la Generalitat de Catalunya en els procediments contra dissidents polítics i activistes socials** que es troben encausats penalment per la seva intervenció en vagues, accions de protesta i manifestacions. Obligar a la retirada d'acusacions de la Generalitat, atesa la presència de l'acusació pública en aquestes causes, i centrar tots els recursos a formular acusacions en aquells supòsits de lluita contra la corrupció i els abusos dels poders econòmics, en els quals la fiscalia acostuma a tenir una posició molt més tímida.

- **Treballar per destinar recursos d'investigació a la lluita contra la delinqüència econòmica i la corrupció**, amb el benentès que en l'actualitat existeix una sensació d'impunitat evident en relació amb la gran delinqüència o amb les activitats il·lícites que es materialitzen des de posicions de poder.

- **Treballar per a la creació d'un Observatori de Control i Garantia dels Drets Humans** dels cossos policials a Catalunya, que assumeixi les funcions de control, denúncia i transparència en relació amb les vulneracions de Drets Humans perpetrades pels cossos de seguretat.

- **Treballar per a l'eliminació de qualsevol sistema de vigilància indiscriminada de les comunicacions**, per garantir la privacitat de les persones.

INTERNACIONALISME

PER UNA EUROPA I UNA MEDITERRÀNIA DE LA PAU, LA SOLIDARITAT I LA FRATERNITAT

L'impuls i l'articulació d'una República sobirana són impossibles en el context d'una societat internacional dominada per estructures supraestats

fortament militaritzades, no democràtiques i sotmeses al domini i les polítiques dels grans poders econòmics i financers transnacionals.

Apostem per la construcció d'unes noves relacions internacionals basades en la pau, la solidaritat, la fraternitat i el respecte a l'autodeterminació i la sobirania dels pobles com a única forma de bastir aquestes relacions. Aquests són els principis que han de guiar la construcció de noves institucions internacionals que puguin constituir una alternativa a les vigents.

Rebutgem formar part de la Unió Europea, l'Euro, l'OTAN i l'Euroexèrcit. Volem promoure el tancament de totes les bases militars i la construcció d'una societat que potencii la cultura de la pau, la cooperació i la solidaritat internacionalista.

Treballem per enfortir la cooperació entre els pobles que lluiten per la seva dignitat i independència, especialment amb aquells processos que plantegin alternatives socials i econòmiques diferents de les polítiques imperialistes.

No reconeixem una Unió Europea creada i desenvolupada per garantir els privilegis del capital i que no representa els interessos de les classes populars europees. En aquest sentit, ens comprometem a desenvolupar campanyes informatives i de rigor sobre els greus efectes de la UE a casa nostra, incloent-hi la negació de drets socials, laborals i econòmics bàsics.

Seguirem denunciant l'Acord de Lliure Comerç entre el Canadà i la Unió Europea,

també després de la seva aprovació, i l'Acord Transatlàntic sobre Comerç i Inversió entre els EUA i la UE (TTIP), dues concrecions del model imperial transatlàntic que pretén enfrontar les classes treballadores dels diferents blocs econòmics dominants del món i que constitueix un atac a la democràcia i a la sobirania dels pobles a causa de l'obertura definitiva dels serveis públics a la inversió privada. Constitueixen, doncs, un atac sense precedents a la sanitat pública, la sobirania energètica i alimentària, el medi ambient i els pocs controls existents sobre els serveis financers.

Donarem suport a polítiques de cooperació i solidaritat sempre que vagin encaminades a denunciar les injustes polítiques econòmiques, socials i nacionals que pateixen els pobles d'origen i, alhora, a enfortir el moviment popular que des d'aquests països combaten aquestes mateixes injustícies o, en el cas de les repúbliques que responen a projectes populars emancipadors, a defensar les polítiques que duguin a terme per contribuir a construir unes relacions internacionals més sòlides basades en l'autodeterminació i la sobirania dels pobles.

Promourem processos participatius reals i vinculants entre institucions, consells de solidaritat i moviments socials amb l'objectiu de definir les estratègies, els països i els sectors prioritaris en matèria de cooperació i solidaritat.

Potenciarem la sensibilització i l'educació per a la solidaritat a les escoles, universitats i centres de treball, especialment si depenen del sector públic. Impulsarem processos d'agermanament entre institucions. Enfortim els vincles d'enllaç entre els diferents actors i establim una cooperació horitzontal entre iguals i sense intermediaris.

Contribuir a construir unes relacions internacionals més sòlides basades en l'autodeterminació i la sobirania dels pobles

Impulsarem les campanyes de boicot que, des del moviment popular i de solidaritat, es duen a terme contra les empreses transnacionals (ETN) i els estats que violen els drets humans. Exigirem el compliment de clàusules democràtiques i de transparència en les relacions comercials.

Treballarem per a l'abolició del deute extern i reivindicarem el deute ecològic, social i històric del nord respecte al sud. Impulsarem auditories sobre el deute que siguin reconegudes per la comunitat internacional i integrarem aquesta reivindicació en les campanyes contra el pagament del deute imposat per la Troika a casa nostra.

Treballarem per a la desmilitarització, la desnuclearització i la protecció mediam-bient de la Mediterrània, entenent que aquest pot ser un marc geoestratègic i geogràfic on ens hem de centrar, i establim relacions de solidaritat amb els pobles de la riba sud i nord de la Mediterrània.

Promourem la desvinculació de l'empresa privada dels moviments de solidaritat i de cooperació.

Denunciarem la vulneració dels drets humans que pateixen les dones a escala internacional des d'una visió feminista i internacionalista.

10 PROPOSTES PER DESMILITARITZAR ELS PAÏSOS CATALANS

· **Recuperar el patrimoni militar.** Fer totes les accions necessàries davant del Ministeri de Defensa i de l'Institut d'Habitatge, Infraestructura i Equipament de Defensa per reclamar el traspàs a la Generalitat de Catalunya o als ens locals que correspongui, i mitjançant els instruments jurídics pertinents, el patrimoni militar –terrenys o de tipus immobiliari que es trobi en desús– per destinar-lo a usos públics de caràcter civil.

· **Prohibir els actes d'exaltació militar.** Prohibir, en un exercici de coherència amb els valors de la pau, els actes d'exaltació militar i de legitimació de la violència i de les armes, i no permetre les desfilades militars i altres actes d'aquest tipus en cap espai.

· **Prohibir les maniobres militars en espais no estrictament militars.** Promoure que la Generalitat de Catalunya i també els ens locals, en exercici de llurs atribucions i competències, prohibeixin les maniobres militars –les que es vulguin fer en espais no estrictament militars– inclosos els espais naturals d'arreu del territori, estiguin o no protegits per llei.

· **No autoritzar la participació d'avions de combat en exhibicions aèries o de vaixells de guerra en ports o salons nàutics.** No autoritzar la participació i la presència d'avions de combat en exhibicions aèries, com la Festa al Cel, en qualsevol municipi on se celebri, ni de vaixells de guerra en els ports o en salons o certàmens nàutics dels municipis catalans.

· **Prohibir la presència de l'exèrcit en qual-**

DRETS DE LES CATALANES A L'EXTERIOR

sevol espai educatiu, de formació o de lleure. Emprendre totes les accions necessàries per evitar la presència de l'exèrcit en qualsevol centre educatiu i de formació i evitar també que sigui present en espais, fires o salons educatius, de formació o de lleure.

· **Prohibir la presència de cossos policials amb armes en qualsevol espai educatiu, de formació o de lleure.** Emprendre totes les accions necessàries per evitar la presència amb armes dels diversos cossos policials –Mossos d'Esquadra, policia local, policia estatal– als recintes i a les aules d'escoles, instituts, universitats, centres formatius o espais de lleure i en les proximitats d'aquests recintes. Així mateix, elaborar un pla de formacions, tallers i orientacions de seguretat viària o seguretat a les xarxes que estigui desenvolupat per professionals amb acreditació i expertesa en l'àmbit educatiu i en cap cas per integrants de cossos armats.

· **No concedir ajuts públics a la indústria militar. Impedir els ajuts i no promoure activitats** des de la Generalitat de Catalunya ni de cap altra administració pública a la indústria militar a Catalunya, inclòs el suport a la recerca i el desenvolupament que estiguin explícitament orientats al creixement de la indústria militar i armamentística.

· **Banca ètica versus banca armada.** Establir criteris i aplicar mesures de selecció que permetin evitar que les entitats bancàries implicades en el finançament de la indústria armamentística siguin proveïdores de serveis a l'administració pública. I en paral·lel introduir progressivament entitats proveïdores que formin part de l'àmbit de les finances ètiques.

· **Potenciar la promoció de la cultura de la pau i la desmilitarització.** Promoure la presentació i l'aprovació d'acords, resolucions o mocions als diversos ens públics –diputacions, consells comarcals, ajuntaments, etcètera– que incloguin els aspectes anteriorment enumerats.

· **Exigir el compliment dels acords aprovats pel Parlament de Catalunya sobre la desmilitarització de Catalunya.** Exigir al Govern de la Generalitat de Catalunya la implementació dels acords de la Moció 55/XI, sobre la desmilitarització de Catalunya, moció aprovada pel Parlament de Catalunya el 14 de juliol de 2016, així com el compliment dels acords de la Proposta de Resolució (PR) Per la construcció de la cultura de la pau i la desmilitarització que el Parlament de Catalunya va aprovar el 18 de setembre de 2020.

Volem promoure el tancament de totes les bases militars i la construcció d'una societat que potenciï la cultura de la pau, la cooperació i la solidaritat internacionalista.

Són prop de 400.000 els catalans residents fora del territori i la tendència migratòria no s'atura i encara pot augmentar molt més a conseqüència de la crisi de la Covid-19. Un país que es descapitalitza laboralment i intel·lectualment perdent any rere any persones qualificades i també no qualificades és un país que té un seriós problema que amenaça no només el seu futur sinó també el seu present. Sabem molt bé que l'emigració, particularment la precària, és una característica estructural d'un sistema capitalista que utilitza la mobilitat dels recursos humans de la manera més beneficiosa a cada moment per als seus interessos i prioritats econòmiques i geogràfiques.

Amb l'objectiu de combatre els efectes i les conseqüències de la repressió exercida pels Estats espanyol i francès a l'exterior, treballarem per establir i desenvolupar les següents mesures:

· Creiem en la necessitat d'una política exterior activa que presenti la institucionalitat pròpia de Catalunya i fomenti la cooperació internacional i els valors de la pau i de l'anti-imperialisme arreu.

· Demanem el restabliment de les delegacions exteriors del Govern català tancades per aplicació de l'article 155 amb ple respecte als contractes de treball i posicions administratives del personal d'aquestes delegacions.

· Reclamem que el control pressupostari imposat des de l'Estat, que ha impedit fins ara el pagament de les subvencions i altres ajudes a les comunitats catalanes de l'exterior, sigui aixecat de forma immediata.

· Volem l'organització d'una xarxa civil de ciutadania catalana, que no estigui pagada

pel govern i que treballi en contacte directe amb la Conselleria d'Exteriors. Per què? Sobretot perquè no pot ser que tota la xarxa de política internacional de la naixent República es pugui desmantellar en un no-res, simplement tancant l'aixeta dels sous al personal de les delegacions.

Els catalans residents a l'exterior han de gaudir de la plenitud de drets democràtics i socials. La República Catalana ha de tenir una llei electoral pròpia que permeti un exercici del dret de vot des de l'exterior sense les restriccions que la vigent llei de règim electoral imposa a aquest exercici. La futura llei electoral pròpia també hauria de garantir el dret de vot dels catalans residents a les comunitats autònomes de l'estat espanyol que així ho desitgin. Cal avançar perquè la futura llei electoral catalana inclogui la creació d'una circumscripció electoral específica per als catalans de l'exterior.

S'ha de desenvolupar la Llei de la comunitat catalana de l'exterior aprovada el maig de 2017 i de la qual a dia d'avui no s'ha aplicat absolutament res del contingut en matèries socials, culturals, de suport a les persones que desitgen emigrar i de participació democràtica.

S'ha d'adoptar una Carta de Drets Socials i Culturals de l'Emigració catalana que permeti la plenitud de drets en els àmbits sanitari, educatiu –que garanteixi l'ensenyament de la llengua catalana a l'exterior en tots els nivells educatiu–, de protecció social i d'accés als mitjans audiovisuals catalans.

Donarem suport a totes les iniciatives des de l'exterior encaminades a la solidaritat amb la República Catalana i el dret a l'autodeterminació, així com a fomentar la participació de les catalanes de l'exterior en futurs processos de ruptura.

Sabem molt bé que l'emigració, particularment la precària, és una característica estructural d'un sistema capitalista.

CONFRONTACIÓ DEMOCRÀTICA ▶ PER A LA INDEPENDÈNCIA

El canvi de model econòmic, social i polític que plantejem és impossible dins de les institucions i marcs legals actuals. L'Estat espanyol és un estat demofòbic. Qualsevol política transformadora que es plantegi toparà amb les limitacions legislatives i de despesa. Al Parlament de Catalunya, les majories parlamentàries han xocat de manera reiterada amb marc legal espanyol en matèria de lleis, siguin econòmiques, socials o republicanes; en la defensa dels drets civils i les llibertats; així com amb la permanent persecució de la llengua catalana pels diferents organismes de l'Estat. **Per dur a terme un canvi profund i real ens cal superar el marc legal espanyol i les imposicions de la Unió Europea.**

Hem de recuperar la iniciativa i reconstruir la unitat al voltant del referèndum d'autodeterminació. Ens cal iniciar un nou cicle per generar, un altre cop, un escenari que faci possible que el poble català pugui autodeterminar-se lliurement. El referèndum és la proposta majoritària de la societat catalana per donar sortida al conflicte obert entre el poble català i l'Estat espanyol. Ens cal tornar a convertir aquesta demanda majoritària en uns acords polítics i socials i, sobretot, en mobilitzacions populars. Paral·lelament, cal reconstruir la **unitat d'acció contra la repressió** que pateix la dissidència política de la nostra nació.

Hem de recuperar la iniciativa i donar un horitzó social i d'aprofundiment democràtic al canvi que representa la independència. Un nou cicle de mobilitzacions i de lluita que doni resposta a les necessitats de la majoria social del país –especialment en l'escenari postpandèmia. L'independentisme ha de liderar els consensos socials al voltant dels drets socials, civils i polítics que no tenen sortida en el marc

legal espanyol i la UE. I ha de fer-ho no només des d'un plantejament de denúncia, sinó també des d'un plantejament de desobediència civil, institucional i organització popular.

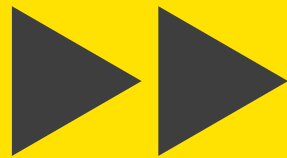
L'independentisme ha de recuperar la iniciativa en el terreny internacional. L'exercici efectiu de l'autodeterminació es donarà en un marc de resolució del conflicte a escala internacional i multilateral que haurà d'incloure el referèndum. Som conscients de les lògiques de les institucions internacionals: **no actuaran a partir de la defensa de drets, sinó que hauran de veure's obligades a fer-ho** davant d'unes condicions que facin inviable la seva absència de posicionament. Ens cal activar contactes i noves aliances de cara a **fer una política internacional que pugui mobilitzar actors en la defensa del dret a l'autodeterminació.** També hem de treballar per la **denúncia de la repressió i de la vulneració de drets civils i polítics** a instàncies internacionals per la defensa dels Drets Humans, i contribuir a evidenciar d'aquesta manera que **l'Estat espanyol no és un interlocutor vàlid** en la gestió democràtica del conflicte, amb l'objectiu d'assolir una **resolució del conflicte multilateral a escala internacional.**

El referèndum és la proposta majoritària de la societat catalana per donar sortida al conflicte obert entre el poble català i l'Estat espanyol.

HORIZÓ: PAÏSOS CATALANS 2030

És imprescindible que, juntament amb la reivindicació del dret a l'autodeterminació, obrim espais de construcció nacional dels Països Catalans en els àmbits polític, econòmic, social i cultural, i consolidar els que ja hi ha. Avui és més necessari que mai que, des del respecte a la realitat diversa i plural que conformen els agents polítics, socials i culturals, ens comprometem amb la construcció dels Països Catalans i amb la seva defensa davant l'ofensiva recentralitzadora dels Estats espanyol i francès. La independència de Catalunya no pot esdevenir-se a canvi de l'abandonament del projecte dels Països Catalans. Els Països Catalans no poden ser una moneda de canvi per a la sobirania d'una part de país.

El projecte polític dels Països Catalans és eminentment democràtic, per tant republicà, i fermament compromès amb la construcció d'unes institucions polítiques transparents al servei de la ciutadania. En aquest sentit, és incompatible amb la monarquia, una institució anacrònica i allunyada de la lògica democràtica. En el cas de l'Estat espanyol, la monarquia és una operació de continuació política del règim franquista i els seus escàndols de corrupció són cada vegada més nombrosos. Per mandat constitucional, el rei d'Espanya deté el càrrec de cap d'Estat i cap de les forces armades, té la condició d'inviolabilitat i no està subjecte al control democràtic. Aquestes funcions han servit per a la representació diplomàtica, i per dur a terme múltiples operacions de comerç d'armament internacional plenes d'escàndols de malversació de fons públics per a l'enriquiment personal dels Borbons i de l'oligarquia espanyola.

El nostre projecte polític és antagònic a les dinàmiques de corrupció i les pràctiques nepotistes que històricament han caracteritzat el Règim del 78, marc polític per a la continuïtat del qual la monarquia ha estat un element fonamental, tant en el pla simbòlic com material.

En la dècada que ben just iniciem, serà clau elaborar una bona estratègia de construcció nacional dels Països Catalans. Perquè dels aprenentatges del passat 1 d'octubre en podem extreure que necessitem tota la força de la nació completa per desbordar els Estats opressors, el francès i l'espanyol. **La generació d'embats arreu del territori català ens ha de permetre sumar prou forces populars per poder ser conseqüents amb la proposta d'iniciar una insurrecció democràtica que resolgui en bona part el conflicte nacional dels Països Catalans i, al mateix temps, situï les lluites socials i feministes en les mateixes coordenades que la lluita nacional.** Un programa de construcció nacional i transformació social com el que defensem, i que es concreta amb un programa d'autodeterminació nacional, de rescat social, d'emergència ecològica i sobirania popular, és un programa per articular i transformar els Països Catalans en 10 anys.

Tota capacitat de transformació social exigeix analitzar correctament i emprar a favor nostre la correlació de forces dels diferents agents. L'alliberament nacional no pot obviar aquest principi realista. Només a través de la presa de posicions sòlides i de l'acumulació de forces podrem avançar en el sentit de l'alliberament i la construcció nacional, és a dir, assolir la plena sobirania. Considerem que aquest poder només podrà sorgir com a poder popular, cosa que el legitima, però la simple retòrica de legitimitat no permet conquerir el poder sense treballar la correlació de forces.

El projecte polític dels Països Catalans és eminentment democràtic, per tant republicà, i fermament compromès amb la construcció d'unes institucions polítiques transparents al servei de la ciutadania.

L'autodeterminació no es pot aconseguir sense aquesta construcció de poder popular, una força social que no només la legítimi democràticament i n'asseguri la realització puntual, sinó que n'afermi el resultat, que faci possible la plena Independència del nostre poble. En aquest sentit, el nostre marc d'actuació són els Països Catalans, no per una qüestió essencialista sinó per com trenca les cotilles de les actuals institucions capitalistes i ocupants, tant entre els Estats espanyol i francès com quant a l'esquarterament autonòmic.

El potencial revolucionari dels Països Catalans està en el fet que trenquen el vincle entre les estructures polítiques institucionals existents i les classes dominants locals que s'hi han acomodats. L'autodeterminació té una altra virtut revolucionària en el context d'un poble ocupat com el nostre, ja que l'exigència d'un poder popular català organitzat i conscient per a dur-la a terme, així com la manera com s'oposa a les classes dominants fan evidents la identificació de les estratègies d'alliberament nacional, de classe i de gènere. Aquestes lluites són indestruïbles per assolir la plena independència, aquest és el nostre principi. Així doncs, la tradició de lluites socials, de classe i de gènere afavoreixen la realització de l'autodeterminació i aquesta, com que representa la decisió directa del poble treballador català, i no per mitjà dels representants polítics, suposa un moment d'aprenentatge en clau de socialisme feminista.

L'autodeterminació és una peça clau en la via al socialisme feminista en el nostre context, els Països Catalans. I el subjecte de canvi que ha d'articular aquest poder popular català no és altre que la classe treballadora en aliança amb la resta de classes populars per conformar un bloc de ruptura, és a dir, un bloc revolucionari.

Ens trobem, doncs, davant d'un escenari en què la consecució de l'autodeterminació passa per una participació activa en totes les manifestacions de la lluita de classes, des de la més directa, en l'àmbit dels conflictes laborals, que la present crisi incrementarà, fins a lluites per les condicions de vida de la majoria, com l'habitatge o la defensa dels serveis públics. Només així es podrà acumular una massa crítica suficient, organitzada i conscient per assolir i defensar la plena sobirania.

Per tant, ens cal avançar en la construcció d'un poder popular capaç de disputar l'hegemonia i el domini al poder establert dels Estats ocupants, capitalistes i patriarcals. Això passa per una estratègia d'insurrecció democràtica, que es distingeix d'altres propostes en el fet que no supedita aquesta democràcia als canals del marc establert sinó que la supedita als interessos i legitimitat populars. La democràcia que

nosaltres defensem no és merament formal, és una democràcia popular de i per al poble treballador català. Aquest fet implica que les nostres formes de lluita hauran de ser diverses i àmplies en tots els fronts i, a més, superaran els marcs mentals estancats en el pensament hegemònic actual, com la famosa «transició nacional de la llei a la llei».

En l'àmbit internacional, la idea d'una democràcia liberal perfecta, neutral davant els conflictes de la societat, s'ensorra. Davant de les propostes feixistes que la combaten al servei de la classe dominant, nosaltres volem erigir una altra mena de democràcia, la dels explotats i oprimits, la de la majoria que sustenta materialment la societat. La desobediència a la llei injusta ha estat cabdal els darrers anys per avançar políticament, ara cal que hi aprofundim i la dotem de sentit estratègic.

En l'actual escenari de fragmentació política i desorientació estratègica, és important que no ens deixem endur per falses proclames d'unitat o caiguem en la inactivitat o la reactivitat. Cal que construïm un nou pol d'unitat, no segons les aliances amb altres agents, sinó d'acord amb programa de ruptura i la idea de poder popular. Una unitat no amb sigles, sinó amb lluites.

L'autodeterminació és una peça clau en la via al socialisme feminista en el nostre context, els Països Catalans.

Estrènyer els vincles entre els diferents fronts d'alliberament. I aquesta unitat la farem des de la independència ideològica i estratègica, amb un perfil propi i desinhibidament rupturista. Aquesta és la clau per recuperar la iniciativa política i, en segon terme, per disputar i guanyar el lideratge de l'independentisme, i fer-lo tendir a la fusió amb la resta de lluites populars al servei de la majoria treballadora i contra tota opressió. Aquesta estratègia implica avaluar cada situació concreta i les seves possibles respostes sense caure en l'oportunisme i el curt-terminisme. Davant dels miratges regionalistes, caldrà insistir en la construcció nacional dels Països Catalans; davant les falsedats de la «nova política», caldrà assenyalar que un simple canvi de govern no corregeix el caràcter capitalista i patriarcal de l'Estat; i davant les reformes de fireta que pretenen amansir la classe treballadora i els seus aliats, caldrà tornar a dir que «ho volem tot».

Qui planteja lluitar contra totes les opressions dins dels Estats capitalistes i patriarcals espanyol i francès ha d'estar preparat fins a les darreres conseqüències per rebre'n tota la força repressiva. Un dels aprenentatges que hem d'extreure del darrer cicle de mobilització

independentista a Catalunya és la necessitat de dotar-nos d'una forta organització popular antirepressiva que ens permeti respondre amb mobilitzacions de solidaritat amb qui pateix la repressió i de rebuig a l'Estat opressor. Al mateix temps, cal que sempre estiguin en primera línia política les propostes d'amnistia a totes les represaliades polítiques i de posar fi a la repressió política com a elements necessaris per a la resolució democràtica del conflicte nacional.

Ens comprometem a:

- **Elaborar i concretar una estratègia política** d'alliberament nacional, social i de gènere per a la nostra nació.

- **Reforçar el moviment que representa l'Esquerra Independentista.** Aquest moviment és l'únic espai polític amb implantació arreu dels Països Catalans que estableix en el programa polític la seva construcció nacional.

- **Ampliar l'espai de la Unitat Popular**, amb tota la seva riquesa i diversitat, com a veritable eina de vertebració de la nació.

- **Participar activament en tota mena de mobilitzacions i d'organitzacions populars per desenvolupar els embats que siguin necessaris per avançar.** En perdrem molts, però estem convençudes que sense lluita no en guanyarem cap.

- Generar un espai polític alternatiu arreu de la nació, **estendre el projecte municipalista d'alliberament arreu dels Països Catalans** amb un creixement sostingut i exponencial.

- Contribuir a l'elaboració d'una **estratègia d'insurrecció democràtica**.

- **Inserir els actes de desobediència i les lluites populars dins un pla**, i acompanyar tot aquest procés des del front institucional.

- **Construir estructures populars** de tota mena, entre les quals destaquem les que generen anàlisi i construcció d'alternatives. Ens calen eines que elaborin pensament alternatiu, que consolidin l'avenç de les lluites populars i ofereixin alternatives a aquest sistema de destrucció nacional, social i ecològica.

- **Reforçar Alerta Solidària** per poder-nos dotar d'una forta **organització popular antirepressiva** que ens permeti respondre amb mobilitzacions de solidaritat amb qui pateix la repressió i de rebuig a l'Estat opressor.

INDEPENDÈNCIA PER CANVIAR-HO TOT

Hem de recuperar el paper desenvolupat entre el 9-N i l'1-O pel que fa a ser la palanca que empeny la resta de forces polítiques a avançar en aquest procés, però alhora hem de desenvolupar una línia pròpia de treball que serveixi a aquest primer objectiu, que qüestioni públicament les contradiccions de les altres dues forces polítiques independentistes amb relació al procés, i que representi l'espurna d'un nou cicle de confrontació democràtica amb l'Estat basat en l'acció des del **municipalisme, en l'activitat legislativa i la desobediència al poder judicial espanyol, en la promoció d'iniciatives del món cultural, econòmic i social que s'enfrontin a l'Estat.**

Partim de l'anàlisi que ens cal una acció democràtica i de moviment, unitària, que interpel·li gent més enllà de l'independentisme organitzat si el que volem és guanyar. Ja sigui per la via de les democràcies liberals modernes –referèndum acordat– o per la via de la ruptura –referèndum unilateral amb suspensió– o participació per sobre del 50 o del 60 per cent–, que porti de nou a una situació de «conflicte» i tot seguit a mobilitzacions que derivin en un escenari d'una negociació obligatòria amb l'emparedat internacional on l'autodeterminació sigui indiscutible, especialment per a la immensa majoria del poble català. Una situació que encara no hem aconseguit perquè malgrat que la majoria de gent està d'acord en un referèndum, hi ha molta gent que no el veu imprescindible.

A hores d'ara, l'única eina existent que pugui generar qualsevol d'aquestes dues possibilitats de «victòria» és posar sobre la taula un referèndum, acompanyat d'un conjunt de propostes que tinguin com a objectiu l'autoorganització i l'impuls del municipalisme. La DUI ha estat un anhel sense capacitat pràctica de publicació

ni de recorregut d'interpel·lació a l'entorn no convençut: no va generar espais de trobada ni d'autoorganització (els CDR neixen de manera prèvia al referèndum), ni tampoc hi havia la correlació de forces interna dins l'independentisme per sostenir-la malgrat que fins i tot no saltres volguéssim aplicar-la immediatament.

Si bé és cert que ja hem fet un referèndum, no significa que sigui una eina que s'hagi de descartar. Altres nacions sense estat, com el Quebec o Escòcia, han entès que l'exercici de l'autodeterminació és un dret en disputa que cal replantejar quan la correlació de forces resulta favorable. Els aprenentatges del 2017 ens han de permetre tornar a posar el tema sobre la taula, en paral·lel a Escòcia, i tornar a jugar la partida a través d'un moviment civil concret (a l'estil PAH, Sindicat de Llogateres, que sigui interlocutor i actor a la vegada) mentre impulsem l'Assemblea de Cànecs Electes.

EL REFERÈNDUM: EL CONFLICTE QUE RESOL EL CONFLICTE

L'1 d'octubre i les vagues del 3 d'octubre i del 8 de novembre van ser un exercici de desobediència civil i institucional sense precedents en les darreres dècades al sud d'Europa. No obstant això, en termes d'autodeterminació l'1-O no va ser una fita democràtica reconeguda per la comunitat internacional. Des de llavors, un dels debats pendents ha estat el de la presa de poder i el de la sobirania, assumint que l'aparell d'Estat espanyol no té cap mena de voluntat de resoldre el conflicte democràticament.

La situació de bloqueig per part de l'Estat i la dificultat d'exercir el dret a l'autodeterminació en un context democràtic normalitzat no inva-

El referèndum, o qualsevol alternativa que permeti a les catalanes decidir el seu futur, ha de ser la pedra angular d'un full de ruta compartit que contempli la desobediència civil i l'autotutela de drets com a eines per assolir el canvi polític.

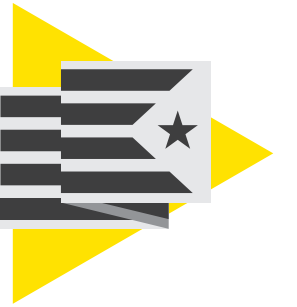
liden defensar l'exercici del dret a l'autodeterminació, i la via del referèndum com a fórmula per resoldre la situació actual, ni neguen la validesa política de l'1-O. Malgrat la repressió, cal dibuixar un horitzó que pensi l'independentisme d'esquerres en el marc d'un projecte de tradició democràtica i republicana, que tingui com a base la defensa dels drets civils i polítics, i que aposti per l'ús d'un mecanisme democràtic com a element fonamental per a dirimir el suport popular al projecte. A diferència de l'Estat espanyol, que explica el moment fundacional de l'etapa democràtica amb els pactes de la Moncloa de l'any 1978, que van tenir lloc amb el que es va anomenar soroll de sabres, en referència a l'amenaça velada dels militars de tornar-se a aixecar per restaurar la dictadura, el projecte independentista ha de plantejar un moment fundacional democràtic i basat en la legitimitat popular. El referèndum, o qualsevol alternativa que permeti a les catalanes decidir el seu futur, ha de ser la pedra angular d'un full de ruta compartit que contempli la desobediència civil i l'autotutela de drets com a eines per assolir el canvi polític.

Per altra banda, en un terme immediat cal assumir la realitat actual i la negativa de l'Estat a resoldre democràticament la situació. Però això, i entenent que la sobirania nacional és la clau per a poder exercir la resta de sobirania i que la repressió no és inversament proporcional a la manca d'iniciativa política, és obvi que també hem d'assumir el conflicte com a motor de canvi. Actualment, a la societat catalana, això implica iniciatives col·lectives de desobediència civil i també institucional per poder tirar endavant mesures –institucionals, públiques i comunals– que suposin canvis materials concrets. Partint de la premissa que el referèndum o la fórmula que es faci servir per dirimir de-

mocràticament el conflicte serà un pols polític que requerirà mobilització, desobediència i dinàmica de col·lapse, no es pot pensar en una lògica de canvi d'un moment concret –com plantejava l'independentisme hegemònic amb el relat del momentum i del pas de la llei a la llei–, sinó que s'ha de pensar en una dinàmica de conflicte i alhora de procés, que permeti que cada vegada hi hagi més suport popular. S'ha de poder explicar que sense conflicte no hi ha marge per al canvi nacional i social. Això implica desplegar-lo en àmbits que permetin explicar el projecte, en allò que en la pràctica del dret contra-hegemònic i de defensa dels drets humans s'anomenen «litigis estratègics», és a dir, confrontacions, desobediències i altres pràctiques basades en la idea de la defensa de drets fonamentals, i que porten a la consecució de precedents polítics que suposen canvis i generen adhesions al projecte polític.

INSTITUCIONALITAT ALTERNATIVA I PODER POPULAR

La creació d'una institucionalitat alternativa per estructurar eines de lluita popular sempre ha estat una estratègia que hem validat. Tanmateix, sempre hem considerat aquestes propostes com a dinàmiques canviants, i hem fet servir les que siguin útils i n'hem proposat de noves sempre que ha sigut necessari. A voltes, la generació d'aquestes estructures s'ha convertit en punts de batalla dins de l'independentisme per fer-se'n el control d'aquestes. Considerem que serà una dinàmica a superar: no obtindrem mai una estratègia compartida dins l'independentisme mentre dos dels seus sectors importants tinguin com a principal objectiu la disputa per l'hegemonia del lideratge independentista.

Per tant, en aquesta proposta en considerarem algunes que ja existeixen, però que en un futur podem considerar com a no funcionals, i d'altres que considerem necessàries crear.

Consell per la República

El context actual d'atzucac independentista té dues causes principals interrelacionades. La primera és la repressió, que limita l'acció política, afecta els lideratges dels dos principals partits i buida de poder les institucions catalanes. La segona és la desorientació fruit de l'esgotament de l'esquema polític amb el qual es va arribar fins al 2017, segons el qual la força de les urnes era suficient per assegurar una transició a la independència arbitrada per la comunitat internacional.

El clima de divisió entre les forces independentistes aprofundeix aquestes mancances. Els dos principals partits han prioritzat la diferenciació entre ells, per assegurar els respectius espais polítics, per damunt de l'anàlisi sobre què va funcionar i què no durant la tardor de 2017.

El Consell per la República podria ser una eina per superar aquestes dues mancances, a condició que aconseguixi ser un espai realment plural, on es trobin les diferents formacions independentistes i es puguin acordar línies estratègiques més enllà dels cicles electorals i de la gestió institucional. El fet d'actuar fora de les institucions autonòmiques i de l'Estat espanyol fa que no existeixi aquesta limitació:

- Un espai per desenvolupar una agenda internacional compartida que ens presenti com a poble, i no com a partits, a la comunitat internacional. Cada formació hem de mantenir la nostra agenda internacional i per això nosaltres hem de continuar prioritzant aquelles relacions internacionals amb qui tenim més afinitat antiimperialista i internacionalista. Però afegeix molta credibilitat a la causa del nostre poble que alhora puguem presentar-nos davant de certs interlocutors amb una pluralitat de forces, representant una majoria social i amb un missatge de mínims compartit.
- Un espai per desenvolupar estructures paral·leles necessàries per a la confrontació democràtica amb l'Estat i per donar suport a la desobediència civil, així com suport a la desobediència institucional en matèria de polítiques socials i internalització de serveis públics bàsics i estratègics des de l'escala municipal fins als àmbits competencials que ens dotem a la Generalitat.

Acord Nacional per l'Autodeterminació dels Països Catalans

Proposem un gran «Acord Nacional per l'Autodeterminació, les Llibertats i els Drets Civils i Socials», obert a tots els agents polítics, socials i culturals dels Països Catalans, que agrupi totes les forces partidàries de la democràcia al nostre país i que es basi en els següents punts:

- La construcció d'una República independent és un objectiu legítim i cada vegada desitjat per més ciutadans i ciutadanes d'arreu dels Països Catalans. És obligació de totes les forces polítiques i socials democràtiques construir i articular els consensos més amplis, així com garantir que les institucions públiques posin a l'abast de la ciutadania totes les eines perquè aquest objectiu sigui realitzable, en el marc del reconeixement i l'exercici del dret a l'autodeterminació dels pobles reconegut per la Declaració Universal dels Drets Humans i el Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics.
- Catalunya va exercir aquest dret en un referèndum d'autodeterminació celebrat el passat 1 d'octubre de 2017. Tot i això, aquell referèndum no va gaudir de totes les garanties que la legislació i la comunitat internacional consideren necessàries per atorgar-li validesa jurídica i política, a causa de les amenaces i la repressió exercides per l'Estat espanyol abans, durant i després del referèndum. La violència física, ambiental i jurídica exercida per l'Estat espanyol va impedir la celebració de la votació en unes condicions de normalitat democràtica. Malgrat aquesta violència, el Referèndum va ser una gran fita de mobilització, de participació i de radicalitat democràtica, una victòria moral i políti-

marca el camí que ens permet avançar: mobilització i autoorganització populars; desobediència civil; majories independentistes a les institucions i actuació conjunta del Parlament, el Govern i els Ajuntaments; sobirania i desobediència institucionals.

ca de l'independentisme que legitima, reforça i avala l'exercici del dret a l'autodeterminació com un dels aspectes irrenunciables per a la resolució del conflicte polític. El Referèndum de l'1-O del 2017 també marca el camí de l'articulació dels factors que ens permeten avançar: mobilització i autoorganització populars; desobediència civil; majories independentistes en les institucions i actuació conjunta del Parlament, el Govern i els Ajuntaments; fites i lluites compartides en el moviment independentista; sobirania i desobediència institucionals. Una lliçó fonamental és que el moviment i l'hegemonia creixen amb el conflicte. I que amb el conflicte també creix l'hegemonia dels nostres plantejaments polítics en el si del moviment independentista i dels moviments socials.

- El 3-O també mostra una dimensió imprescindible per a l'èxit dels nostres objectius polítics: la vaga general com a instrument fonamental de lluita i de mobilització, i l'ampliació del moviment democràtic més enllà de l'independentisme mitjançant la resposta antirepressiva i la lluita pels drets socials, civils i polítics, assumint el dret a l'autodeterminació com una via de lluita contra el Règim del 78 en la defensa d'aquests drets.

Per altra banda, l'1 i el 3-O també ens deixen diversos aprenentatges sobre les mancances d'aquell cicle polític: la confiança en la voluntat negociadora de l'Estat i de la UE, l'absència d'una estratègia i d'un full de ruta més enllà de l'1 i el 3-O, així com d'una estratègia efectiva de presa del poder i de control del territori i de les infraestructures estratègiques i recursos bàsics. També la manca de previsió i d'organització de la mobilització i de la desobediència civils continuades, una diplomàcia internacio-

nal poc consistent, la no previsió de l'abast de la repressió i la manca d'una estratègia anti-repressiva sòlida, la manca de previsió sobre com respondre a la violència de l'Estat, la manca d'una previsió realista sobre la resposta dels cossos de funcionaris, de la judicatura i dels Mossos d'Esquadra, l'absència d'un programa econòmic d'emergència per sostenir un cicle de ruptura amb l'Estat i de crisi en les relacions internacionals, i un càlcul equivocat pel que fa a la capacitat de recomposició del Règim del 78 i de l'Estat. I les febleses i inconsistències d'un moviment independentista confiat en les fortaleces dels lideratges civils, polítics i institucionals, i en la seva organització i estratègia, que, sumades a la seva capacitat mobilitzadora i als esdeveniments de l'1 i el 3-O, havien de conduir-nos de forma ràpida a la independència i al reconeixement internacional.

Altres febleses també van ser: una unitat independentista molt fràgil que, amb moltes contradiccions, només va ser parcialment efectiva en relació amb l'1-O (en el cicle 6-7 de setembre, 20-S, 1-O i 3-O), diversos sectors de l'independentisme que especulaven amb una resolució reformista basada en un nou Estatut d'Autonomia, les dependències de l'independentisme conservador envers les elits econòmiques que, en apostar majoritàriament pel Règim del 78, van deixar-lo en una situació de gran feblesa respecte de les seves aliances històriques i tradicionals. L'Estat va intensificar la tensió identitària i l'amenaça de crisi econòmica i de pèrdua de drets socials, i l'independentisme encara no havia assolit una articulació suficient amb la classe treballadora i les seves lluites i aspiracions, amb la conseqüència d'una incorporació a l'independentisme d'una part important de les classes populars encara feble.

Municipalisme d'alliberament

Els municipis són les institucions més properes a la ciutadania, les que per lògica de subsidiarietat han estat garants de drets i de serveis públics. Entenem el municipalisme com l'articulació del moviment popular, amb unes estructures participatives que actuen conjuntament amb les institucions municipals. Des d'aquesta perspectiva, el municipalisme és la pedra angular de l'arquitectura política que volem construir i que fa dècades que dissenyem i duem a terme.

Un municipalisme que permeti la descentralització del poder; sustentat en les dinàmiques democràtiques, populars i participatives; que no es regeixi des de la lògica del nepotisme i el capitalisme de relacions de proximitat; guiat per la realització de polítiques públiques al servei de les necessitats de les comunitats, encara que hagi de suposar no garantir els interessos de les corporacions; que pugui regular cercles econòmics autocentrats; i que entengui el territori com a part del desenvolupament social i econòmic dels pobles.

PROPOSTES ECONÒMIQUES DE MÍNIMS

L'actual dependència econòmica de l'Estat moltes vegades impedeix que des de la institució es puguin dur a terme transformacions molt significatives, però hi ha mecanismes que ens poden permetre assolir certs canvis materials:

- Dissenyar uns pressupostos que
- Estiguin pensats per a la defensa de les persones, o sigui, que inverteixin més recursos en les partides destinades a benestar social, habitatge, educació, etcètera.
- Donin suport a les iniciatives de l'economia social i solidària per revertir el model econòmic.
- Apostin per les energies renovables tant en l'àmbit públic com en el privat.
- Reverteixin les polítiques externalitzadores dels governs anteriors per poder exercir un control més acurat sobre els serveis que es presten: aigua, energia, residus.

- Ordenances fiscals que, mitjançant la tarificació social i l'aplicació de polítiques redistributives, aconseguixin aplicar criteris de fiscalitat progressiva, és a dir, que qui més té pagui més.

· La recuperació de sobirania

- És un projecte estratègic que construeix un relat propi de com pretenem transformar i lluitar contra el capitalisme patriarcal. No apostem per gestionar des de les institucions un sistema que ens sembla impossible, sinó que volem dirigir la nostra aposta en aquesta lògica transformadora.

- Es poden concretar actes de ruptura en l'àmbit municipal que ens portin a reafirmar la nostra decisió de plantar cara a l'Estat. Malgrat que puguin semblar simbòliques, poden ajudar a crear la llavor d'una altra institucionalitat. Per exemple, podem fer canvis en les festes de caràcter nacional: declarar hàbil el 12 d'octubre i inhàbil el 1 d'octubre o el 3 d'octubre.

- Demanar constantment la derogació de la Llei d'Estabilitat Pressupostària 2/2012, de 27 d'abril i la LRSAL, 27/2013 de 27 de desembre ens permet continuar posant sobre la palestra les polítiques austericistes del govern de l'estat i de l'UE.

· És imprescindible continuar amb la desobediència, secundant els moviments socials que posin la vida de les persones al centre. El suport a les lluites compartides en l'àmbit municipal és molt important perquè moltes vegades els atacs als recursos materials o socials de les persones ens permeten generar xarxes de suport mutu i empoderament col·lectiu.

· L'impuls de l'Assemblea de Càrrecs Electes ha d'esdevenir un instrument que ens permeti respondre conjuntament a totes les ingerències de l'Estat i, alhora, expressar i donar veu a les nostres propostes polítiques més transformadores. Al mateix temps, pot ser l'eina per crear xarxa municipalista arreu del territori dels Països Catalans.

El ► municipalisme és la pedra angular de l'arquitectura política que volem construir i que fa dècades que dissenyem i duem a terme.

Construcció de la Unitat Popular

Com a pas conseqüent per a la promoció d'una mobilització popular polièdrica i sostinguda en el temps, cal que ens plantejem com consolidar les diverses lluites i moviments populars per avançar en la construcció de la Unitat Popular. A tall d'exemple, podem ubicar la Xarxa de Casals i Ateneus dels Països Catalans, que aplega més d'un centenar d'espais arreu de la nació. També la Xarxa de Suport Mutu, que va néixer amb la crisi de la Covid-19.

Tenim el deure de donar suport a totes les lluites que plantin cara a qualsevol mena d'opressió. Malgrat això, l'actual escenari de crisi multinivell ha generat una sèrie d'esquerdes que podem eixamplar intel·ligentment, així com noves lluites en ascens i d'altres que estan repuntant. Cal que sapiguem centrar les nostres energies per aconseguir l'efecte polític més gran i global possible. En aquest sentit, la conjuntura internacional i nacional plateja determinats fronts de lluita com a potencialment centrals i caldrà dedicar-los una atenció especial:

- **El front de lluita laboral i per les condicions de vida.** La crisi econòmica ja es fa notar, però encara té un llarg recorregut. Serà un moment de sensibilitat màxima per a les qüestions socials i de mobilització generalitzada de treballadors i treballadores contra el capital. Cal que la nostra lluita institucional acompanyi els treballadors i la nostra militància sigui una antena dins l'àmbit laboral que polititzi fins i tot més enllà de la tasca sindical. La defensa de la titularitat i gestió íntegrament públiques dels serveis públics serà un altre front clau, per tal com aquesta qüestió repercuteix enormement sobre les condicions de vida de les classes populars. Finalment, caldrà passar a l'ofensiva proposant la nacionalització de més i més parcel·les de l'economia sota control popular com a mecanisme de democratització del treball i la riquesa, però també com a element clau per a la reconversió d'un model econòmic rendista, depredador i caduc.

- **La lluita per l'habitatge és un afront que incideix sobre les condicions de vida** d'una gran part de la classe treballadora i alhora ens permet qüestionar la propietat privada, en aquest cas, del sòl. És un moviment que s'està ramificant i té presència arreu dels Països Catalans, però caldrà saber combinar-lo amb la lluita pel treball, ja que sovint la manca d'habitatges assequibles de les ciutats és l'anvers de l'atur de

les zones rurals. A més, la qüestió de l'habitatge s'imbrica amb la qüestió del turisme i les indústries rendistes, que es pot treballar tant a Mallorca com a la Marina, al Pallars o al Rosselló.

- **El feminisme de classe és un front amb grans implicacions de lluita.** No només per com s'ha incrementat la consciència general de la població i l'organització de les dones el darrer cicle, sinó també pel fet que les crisis econòmica i sanitària han mostrat, molt nítidament, com el treball reproductiu i de cura, duts a terme substancialment per les dones de la classe treballadora, són un sosteniment necessari per a la perpetuació de l'acumulació capitalista. En aquest sentit, la lluita feminista es revela no només justa en si mateixa, sinó com una eina cabdal en la mateixa lluita de classes.

- **L'internacionalisme és un puntal de la nostra manera de comprendre la lluita.** La solidaritat amb la resta de pobles i treballadors del món és un element clau per avançar en tots els fronts. No vivim aïllats, el posicionament ferm davant de l'opressió i la injustícia en altres bandes del món és un element indispensable per a la possibilitat de ruptura arreu, així com una bona manera de despertar simpaties internacionals per a la nostra causa. En tot cas, caldrà materialitzar això més enllà de la simple declaració i arremangar-nos en campanyes de suport material, com ara boicots a multinacionals dels països imperialistes. Aquí també és central i important l'oposició a les dinàmiques neocolonials i la contundència davant de determinades qüestions tan rellevants a la UE com els fluxos migratoris internacionals i les qüestions de ciutadania. Això també té una derivada interna: combatre el racisme en la seva faceta tant material com simbòlica, i més en un moment d'ascens del feixisme.

- **L'ecologisme, aportant-hi una perspectiva clarament anticapitalista i antiimperialista.** Aquí serà clau reivindicar la necessitat de sobirania per poder canviar el model productiu i anar cap a una reindustrialització neta. Això serà impossible sota la lògica del capital, i s'imbrica amb la lluita per les nacionalitzacions. Serà important oposar un model propi davant d'aquells que ens vulguin vendre que han de ser els treballadors els qui carreguin sols el cost de la reconversió. Així mateix, caldrà entendre necessàriament aquesta qüestió, per la mateixa naturalesa del fenomen, des d'una perspectiva mundial i internacionalista.

Tenim ► el deure de donar suport a totes les lluites que plantin cara a qualsevol mena d'opressió.

► **Front antirepressiu.** En un context d'increment de la conflictivitat, és evident que l'estat al servei de la classe dominant no restarà immòbil. Hem de comptar amb la lluita antirepressiva com un front de lluita més. Ara bé, serà molt important no caure en el bucle repressió-anti-repressió-repressió permanent, sinó treballar aquesta qüestió com una manera de cohesionar-nos, créixer i mostrar les contradiccions del sistema a la majoria de la població. Caldrà aconseguir que per cada reprimint se'n uneixin moltes més persones.

LEGISLACIÓ CONSTITUENT I DESOBEDIÈNCIA CIVIL INSTITUCIONAL

En l'actual marc de greu crisi econòmica i social i el consegüent augment imparable de la pobresa, ens cal amplificar el bloc polític amb el màxim de forces que acceptin la doble ruptura: amb la monarquia, i pel dret a l'autodeterminació i la república dels Països Catalans; i per un pla d'emergència econòmica perquè la crisi no la tornem a pagar la classe treballadora. Amb el reconeixement i impuls dels organismes de lluita: CDR i les plataformes construïdes pel moviment en defensa dels drets i llibertats socials i polítiques, com la Plataforma 3 d'Octubre, la Taula Sindical, el Pla de Xoc Social, la Plataforma en Defensa dels Serveis Públics, la Primavera Sanitària, la Marea de Pensionistes, la Coordinadora Obrim Fronteres, i tantes altres.

En la conjuntura actual, resulta imprescindible aplicar immediatament una acció política institucional que sobrepassi els marcs competencials per donar una resposta urgent a les necessitats bàsiques de la gent: pa, sostre i treball. Tot això acompanyat d'una mobilització popular que sustenti aquestes mesures que desborden el marc constitucional i el règim del 78. Aquests actes de sobirania han d'enfortir l'empoderament popular, a la vegada que garanteixen el sosteniment de la vida i produeixen canvis en les condicions materials de les persones amb major precarietat.

Aquest seguit de mesures posen en contradicció l'Estat i el marc constitucional i generen un conflicte entre el manteniment del Règim del 78 i les necessitats bàsiques i elementals de la població. Per fer-ho possible serà imprescindible la desobediència i la unilateralitat del govern de la Generalitat i de les institucions municipals davant les sentències del Tribunal

Constitucional. Caldrà, doncs, una combinació simbiòtica entre desobediència institucional, lluita al carrer i poder popular. Aquests actes de sobirania institucional i popular que cobreixin necessitats bàsiques i elementals formen part de la proposta política ja exposada, però els podríem concretar en:

- Fer efectiu el Dret a l'Habitatge.
- Renda bàsica universal i reforma fiscal.
- Prohibició d'ERO i ERTO i defensa de drets laborals
- Mesures contundents contra la pobresa energètica

Aquests actes de sobirania han de poder trençar, en els actuals moments de crisi, els blocs unionistes i independentistes per convertir l'independentisme en una lluita de classes contra el Règim del 78, i en conseqüència, conformar les condicions òptimes per a la insurrecció democràtica.

MOBILITZACIÓ POPULAR CAP A LA INSURRECCIÓ DEMOCRÀTICA

El conflicte social i nacional continua viu tot i els intents d'estabilització per part del règim. En aquest context, definim una acció institucional focalitzada a reforçar el conflicte amb l'Estat, qüestionant-ne els límits competencials i les vulneracions de drets socials, polítics i democràtics. Dibuixem un escenari en què la tas-

ca institucional reforci la creació de tensions i embats constants que ens condueixin cap a un nou moment de catarsi popular i institucional: la insurrecció democràtica. Aquesta insurrecció democràtica pot prendre la forma d'una vaga general, d'un nou referèndum d'autodeterminació o d'un acte institucional d'unilateralitat al qual les institucions es vegin forçades per les pressions del moviment popular. De facto, haurà de ser una concatenació de totes les formes possibles que porti el conflicte a una dinàmica de col·lapse per arribar a una posició de força per sobre la de l'Estat.

Si afirmem que la transició de la llei a la llei no és una possibilitat real en el marc actual, caldrà que aquest moment de catarsi tingui capacitat de concretar-se en una mobilització sostinguda en el temps. Per això, caldrà haver generat l'estat d'ànim i l'estructura necessaris per ser capaces de sostenir aquesta mobilització i fer front a la repressió, havent involucrat el conjunt de les classes populars i agents socials.

Arribats a aquest nou moment de catarsi, caldrà plantejar la via per a la resolució del conflicte. Una resolució que implica forçar l'Estat espanyol a seure en una taula de negociació per establir els acords per a l'exercici del dret a l'autodeterminació, amb la mediació d'agents internacionals, i que estableixi l'amnistia per a totes les persones represaliades en el procés.

MECANISMES DE RESOLUCIÓ DEL CONFLICTE

Entenem que la resolució del conflicte passa per qualsevol fórmula que permeti exercir el

dret a l'autodeterminació i que suposi la fi de la repressió. És en aquests termes que pensem que s'ha de treballar a la taula de diàleg que hi ha engegada amb l'Estat, des d'una lògica de negociació, i no com un espai de treball entre partits de govern en el qual el PSOE posa les normes i els límits de les possibles vies de resolució. En qualsevol negociació és important establir-ne les condicions prèviament –temps, objectius i mediadors o agents neutrals. Si la taula, en els termes establerts, no suposa cap avenç en els marcs de resolució del conflicte, cal legitimar les vies alternatives – unilaterals i desobedients – que permetin resoldre el dret a l'autodeterminació. No ens oposem a cap eina per al diàleg i la resolució del conflicte, però sempre que s'orienti a aquests objectius i no sigui un esquer per a objectius tàctics i de curt termini al voltant dels pressupostos i la governabilitat de l'Estat, per a rèdits electorals o com a moviments per a la desmobilització popular.

AMNISTIA PER A LES PRESES I EXILIADES POLÍTIQUES

Es fa difícil pensar que la repressió s'aturarà amb un pacte polític, o fins i tot si baixa la intensitat del conflicte –la inacció política–, ja que la raó que aquesta s'activi és precisament la potencialitat transformadora de l'independentisme. Des d'aquesta perspectiva, l'amnistia és una proposta política que entén que la defensa dels drets col·lectius en una situació d'excepcionalitat penal i legislativa no pot ser jutjada ni perseguida, ja que busca el reconeixement d'un dret per a millorar la vida de la ciutadania.

Si entenem que l'autodeterminació és un dret col·lectiu, com a part indestruïble del programa orientat al reconeixement i l'exercici d'aquest dret s'hi ha d'incorporar la defensa d'una amnistia total que anul·li totes les causes judicials impulsades contra persones que hagin estat processades, jutjades, detingudes o empresonades per defensar drets polítics, socials o civils durant els darrers deu anys de procés independentista, des del dret a l'autodeterminació fins al dret a vaga, en el marc d'una legislació d'excepció contra els drets civils i polítics; que repari els danys causats a aquestes persones, a les seves famílies i als col·lectius dels quals formaven part; i que prevegi mesures amb relació a tots els responsables de la repressió de drets fonamentals.

Definim
una acció
institucional
focalitzada
a reforçar
el conflicte
amb l'Estat,
qüestionant-
ne els límits
competencials
i les
vulneracions
de drets
socials,
polítics i
democràtics.

INTERNACIONALITZACIÓ DEL CONFLICTE

Com hem dit en diverses ocasions, entenem que la mediació internacional ha de tenir un paper clau en la resolució del conflicte català i la consecució de la sobirania com a poble. Aquesta mediació esdevé necessària quan un conflicte democràtic topa amb el mur d'acer d'un Estat demofòbic com l'espanyol. Tanmateix, sabem que les lògiques de les institucions internacionals estan subjectes a les relacions de poder i al manteniment de l'estatu quo, i és per això que tenim clar que les institucions internacionals no actuaran regint-se per la defensa dels drets, sinó que se les haurà d'obligar a fer-ho davant unes condicions que facin inviable la seva manca de posicionament.

Sens dubte, la mobilització sostinguda serà l'element central a l'hora de forçar les institucions internacionals, però cal també fer un treball de fons previ per difondre la causa independentista i aconseguir el màxim de complaciments i suports.

En aquest àmbit, plantejem aquests eixos de treball:

- **Enfortir les relacions amb les organitzacions d'esquerres i els pobles de la resta de l'Estat espanyol.** El conflicte nacional català debilita el règim i enforteix, per tant, la posició de les classes populars de tot l'Estat. És així com s'explica que el cicle iniciat l'any 2017 hagi permès fer més estretes les relacions amb les organitzacions polítiques anticapitalistes dels diferents pobles de l'Estat espanyol, i no només amb aquelles amb qui ja hi ha una relació històrica.

- **Enfortir les relacions amb les organitzacions d'esquerres de la resta d'Europa per**

tal de teixir una proposta política de l'esquerra rupturista contra els dictats del capital de la Unió Europea, amb l'objectiu d'establir les bases per una Europa dels Pobles Lliures basada en relacions de solidaritat i reciprocitat.

- **Explorar la possibilitat de suports per part de governs i partits polítics amb pes institucional d'arreu del món** i reforçar les relacions bilaterals a partir de la defensa de la lluita internacionalista i antiimperialista i la solidaritat entre els pobles.

- **Aconseguir els posicionaments favorables necessaris per garantir els drets humans de les catalanes davant de les institucions internacionals.** En aquest sentit, explorarem la possibilitat d'obrir una Oficina Internacional que treballi per assolir aquests objectius.

Les institucions internacionals no actuaran regint-se per la defensa dels drets, sinó que se les haurà d'obligar a fer-ho davant unes condicions que facin inviable la seva manca de posicionament.

#PERGUANYAR

perguanyar.cat